

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STRANDED
WITH THE ALIEN
BRUTE

WARRIOR MATES OF ZIVON

PRESLEY HALL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

UZAYLI CANAVARLA SIKIŞIP KALMAK

Zivon'un Savaşçı Arkadaşları #7

PRESLEY HALL

Telif hakkı © 2022 Presley Hall

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

En son yayınlarımdan haberdar olmak için [haber bültenime kaydolun!](#)

İçindekiler

1. [Maya](#)
2. [Anzir](#)
3. [Maya](#)
4. [Anzir](#)
5. [Maya](#)
6. [Anzir](#)
7. [Maya](#)
8. [Anzir](#)
9. [Maya](#)
10. [Maya](#)
11. [Anzir](#)
12. [Maya](#)
13. [Anzir](#)
14. [Anzir](#)
15. [Maya](#)
16. [Anzir](#)
17. [Maya](#)
18. [Anzir](#)
19. [Maya](#)
20. [Anzir](#)
21. [Maya](#)
22. [Anzir](#)
23. [Maya](#)
24. [Anzir](#)
25. [Maya](#)
26. [Anzir](#)
27. [Maya](#)

[Epilog](#) —

[Presley Hall'un diğer eserleri](#)

Maya

Uzayda mahsur kalmamın bu kadar *sıkıcı* olabileceğini hiç fark etmemiştim.

En azından kurguda uzayın tüm cazibesi, heyecan verici olmasıdır. Heyecan dolu. Cesur savaşlar, romantizm ve yüksek teknolojili uzay gemileriyle dolaşmakla dolu.

Gerçekte ise, uzayda geçirdiğim zaman ya korkutucu ya da zihin uyuşturan bir sıkıcılıktı.

Son zamanlarda yaşadığım en heyecan verici olay, beni esir tutan acımasız Kruul savaşçılarından kaçarken kız kardeşim Darcy ve Siro ve Anzir adındaki iki uzaylı savaşçı ile birlikte hayatım için koşmamdı - ve bu kesinlikle *korkutucu* kısmına giriyordu.

Yüksek teknolojili uzay gemileri var, bu çok havalı. Ama bu gemide, tüm o havalı teknolojiler çalışmıyor, ki şu anda tüm sorunumuz da bu.

Bu yüzden, uçsuz bucaksız boşlukta amaçsızca süzülerek mahsur kalmış durumdayız.

Anzir'in şu anda nerede olduğunu bilmiyorum. Muhtemelen geminin kullanım kılavuzunu ya da onun kadar sıkıcı ve sıkıcı bir şeyi okuyordur. Stoik yaşlı savaşçının boş zamanlarında yapacağı türden bir şey gibi görünüyor.

Ben ise biraz daha ilginç bir şey bulmaya çalışıyorum, böylece durumumuzun gerçekliğini düşünmekten ya da sadece sıkıntıdan saçımı yolmayayım. Sabah kahvaltısından sonra, Kruul'dan çaldığımız gemideki tüm bölmeleri didik didik aradım, rastgele eşyaları çıkarıp, değerli bir şey bulabilir miyim diye baktım.

Şimdiye kadar, kırık bir blaster, daha iyi günler görmüş gibi görünen birkaç bıçak, bir top ip ve çok eski bir kutu erzak buldum.

Gerçekten heyecan verici bir şey değildi, ama en azından biraz zaman geçirdim. Ve şu anda elimde sadece *zaman* olduğu için, bu da bana uyar. Oturup pencereden dışarıdaki hareketsiz alanı seyretmekten ya da daha kötüsü, Anzir'in durumumuzu anlamaya çalışırken tam bir sessizlik içinde oturmaktan daha iyidir.

O, yürüyen bir buz parçası kadar soğuk olmasına rağmen, benimle birlikte olduğu için mutluyum.

Kırık gemimizle ne yapacağımı kesinlikle bilemezdim ve onun yetenekli ve güvenilir olduğunu biliyorum. Bunu, beni Kruul gemisinden kurtarmak için kız kardeşim ve görünüşe göre onun eşi olan uzaylıyla birlikte geldiğinde kanıtladı. Siro ve Darcy'den ayrılmış olsak da, beni o gemiden kurtardığında bunu kanıtladı. Ve bizi takip eden Kruul savaş gemilerini savuşturduğunda da bunu kanıtladı, o savaş bizi şu anda içinde bulunduğumuz zor duruma düşürmüş olsa da.

Bu, uzaylılar tarafından kaçırıldığımdan beri başıma gelen en kötü ikinci sorun ve bu çok şey ifade ediyor. Yine de, ölmedik ya da Kruul'un esiri olmadık. Anzir'in bu durumdan bir çıkış yolu bulabileceğine dair umudum var.

Ancak bu arada, hiç bu kadar sıkılmamıştım.

Bir çekmeceyi açıyorum, içinden bir şeyin tıkırdandığını duyuyorum ve merakla içine bakıyorum. Çekmecenin arkasında oyulmuş bir kutu var ve onu açmak için uzandığımda, içinde birkaç oyulmuş parça ve üzerine elmaslar serpiştirilmiş küçük bir tahta ile yeşil, kahverengi ve mavi tonlarında mermer benzeri jetonlar olduğunu görüyorum.

Oh, bu bir oyun gibi görünüyor!

Heyecanla onu aldım. Fazla bir şey değil, ama Anzir gemiyi tekrar çalıştırmanın bir yolunu bulana kadar zaman geçirmek için iyi olabilir. Küçük kutuyu kolumun altına sıkıştırdım, çekmeceyi kapatıp bulunduğum deponun küçük penceresinden dışarı baktım.

Beklendiği gibi, manzara hiç değişmemişti.

Bu düşünceyle içimde bir suçluluk hissi uyandırıyor, çünkü bakabileceğim bir manzara *olduğu* için gerçekten minnettar olmam gerekirdi. Kruul tarafından o küçük, penceresiz hücrede tutsak tutulduğumda kesinlikle böyle bir manzara yoktu.

Bu anı beni ürpertir. Darcy ve ben, Dünya'da modellik sektöründeki yağcı erkeklerle uğraşırken bazı sorunlarla karşılaşmıştık, ama kaçırıldıktan sonra maruz kaldıklarımızla kıyaslanamazdı. O, Kruul'a hizmet etmeye zorlanırken, ben onu hizada tutmak için pazarlık kozu olarak esir tutulmuştum. O hücrede geçirdiğim haftalar, hayal bile edemeyeceğim kadar çılgın, ateşli bir rüyadan çıkmış gibi geliyor.

Tüm bunlar yaşanmadan önce biri bana, kız kardeşimle benim sahte bir modellik seçmelerinde uzaylı korsanlara satılacağımızı, sakinleştirici verilip uzaya gönderileceğimizi, en yüksek teklifi verene açık artırmada satılacağımızı ve intikam almak için çok özel bir planı olan daha da kötü bir uzaylı türü tarafından satın alınacağımızı söyleseydi, Los Angeles'ta *iyi* uyuşturucular bulduklarını düşünürdüm.

Ama aynen öyle oldu.

Ve bizi satın alan Kruul, kız kardeşimi, başarısız olursa hayatımı feda etmekle tehdit ederek, onların kirli işlerini yapması için şantaj yaptı.

Onu, nefret ettikleri bir uzaylı türü olan Zivonianların gemisini sabote etmesi için gönderdiler. Ancak o, bu acımasız planı uygulamamayı tercih etti, çünkü sonunda iki Zivonian savaşçısı

—Anzir ve Siro—beni kurtarmaya ve Kruul'un planını onlara karşı kullanmaya hazırdılar. Hala *bunun* nasıl gerçekleştiğinin ayrıntılarını öğrenmek istiyorum. Kız kardeşim her zaman güçlü biriydi, ama bizi esir alan tehlikeli, acımasız uzaylıları alt etmek bambaşka bir şey.

Bu, kız kardeşim hayatımızda yaptığı en cesur şeydi ve onunla çok gurur duydum.

Bu, benim bir sürü sorum olmadığı anlamına gelmez —kısa sürede Zivonlular'dan biriyle nasıl bu kadar rahat hale geldiği ve onu koridorda öptüğü ile başlayıp, ilk başta orijinal planı uygulamamaya karar vermesine neden olan şeyin ne olduğu ile biten sorular.

Büyük olasılıkla, bu da öpüşmeyle ilgilidir.

Cevaplara *ihtiyacım var*, yani Anzir'in bu gemiyi tekrar hareket ettirmesine ihtiyacım var. Elinden geleni yaptığını biliyorum ve bu lanet şeyin bozulması onun suçu değil. Saldıran Kruul savaş gemisinin son atışı, gemimizin tüm gücünü yok etti ve gemimizi suda hareketsiz bıraktı.

İdeal değil, ama diğer seçeneklerden daha iyi.

Sanki düşüncelerimle onu çağırışım gibi, Anzir tam depodan çıkıp koridora adım atmak üzereyken yanımdan geçiyor. Koridorda kararlı adımlarla yürürken, bir şeylerden açıkça sinirlenmiş bir halde, kendi kendine mırıldanıyor,

kelimeler ve küfürler karışık. Kulak misafiri olduğum kadarıyla, gemiyi tamir etme çabalarıyla ilgili bir şeydi. Bu, şimdiye kadar şahit olduğum en cesaret

verici şey değildi, ama

kendimi moralimi bozmamaya zorluyorum. Kruul'larla yaşadığım tüm o korkunç süreç boyunca

Darcy'nin Kruul'la yaşadığım tüm o korkunç süreç boyunca benim için geri döneceğine dair umudumu kaybetmedim — ve o yokken bana hiç de iyi davranmadılar — ve bunun beni yıkmasına izin vermeyeceğim.

Anzir gemiyi tamir edecek, çünkü mecbur.

İşler böyle bitemez. Kaçırılma, açık artırma, Kruul'un hapisanesi ve onların nezarethanesinden cesurca kaçıştan sonra olmaz.

Bütün bunlardan sonra, uzayda mahsur kalmış halde açlıktan ya da susuzluktan ölmem mümkün değil.

Bu çok sıkıcı bir ölüm olurdu ve ben hayatımın ya da ölümümün sıkıcı olmasını istemediğime her zaman kararlıydım. Annemin hayatı sıkıcıydı ve para, şöhret ve lüks bir yaşam sürme hayallerini gerçekleştirmek için birçok insanı, kız kardeşim ve beni de dahil olmak üzere, incitti.

Ben de bazı hatalar yaptım, genellikle fazla güvenerek ya da fazla heyecanlanıp düşünmeden hareket ederek, ama annem gibi pişmanlık ve acı dolu bir hayat sürmeye niyetim yok.

Mutlu bir orta yol bulmam gerekiyor ve bunu yapmaya niyetliyim — bu gemi tekrar bir yere *gider* gitmez. Kız kardeşimle yeniden bir araya gelir gelmez ve bu uçsuz bucaksız evrende yeni hayatımızın nasıl olacağını belirleyebilirsek.

Anzir farkına bile varmadan yanımdan geçip gittikten sonra, koridordan geminin küçük ortak salonuna doğru kayıyorum. Masanın yanındaki bankta oturup kutuyu yere koyuyorum ve içinden oyun taşlarını çıkarmaya başlıyorum.

Nasıl oynandığını hiç bilmiyorum — tavla ile satranç ya da dama arasında bir şey gibi görünüyor — ama asıl mesele bu değil. Parçalarla oynayarak, nasıl kullanıldığını anlamaya çalışmak, sıkıntıdan delirmemek için yaptığım bir şey.

Yapacak bir şey, çünkü Anzir'e gerçekten yardım edemiyorum, edemem de, edememem de fark etmez, o bana izin vermezdi zaten.

Çok fazla uzaylıyla tanışmadım, ama şimdiye kadar tanıdıklarım arasında Anzir açık ara en sinir bozucu olanı. O, şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı derecede yakışıklı adam ve ben *Los Angeles'ta*, mankenler ve film yıldızlarıyla çevrili bir yerde yaşıyordum.

Uzun siyah saçlarını ensesinin arkasında düşük bir şekilde bağlıyor ve kehribar rengi gözleri bana bir bardaktaki viskiyi hatırlatıyor, irislerinin etrafında neredeyse metalik görünen bronz halkalar var, bu da hiçbir insanın sahip olamayacağı bir şey. Uzun boylu ve Zivonluların giydiği standart görünümlü kıyafetin altında açıkça kaslı olduğu belli, dar pantolon ve geniş göğsünü hafifçe gösteren bol bir gömlek giyiyor.

Keskin hatlı, köşeli yüzünde derin çizgiler var. Bunlar bana Kruul'larinkini hatırlatıyor, ancak bu izler burnu ve yanakları kaplamak yerine gözlerinin dış kenarlarından şakaklarına doğru kıvrılıyor.

Neredeyse hiç gülümsememesine rağmen, inanılmaz derecede yakışıklı. Aptalca yakışıklılığına rağmen, hiçbir türden kimseyi etkilemeye alışkın olmadığı açık.

Cildi de bazen renk değiştiriyor ve Siro'nun da Kruul hücresinden beni çıkarırken ve gardiyanlarla savaşırken aynı şeyi yaptığını gördüm. İkisi de savaşırken koyu yeşilimsi siyaha dönüştüler, sonra da varsayılan renkleri gibi görünen koyu ten rengine geri döndüler. O anda biraz rahatsız ediciydi, ama şimdi bu, nedense kız kardeşimin beni kurtarmasına yardım etmeye karar veren bu uzaylıların gizemli çekiciliğine katkıda bulunuyor.

Darcy'nin Siro'yu ağzından öptüğü şekle bakılırsa, ona ilgi duyduğu açık. Ama bana kalırsa Anzir daha da yakışıklı. Daha yaşlı, ama koyu saçlarında gri olanlar yok ve Siro'dan daha da sağlam yapılı, sanki tamamen kastan yapılmış gibi.

O, şimdiye kadar gördüğüm hiçbir erkeğe benzemiyor, bir uzaylının olabileceğini düşündüğümde daha fiziksel olarak çarpıcı... ama aynı zamanda o kadar stoik ve ciddi ki, beni deli ediyor.

Hiç bu kadar şaka yapamayan, neşeli bir sohbet edemeyen, hatta kesinlikle gerekli olmayan hiçbir sohbeti yapamayan birini tanımadım.

O da beni pek sevmiyor gibi görünüyor, muhtemelen beni kurtarmaya geldiğinde yüzüne yumruk attığım için.

Savunmam gerekirse, onun kötü niyetli olmadığını bilmenin bir yolu yoktu. Darcy'nin beni kurtarmaya geleceğini umuyordum, öyle olacağına kendimi *inandırmaya* çalışıyordum, ama Kruul'un ona verdiği görevi yerine getirdikten sonra geleceğini umuyordum, sabote etmesi için gönderildiği iki uzaylıyla birlikte intihar görevine benzer bir kurtarma görevinde değil. Yine de,

Anzir'in yüzündeki küçük çürük, o hücreme girdiğinde verdiğim tepkiyi açıkça hatırlatıyor. Çabuk iyileşiyor, ama hala orada.

Bir iç çekerek, oyuna ait oyma parçalardan birkaçını tahtada itiyorum.

Artık uzayın ne kadar geniş olduğunu biliyorum — hayal ettiğimden çok daha büyük ve hayat dolu — ama görünüşe göre, hala bir şekilde tüm evrendeki en huysuz uzaylı savaşçıyla burada sıkışıp kalmış durumdayım.

Sadece benim lanet şansım.

En azından ikimiz de panikle miyoruz, bu da bir şey. Ama Anzir gemiyi tamir etmeye o kadar odaklanmış ki, bana neredeyse hiç bakmıyor ve geçip giderken bir kelime bile etmiyor. Bu çabaya nasıl katkıda bulunabileceğimi bilmediğim için, yolundan çekilmek dışında ne yapacağımı bilmiyorum. Yemek zamanlarında ona bir şeyler hazırlamaya çalışmam için bile bana zaman tanımıyor.

Kendimi ölü bir yük, bir yük gibi hissediyorum ve bu hissi *nefret ediyorum*.

Kız kardeşimle birlikte geçirdiğim hayatım boyunca, o ne kadar sık sık bana göz kulak olmanın hiç de yük olmadığını söylese de, birçok kez böyle hissettim.

Yine de bu, onun çok erken büyümesine neden oldu. Annemiz bu konuda çok başarısız olduğu için onun "anne" rolünü üstlenmesi hâlâ adil değildi.

Ve nedense, Anzir'in benim hakkımda edindiği ana izlenimin tamamen işe yaramaz olduğum olması istemiyorum.

Koridorda ayak sesleri duyulur ve bir saniye sonra, koyu saçlı Zivonian ortak salona girer. Ona doğru baktığımda, kalbim göğsümde hiç mantıklı olmayan küçük bir sıçrama yapar. Bu endişe olabilir, çünkü onun ortaya çıkmasının iyi bir nedeni olamayacağı aşikardır, ya da onu görmek bana hiç mantıklı olmayan garip bir şekilde heyecan verici geliyor olabilir.

Tamamen huysuz biri olmasa bile, o yine de bir uzaylı. Kız kardeşim türler arası ilişkilerin kendisine göre olduğuna karar vermiş olsa da, bu benim de ilgimi çektiği anlamına gelmez.

Ve Anzir, istesem bile bunu öğrenmem için bana bir şans vermezdi.

Her zamankinden daha huysuz olduğu belli. Odaya adımını attığında, sert hatlı yüzüyle otoriter ve sert görünüyor. Onunla tanıştığım andan itibaren, kırışıklıkları ve gri saçları olmamasına rağmen, Siro'dan oldukça yaşlı olduğu belliydi. Bu, tavırlarından anlaşılıyor.

Ne kadar büyük? Merak ediyorum. Zivonluların ne kadar yaşadığını bilmiyorum, bu yüzden ikisinin de kaç yaşında olduğunu tahmin etmem mümkün değil. Umarım

o kadar büyük değildir ki, on dokuz yaşındaki beni bir bebek olarak görmesin. Tam olarak kaç yaşında olduğumu bilmiyor, ama muhtemelen yaklaşık bir fikri vardır, tıpkı benim onun Siro'dan daha yaşlı olduğunu anlayabildiğim gibi.

Bana yaklaşıırken, düşünmeden koltuğumdan zıplıyorum ve tahtaya yerleştirdiğim parçaları neredeyse deviriyorum.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyorum, o ise kaşlarını çatarak bir yığın kağıdı karıştırıyor.

Anzir bana bakıyor, yakışıklı yüzünde hayal kırıklığı açıkça görülüyor.

"Sadece yoluma çıkma," der sert bir sesle. Sonra topuklarını döndürür ve tek kelime etmeden odadan çıkar.

Harika. Benimle birlikte sadece on beş saniye geçirdikten sonra artık dayanamayacağına karar vermiş olmalı. Bir saniye boyunca arkasından bakıyorum, sonra gözlerimi deviriyorum.

"Stresli olduğunu biliyorum, ama bu pislik gibi davranmak için bir neden değil," diye mırıldanıyorum, sandalyeme geri çöküp tahtaya bakarak. "Sadece yoluma çıkma," diye taklit ediyorum, kaşlarımı çatarak.

Sonra omuz silkiyorum, bu karşılaşmayı unutmaya çalışıyorum.

Her şey yolunda giderse, yakında gemiyi tekrar çalışır hale getirmenin bir yolunu bulacak ve kız kardeşim ve eşiyle Zivonianların ana gemisi *Oasis'te* yeniden bir araya gelebileceğiz.

O zaman Anzir ve ben bir daha birbirimizle konuşmak zorunda kalmayız.

Ortak salondan çıkıp ana kontrol merkezinin bulunduğu yere doğru yürüdüm, Maya ile yaşadığım küçük sinir bozukluğunu üzerinden atmaya çalışıyordum. Gözleri farklı renklerde

—biri mavi, biri yeşil—ve yumuşak görünümlü açık kahverengi saçları olan güzel Terran kızını düşünmemeliyim.

Şu anda tek düşünebildiğim şey, gemi bozulduğundan beri durmadan odaklandığım şey: bu *lanet* şeyi tamir etmeye çalışmak.

Görünüşte, bunu yapmak için en uygun kişilerden biri benim. Kruul ve Zivonianlar arasında ticaretin henüz sınırlı olduğu, ilişkilerimizin bozulup gezegenimizin saldırıya uğrayıp yok edilmesine kadar varan noktaya gelmeden önce, Kruul gemilerinde çalışma fırsatım olmuştu.

Kruul saldırısından sağ kurtulan birçok savaşçının aksine, ben, onlarla hala dostane, hatta soğuk da olsa ilişkilerimiz olduğu ve bilgi ve mal ticaretinde birbirimize güvendiğimiz zamanları hatırlayacak kadar yaşlıyım. Kruul teknolojisine biraz aşinayım ve bu sayede hem onların gemilerinde hem de bizim gemilerimizde mekanik deneyimim var.

Ama şimdiye kadar denediğim hiçbir şey işe yaramadı.

Sahip olduğum tüm bilgi ve deneyimleri kullandım, ama hepsi boşuna oldu. Bu durum beni yıpratıyor ve başarısızlık düşüncelerini bir kenara itmeye zorluyorum. Bu bizim için bir seçenek olamaz.

Kontrol merkezinin yan tarafındaki plakalardan birini açarak, bazı kabloları kenara itiyorum, sonra biri bana elektrik verdiğinde yüksek sesle küfrediyorum.

"*Vreck!*"

Yumruğumu merkeze vurma isteği duyuyorum, ama bu hiçbir şeyi çözmeyecek ve ben hiç böyle kontrolümü kaybeden biri olmadım.

Yine de, tüm bu deneyim beni sınırlarıma zorluyor.

Her zamankinden daha gerginim, durumun gerektirdiğinden bile daha fazla, ve nedenini tam olarak bilmiyorum. Sadece geminin uzayda hareketsiz kalması değil. Zorluklara, sıkıntılara ve kötü şartlara alışkınım.

Zivon'un yok edilmesinden bu yana birbiri ardına olaylar yaşandı ve bu da başa çıkılması gereken uzun bir talihsizlikler dizisinin sadece bir parçası.

Daha kötüsünü, *çok daha kötüsünü* atlattım, ama bu durum sinirlerimi neredeyse dayanılmaz bir noktaya getiriyor.

Burada ölme düşüncesi bile değil, yavaş yavaş açlıktan ölmek hiçbir Zivonlu savaşçının sonunu getirmek isteyeceği bir şey olmasa da. Ölümle uzun zaman önce barıştım, nasıl gelirse gelsin. Doğrusu, Kruul'un Zivon'a saldırdığı gece öleceğimi düşünmüştüm. O gece buna hazırdım, kabullenmeye hazırdım. Birkaç korkunç anda benim için önemli olan her şeyi kaybettim ve o andan sonra ölüm benim için hiçbir anlam ifade etmedi.

Hayatım artık *kaybedilebilecek* bir şey gibi gelmiyordu — sadece sonum gelene kadar diğer savaşçılara hizmet etmek için kullanılacak bir şey gibi geliyordu. Hayır, burada ölme fikri beni korkutmuyor. Aslında, savaşta ölmeyi tercih etsem de, bu küçük gemide yavaş yavaş ölmenin bir tür huzur verici yanı var. Ama Darcy adındaki Terran kadına ve Siro'ya, genç Terran'ı sağ salim geri getireceğime yemin ettim ve sözümü tutmamak gibi bir

Aslında, kaybettiğim onca şeyden sonra, geriye kalan tek şey sözüm ve onurum

Dişlerimi sıkarak saldırının anılarını kafamdan uzaklaştırıyorum. burada, uzayın ortasında bir Kruul gemisinde sıkışıp kalmış gibi hissediyorum. Bu gemide olmaktan bile nefret ediyorum. Sanki duvarlar onların pisliğiyle kaplıymış gibi hissediyorum. Onların yemeklerini yemek ya da yataklarında uyumak istemiyorum ve bu *lanet* gemiyi ne kadar çabuk tamir edersem, o kadar çabuk *Oasis'e* geri dönebilir ve bu gemiden sonsuza kadar kurtulabiliriz.

Sanki Zivon'a yapılan saldırı hakkındaki düşüncelerimden etkilenmiş gibi, dizlerim ağrımaya başlıyor ve bir an için doğrulup ayağa kalkıp esnemek zorunda kalıyorum. Artık her zaman biraz ağrıyorlar, saldırı gecesi ve ardından çıkan kavgada aldığım eski yaraların izleri.

O gece aldığım tüm yaralar, Zivon'un çok kapsamlı tıp teknolojisi sayesinde çoktan iyileşti. O gece ölümcül yaralar almış olmama rağmen, neredeyse hiç yara izi kalmadı. Ama dizlerim bazen hala ağrıyor, omuzlarımdan biri de öyle. Eski yaralarım, sanki o geceyi bedenem ve ruhen tamamen geride bırakmama izin vermiyormuş gibi ağrıyor.

Kafamı sallayıp tekrar çömelerek işime odaklanıyorum. Bütün bunların tek çözümü gemiyi tamir etmek, ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Bir bağlantı kurabilmeyi ve belki de güç kaynağını yeniden çalıştırabilmeyi umarak kabloları yeniden bağlamaya çalışıyorum.

Şimdiye kadar, tüm çabalarımın sonucu, *beni* sarsan birkaç çizik ve birkaç şoktan ibaret.

Gemide kesinlikle hiçbir yaşam belirtisi yok.

Kabloları tekrar çok dikkatli bir şekilde taradım, hangilerini denediğimi not aldım ve bir sonuç elde etmek için bundan sonra ne deneyebileceğimi düşündüm. Bu noktada, en azından doğru yolda olduğumu gösteren bir ipucu bile olsa kabul ederdim.

Kabloları incelemek için başımı uzatırken, yeni bir şey fark edince heyecanla çenemi sıkıyorum.

Vreck.

Henüz yeniden yönlendirmeyi denemediğim bir kablo grubu var, ama onlara ulaşmak için kontrol odasının arkasındaki havalandırma deliklerine girmem gerekiyor. Burası dar bir alan, hiçbir Zivonian savaşçısının hiçbir koşulda sığamayacağı bir alan.

Havalandırma deliğine bakarak yüzümü buruşturuyorum. Terran kadını görmezden gelmeye çalışıyordum, ama hevesli yüzü ve nasıl yardımcı olabileceğine dair soruları hemen aklıma geliyor ve uzun, sinirli bir nefes veriyorum.

Görünüşe göre, onun yardımına ihtiyacım olacak.

ŞÜPHENİZ VARSA, kuralları yol boyunca kendiniz belirleyin.

Bu felsefe, Dünya'da başımı bazı belalara sokmuştu, ama burada, bu oyunu anlamaya çalışırken, aslında oldukça eğlenceli oldu. Parçaları inceledikten sonra —hepsi daha önce hiç görmediğim ve şimdi gerçek hayatta görmeyi çok istediğim bitki ve hayvan şekillerinde oyulmuş— ve tahtadaki boşlukları saydıktan sonra, oyunun nasıl oynandığını oldukça iyi bir şekilde tahmin ettiğimi düşünüyorum.

Gerisini ise kendim uydurdum.

Bunun iki kişilik bir oyun olduğundan eminim, bu yüzden karşımda başka biri varmış gibi davranıp hem kendim hem de o kişinin hamlesini yapıyorum, ki bunu çok uzun süre düşünürsem oldukça üzücü olur. Bu yüzden üzerinde fazla durmayıp parçaları tahtada ilerletiyorum.

Hayali rakibimi yenmek üzereyken koridorda ayak sesleri duydum. Sürpriz bir şekilde, Anzir tekrar içeri girdi.

Yüzü gergin ve sinirli, ben de hemen neyin yanlış olduğunu merak ederek irkiliyorum. Daha doğrusu, *benim* ne yaptığımı veya yapmadığımı düşündüğünü merak ediyorum. Benim oturduğum bankın birkaç adım önünde duruyor, sanki bana söylemek için buraya geldiği şeyi söylemek istemiyormuş gibi görünüyor.

"Şey... ne oldu?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak.

Çenesini kaldırır, çene kasları gerilirken, sonunda uzun bir nefes verir.

"Ne olduğunu ya da bunun neden önemli olduğunu bilmiyorum. Ama yanılmışım," diyor, sesi sert. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Kaşlarım yukarı doğru fırlar ve elimdeki oyun parçasını düşürürüm, tüm dikkatim ona odaklanır. Tek kelimelik cümlelerden daha fazlasını söylediği için şok olmuşumdur, başka bir şey yapamayacak kadar.

İçimden bir ses, bana karşı soğuk ve bazen de düpedüz kaba davrandığı için, ona birazcık da olsa boyun eğmesini istiyorum. Ama bunu yapamıyorum. Buraya benden yardım istemeye geldiyse, ciddi bir şey olmalı ve ben de onun kadar bu gemiden inmek istiyorum. Dahası

, kız kardeşime kavuşmak istiyorum ve Anzir'e yardım etmek beni oraya daha hızlı götürecektse, sırf ondan intikam almak için oyalanmayacağım.

"Tabii," diyorum hemen.

Gemiye hareket ettirmek istememin yanı sıra, kendime rağmen merak ediyorum. Onu bana yardım istemeye zorlayan, yapamadığı şeyin ne olduğunu merak etmeden duramıyorum. Bu son çare olmalı, yoksa asla yapmazdı.

Oyunu masanın üzerinde bırakıp, onu takip ederek ortak salondan çıkıp geminin koridorlarından birinden geçerek başka bir küçük odaya varıyoruz. Bu odada, daha büyük Kruul gemisinde bulduğumuz gibi bir merkez var, ama o kadar karmaşık görünmüyor.

Anzir içeri girerken bana dönüyor, yüzünde sert bir ifade var.

"Gücü yeniden başlatmak için geminin kablolarını yeniden bağlamaya çalışıyorum," diye açıklıyor. "Ama ne yazık ki, test etmem gereken bazı kablolar merkezin arkasındaki bir havalandırma deliğinde bulunuyor. Oraya sığmıyorum." Tereddüt ediyor. "O dar alana girip, sana söylediğim gibi konektörleri kontrol etmeni istiyorum. Onları hangi sırayla değiştireceğin konusunda sana talimatlar vereceğim. Bunu yapabilir misin?"

Onun işaret ettiği havalandırma deliğine bakıyorum, hub'ın arkasında küçük bir dolap gibi bir bölme. Duvara gömülü, küçük, dar bir alan ve içine girmeyi düşündükçe sadece bakmak bile tüylerimi diken diken ediyor. Tam olarak klostrofobik değilim, ama o yer *çok dar* görünüyor.

İçine sıkışıp kaldığımı hayal edince midemde hafif bir mide bulantısı hissediyorum. Havalandırma deliği var ama yine de, sıkışıp kalırsam ve Anzir beni çıkaramazsa...

Küçük bir korkunun yoluna çıkmasına izin veremezsin, diyorum kendime kararlı bir şekilde, kablo havalandırmasına bakarken çenemi sıkıyorum.

Bu, içinde bulunduğumuz zor durumdan kurtulmamıza ve Darcy'nin beni bekleyeceği ana Zivonian gemisine ulaşmamıza yardımcı olacaksa, denemeliyim.

Ona geri dönmeliyim. Darcy'nin benim için endişelenip korkmasını, *Oasis'e* neden bu kadar geç vardığımızı merak etmesini ve türlü türlü korkunç senaryolar hayal etmesini istemiyorum. Kız kardeşimi yeterince iyi tanıyorum, bunların hiçbirini onun suçu olmasa bile kendini suçlayacağını biliyorum.

Diğer sonucu, geminin hiç çalışmaya başlamaması ve kız kardeşimi ve en iyi arkadaşımı bir daha asla görememem gibi bir sonucu hayal bile edemiyorum. Bütün bunlardan sonra bu mümkün değil. Tek yapmam gereken o küçük yere girip biraz uzaylı elektrik işleri yapmaksa - ki bu da sevmediğim bir şey

, o zaman dişimi sıkıp bunu yapmak zorundayım.

"Tamam. Evet. Bir kez daha anlatır mısın?" diye soruyorum, Anzir'e dönerek.

Kabloların, her birini test ederken aralarında değiştirmem gereken küçük bir plastik konektörle nasıl bağlandığını açıklıyor, bunu yaparken uçlara dokunmamaya dikkat etmem gerektiğini söylüyor.

"Bir taraftan diğer tarafa kadar sana her şeyi anlatacağım," diye söz veriyor. "Endişelenecek bir şey yok. Yaralanmana izin vermeyeceğim."

Bir kez olsun, onun stoikliği gerçekten yardımcı oluyor. Sesi o kadar sakın ve gerçekçi ki, ona inanmaktan başka çarem yok, sanki fen dersinde kimyasalları karıştırmamı söyleyen ve bunu yaparsam her şeyin yoluna gireceğini vaat eden bir öğretmen gibi.

Oof. Kötü bir örnek, diye düşünüyorum, lise kimya dersinde yaşanan tüm patlamaları ve yanmış kaşları hatırlayarak.

Ama yine de, Anzir benim ciddi şekilde yaralanacağımı gerçekten düşünseydi bunu yapmazdı diye düşünüyorum. Beni pek sevmiyor olabilir, ama Darcy'ye beni koruyacağına söz verdi ve ben onun sözünün eri bir adam olduğuna inanıyorum.

"Tamam," diyorum, çenemi kaldırıp bronz halkalı kehribar rengi gözlerine doğrudan bakarak. "İçeri giriyorum."

Anzir, şaşırmış gibi kaşlarını biraz kaldırdı, sonra bunu gizleyip ifadesini düzeltti.

"Ne?" diye meydan okurcasına kaşlarımı kaldırırım. "Korkup yapmayacağımı mı sandın?" Kollarımı kavuştururum. "Senin sandığın kadar işe yaramaz değilim."

Benim tepkimden tamamen şaşkın görünüyor, sanki önceki tepkisi hiç olmamış gibi merkeze doğru dönüyor.

"Öyle bir şey ima etmedim," der soğukkanlılıkla, sonra havalandırma deliğine doğru başını sallar. "Hazır olduğunda başlayabilirsin."

Onun soğuk tepkisine küçük bir homurtu çıkarırım ama omuz silkerim, havalandırma kapısını sonuna kadar açar ve yavaşça içeri girerim. Kalbim güm güm atıyor, boğazımda bir yerlerde sıkışmış gibi hissediyorum kendimi, kendimi zorlayarak daracık alana girip kablo panosunun bulunduğu yere uzanıyorum, ama bunu belli etmemek için elimden geleni yapıyorum.

Nedense, bunu yaparken Anzir'i etkilemek istiyorum.

Bana işe yaramaz olduğumu söylediği ya da ima ettiği söylenemez, ama içten içe onun böyle düşündüğünü hissediyorum. Sanki ben sadece Kruul gemisinde kurtarılmaya muhtaç,

kurtarılmaya muhtaç, Kruul gemisine geri dönmek için hiçbir şey yapmamış bir kızmışım gibi.

Şimdi bunu hak edeceğim, diye düşünürken, o bana kabloları nasıl ayıracağımı, konektörleri tek tek değiştirerek, hangilerini değiştirdiğimizi kaybetmemek için metodik olarak soldan sağa doğru ilerleyerek anlatmaya başlar.

Düşündüğüm kadar zor değil. Dikkatli, metodik hareketler neredeyse yatıştırıcı, ama yine de konsantre olmaya çalışıyorum. En son istediğim şey, vücudumun her parçasıyla metale dokunduğum ve havalandırma deliğine sıkıştığım için kazara kendime elektrik çarpması.

Son kabloyu değiştirirken yüzümden bir tutam saçımı üfleyerek uzaklaştırıyorum.

"Bitti," diye Anzir'e sesleniyorum, ayak parmaklarımı esnetiyorum. Ayaklarım uyuşmaya başlıyor, sırtım tutuluyor ve buradan çıkıp sıcak bir duş almayı iple çekiyorum.

"Tamam, şimdi kablo panelinin arkasına bak," diyor Anzir. "Arkasında bir anahtar olmalı. Anahtarı çevir, ona kadar say ve tekrar çevir. Bu, sistemi sert bir şekilde sıfırlamalı ve yeniden başlatıldığında çalışıp çalışmadığını göreceğiz."

"Kapatıp tekrar açmayı denedin mi?" diye mırıldanıyorum, anahtarı bulmaya çalışırken.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece bir Terran şakası." *Şakaları pek sevmediğini biliyorum,* diye ekliyorum içimden, gözlerimi devirerek.

Anahtarı bulup açtım, sonra yavaşça on saydım. Her saniye çok uzun geliyordu ve yeniden başlatılana kadar daha da uzun süre beklememiz gerekeceğini biliyordum. Eğer işe yaramazsa, bunun ne anlama geleceğini bilmiyorum.

Başka bir kablo seti mi deneyeceğiz? Yoksa bu işe yaramazsa, boku yediğimizi mi varsaymalıyım?

Sormaya neredeyse korkuyorum.

Anahtarı diğer yöne çevirdikten sonra, havalandırma kapısından yavaşça çıkmaya çalışıyorum, bu alanın ne kadar dar olduğunu hatırlayınca kalbim yine ağzıma geliyor.

Kıçım kapıya çarptı ama kapı hareket etmedi. Biraz döndüm, itmeye çalıştım ama ben buradayken bir şey kaymış ya da sıkışmış olmalıydı, kapı dörtte bir açık kalmış ve benim çıkmam için yeterince geniş değildi.

Korkduğum gibi, kapana kısılmıştım.

"Um... Anzir?" Sesimin tizleşmesinden nefret ediyorum, ama hızlı kalp atışlarım hızla paniğe dönüşüyor. "Anzir, sıkıştım. Anzir!"

Paniklemek *istemiyorum*, ama yine de paniklemeye başlıyorum ve bu konuda ne kadar seçeneğim olacağından tam olarak emin değilim. Omuzumu ve kalçamı kapıya dayayıp, tekrar onun adını sesleniyorum ve umarım beni burada bir tür şaka ya da ayak altında olmamam için bir yol olarak bırakmaz, çünkü eğer bırakırsa, yemin ederim tamamen çıldıracağım.

"Bekle." Anzir'in soğukkanlı, sakın sesi, hızla akan düşüncelerimi keser. "Açacağım. Bir dakika..."

Kapının kenarını tutup açarken, metal kapıyı geri çekerek kollarını esnetirken boynundaki tendonların belirginleştiğini gördüm ve bir an için içinde bulunduğum zor durumdan uzaklaştım. Kalbim, çok *farklı* bir nedenden dolayı boğazıma kadar çıkmışken bir an durur ve Anzir kapıyı santim santim açarken bu dikkat dağınıklığı beni bir anlığına sakinleştirmeye yeter.

"Kaçmaya çalışmaya başla," diyor, sesi her zamankinden daha kaba, çabalamaktan gergin.

Bu biraz seksi, ama başımı sallayarak kendimi içinde bulunduğum duruma, daha spesifik olarak da bu durumdan nasıl kurtulacağıma odaklanmaya zorluyorum. Bu şartlar altında, huysuz uzaylı arkadaşımın kasları ve hırıltılı sesinin dikkatimi dağıttığına inanamıyorum.

"Daha fazla sıkışmış gibi hissedeceksin, ama elinden geldiğince sığdır, ben de geri çekmeye devam edeceğim."

Anzir, boşluğu açmak için epey çaba sarf ediyor gibi geliyor ve benim de harekete geçmem gerektiğini biliyorum.

Başımı sallayıp kendimi hazırlıyorum. Bu ideal bir durum değil, ama hayatımda daha korkutucu şeylerle karşılaştım.

Daha kötüsünü de yaşadın, diye kendime tekrar tekrar söylüyorum ve Anzir'in açtığı boşluğa sıkışmaya başlıyorum, dar bir yerden çıkmanın kaçırılmak, açık artırmada satılmak ve hapsedilmekle karşılaştırılmayacağını kendime hatırlatıyorum.

Anzir haklıydı. Daha da sıkışmış gibi hissediyorum. Küçük açıklığa doğru ittiğimde, daha da sıkışıyorum — ta ki Anzir kapıyı tekrar çekene kadar, o zaman baskı biraz azalıyor ve bana daha fazla yer açılıyor.

Yine de tamamen çıkamıyorum. Devasa Zivonyalı bir kez daha kapıyı çekiyor ve sonra bırakıyor, gelip kollarımı tutup beni dışarı çekmeye yardım ediyor. Bir saniye boyunca, bunun işe yaramayacağından ve gerçekten sıkışıp çıkamayacağımdan korkuyorum.

Sonra, aniden, kurtuluyorum. Vücudum kapının çatlağından düşüyor ve doğrudan Anzir'in kollarına düşerim.

Kısa bir saniye boyunca, göğsüne düşerken ve yere yuvarlanmamam için kollarını bana sıkıca doladığını hissederken, cildimde elektrik kıvılcımı gibi bir şey dans ediyor. Nefesim boğazımda düğümlenirken, kanım şampanya gibi köpürmeye başlıyor.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Şok olmak gibi, ama iyi anlamda. Size zarar verebilecek olsa bile, tekrar tekrar yapmak isteyeceğiniz türden bir şey.

Sonunda sana zarar verse bile.

Kolları güçlü, sert ve güvenli hissettiriyor. Derisi güzel kokuyor ve vücudu benimkine karşı o kadar büyük ve sağlam ki, beni kucağına alsa nasıl olurdu diye merak etmeden edemiyorum. Beni duvara dayayıp...

Hey! Maya, ne yapıyorsun?

Ne düşünüyorum ben? Anzir çok yakışıklı olabilir, ama aynı zamanda huysuz bir pislik ve ben hep onunla asla anlaşılamayacağımızı düşünmüşümdür.

Öyleyse neden onun kolları hakkında *fanteziler* kuruyorum?

Ama beni sardıklarında gerçekten çok iyi hissettiriyorlar. Ve ona teşekkür etmek için çenemi kaldırıp ona baktığımda, ağzı benimkine çok yakın. Kaşları hafifçe çatılmış ve gözlerinde tam olarak anlayamadığım bir ifade var.

Kendimi tutamayıp başımı daha da yukarı kaldırıyorum, dudaklarım hafifçe açılıyor.

Ama teşekkür etmek için fısıldamaya mı yoksa başka bir şey mi yapmaya karar veremedim, gemi sarsılır ve ikimizi de yana doğru savurur.

KISA BİR AN İÇİN, Maya'dan gözlerimi ayıramıyorum, içimi bir duygu seli kaplıyor. Onu kurtardığım için duyduğum rahatlama, tüm bunların boşuna olduğu endişesi ve damarlarımda dolaşan, beni olduğum yerde donduracak kadar sıcak ve tedirgin edici başka bir duygu.

Bu his çok iyi. *Fazla* iyi.

Bu genç Terran kadınına karşı hissetmemem gereken bir şey. Arzuya, *ihtiyaca* çok yakın bir his ve Maya, evrende bu duygulara yakın bir şey hissetmemem gereken son kişi.

Geminin ani hareketi beni bu garip andan çıkarır ve ikimiz de yana doğru sendelerken şok içinde gözlerimi kırıştırırım. Maya ile kurduğum o bağlantı anında, onun eşsiz güzellikteki yüzünü, şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha narin ve kırılgan görüntüsünü görünce neredeyse sersemlemiştim, ama mantığım yeniden çalışmaya başlayınca geminin sarsılmasının ne anlama geldiğini anlarım.

Geminin hareket etmeye başladığını hissedince aniden onu bıraktım ve geri adım attım. Bunun bir tesadüf olmadığını, geminin tekrar durmasıyla birlikte sadece bir sarsıntı olmadığını fark edince, neredeyse elle tutulur bir rahatlama hissi içimi kapladı.

İşe yaramıştı.

Maya ve ben aynı anda döndük, ikimiz de kokpite doğru koştuk, ortak başarımızın heyecanı içinde her şeyi unuttuk. Doğruca kaptan koltuğuna gittim, kumandaları tuttum ve gemiyi yönlendirdim. Maya yanımda durup ön camdan dışarı bakarken, ben yok ettiğimiz Kruul gemisinin yüzen enkazından uzaklaştım.

"İşe yaradı," diyor, sesinde sevinç ve rahatlama var. "Yine hareket ediyoruz. Aman Tanrım, gerçekten işe yaradı."

"Biliyorum." Dönüp ona bakıyorum, yüzümde nadir görülen bir gülümseme beliriyor, sözlerime heyecan katıyor. Ben de *Oasis'e* dönmeye, bu tehlikeli düşman gemisinden çıkıp kendi yatağıma girmeye, savaşçı arkadaşlarımla yeniden bir araya gelmeye hazırım. "Artık yolumuz açık

. Bu senin sayende oldu. O kabloları tek başıma değiştiremezdim..."

Gemi dönüş yaparken titrer ve ben kumandaları sıkıca tutarak geminin çok sert bir dönüş yapmasını engellerim. Ama bir saniye sonra, motorlardan gelen başka bir sert sarsıntı bizi yana doğru sallar ve ardından gemi ikinci kez durduğunda kokpitteki tüm ışıklar tekrar söner.

"*Vreck!*" diye yüksek sesle küfür ettim, Maya'yı korkuttum, tüm heyecanım bir anda kayboldu.

Gerginleşirim, yüzüm sertleşir, kontrolleri bırakıp dişlerimi sıkarım ve ne yapacağımı düşünmeye çalışırım. İşe yarayacağından çok emindim ve kötü haber şu ki, deneyecek pek bir şey kalmadı. İçimde bir dizi duygu yükselir — öfke, kendime olan hayal kırıklığı, hüsrân — ve bunları bastırırım, duyguların hiçbir şeyi çözmediğini kendime hatırlatırım. Ancak bir durumu mantık ve akıl yürütmeyle ele almak genellikle işe yarar.

"Siktir," diye fısıldadı Maya. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu hemen ardından, benim düşüncelerimi yineleyerek beni hemen gerginleştirdi. "Ne denedin? Yani, daha denemediğin ne yapabiliriz..."

Sanki benim ruh halimdeki değişikliği fark etmiş ve bu onu endişelendirmiş gibi, dudaklarını ısırarak sözünü keser. Bu da beni *daha da* sinirlendirir. Her şeyin üstüne bir de onu üzdüğüm için suçluluk duymaktan nefret ediyorum.

"Aklıma bir şey gelirse sana haber veririm," diyorum sertçe ve kaptan koltuğundan aniden kalkıyorum. "Bu arada, ben de kendim bir çözüm bulmaya çalışacağım."

"Bu kadar huysuz olmana gerek yok." Maya kollarını kavuşturur ve bana sert bir bakış atar. "Senin de dediğin gibi," diye hatırlatır bana, "ben olmasam kabloları yeniden bağlayamazdın."

"Zaten işe yaramadı, o yüzden önemi yok."

"Hey, bayım! Biz aynı taraftayız!" Maya'nın sesinde daha önce duymadığım bir hayal kırıklığı var ve bu beni biraz şaşırtıyor. "Böyle davranman ya da kavga etmemiz için hiçbir neden yok. Birlikte çalışırsak daha iyi olur." Gözlerini kısarak, dolgun pembe dudaklarını büzüyor. "Birbirimizin boğazına sarılmamıza gerek yok."

"Seninle kavga etmiyorum," diye ısrar ediyorum, ses tonumu sabit tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Ama seni *Oasis'e*, kız kardeşinin yanına geri götürmek *benim* görevim. Bunu yapacağıma yemin ettim ve bir yemini daha bozmayacağım. Ne pahasına olursa olsun."

Maya'nın kaşları yukarı kalkar. "Başka bir yemin mi?" Bana merakla bakar. "Ne demek *başka bir yemin*?"

Acı kalbimi sıkıca kavrar, kafamda aniden beliren anı, bir kadının çığlıkları ve gözlerindeki korku, aşmaya çalıştığım ama başaramadığım Kruul duvarı.

Seni her ne olursa olsun koruyacağım, bir zamanlar yemin etmiştim. Ne pahasına olursa olsun.

Kalbimdeki acı yayılıyor, çünkü başka bir yemini tutmakta ne kadar başarısız olmaya yakın olduğumu biliyorum. Ama bu sefer, başarısız olursam, ben de öleceğim. Bu, sözümü tutamadığım ve vaatlerimi bir kez daha yerine getiremediğim için hak ettiğim şey. Yapamayacağım şeyler söylediğim için. Tutamayacağım yeminler ettiğim için.

Sonunda, hayatımın en önemli sözünü tutamadım. Bu anı, her zaman onu takip eden başarısızlık duygusuyla birlikte, içimi acı bir pişmanlık kaplıyor.

Ölenin ben olmam gerektiği gerçeğini hatırlatan acı bir hatırlatma. Bu, Maya ile paylaşmak istediğim evrendeki son *yıkıcı* hikaye. Ama o, benim kaybımın derinliğini anlayamayacak kadar masum ve naif. Onun, yıllar önce benim yaptığım gibi bir yemin etmesine neden olacak türden duyguları hissetme şansı olduğunu sanmıyorum.

"Seni ilgilendirmez," diyorum ona kısaca, topuklarımı dönüp kokpitten çıkıyorum.

Bunun için de pişmanlık duyuyorum — *neden listeye bir şey daha eklemiyorum ki* — çünkü Maya, genç ve naif olması ve benim yerine getiremediğim bir görevi yerine getirmesi dışında, benim öfkemi hak edecek hiçbir şey yapmadı.

Koridora adımımı attığımda içimde inatçı bir kararlılık yükselir, ne yapacağımı düşünürken çenemi sıkarım.

Bunu düzeltmenin bir yolu olmalı. Olmalı.

Maya ve benim burada uzayda tek başımıza öleceğimizi, sözümü yine tutamayacağımı ve bunu en çaresiz şekilde yapacağımı kabul edemem. Savaş yok, mücadele yok, çaba yok, sadece bir çözüm bulamama ve yavaş, sefil bir ölüm. Vücudum pes edene kadar pişmanlıklarımın yaşamaya mecbur kalacağım, ki benim boyum ve gücüm göz önüne alındığında, bu Maya'nınkinden çok sonra olacak. Bunun acısı daha da kötü olacak.

Bunu düşünmeyi bırak, diyorum kendime, ellerimi sıkarak.

Başarılı olacağım ya da başarısız olacağım, ama şimdiye kadar yaptığım tüm hataların acı sonuçlarını tekrar tekrar düşünmek sorunu çözmeyecek. Şu anda yapabileceğim tek şey

yapabileceğim tek şey, fikirlerim tükenene kadar bir sonraki şeyi denemek, sonra da bir sonrakini denemek.

Mekanik odasına doğru yürürken, Maya'nın odasına dönerken, oldukça morali bozuk görüldüğünü görüyorum. Mavi ve yeşil gözlerini benim yönüme çevirmiyor bile ve onun sorusuna verdiğim kısa cevap onun kalbini kırmış gibi hissediyorum.

Sebeplerim olsa da, ona karşı bu kadar sert davrandığım için kendimi *kujiya* gibi hissediyorum. Ama duygularımı bir kenara itip, görevime yeniden odaklanmaya zorluyorum kendimi.

Şu anda onun için yapabileceğim en iyi şey, bu durumdan çıkmanın bir yolunu bulmak.

Maya

Günün geri kalanında ve ertesi günün büyük bir kısmında Anzir'den uzak duruyorum. Ertesi öğleden sonrasını, durduğumuzdan beri yaptığım gibi geçiriyorum, geminin bölmelerini karıştırarak, bizi bu durumdan kurtarabilecek ya da delirmemem için zaman geçirmeme yardımcı olabilecek herhangi bir şey arıyorum.

Başka biriyle birlikteyken, özellikle de bu kadar küçük bir yerde, kendimi bu kadar yalnız hissetmek garip. Darcy ile birlikteyken hiç yalnız hissetmedim. Biz her zaman birbirimize çok yakındık ve Darcy, onu kızdırdığımda veya aptalca bir şey yaptığımda bile her zaman arkamdaydı. Her zaman benim için orada olduğunu, benimle vakit geçirmekten, gülmekten ve konuşmaktan her zaman mutlu olduğunu biliyordum.

Doğrusu, muhtemelen onun zamanını gereğinden fazla işgal ettim, bu yüzden şimdi biraz suçluluk duyuyorum. Onun birlikte olduğu Zivonlu, muhtemelen onun ilk gerçek ilişkisi, ilk "erkek arkadaşı"dır, çünkü Dünya'da bana bakmakla o kadar meşguldü ki, flört etmeye hiç zaman ayırmadı. Geriye dönüp baktığımda, Darcy'nin hayatının ne kadar benim etrafımda döndüğünü fark etmeye başlıyorum.

En iyi kardeş değildim ve bunu telafi etmek istiyorum. Ama bunu yapmak için *Oasis*'e geri dönmemiz gerekiyor.

Dolaplardan birinde bulduğum başka bir oyunun kurallarını boş boş uydururken, Anzir'in başka bir odada bir şeyle uğraştığı seslerini dinliyorum. Çarpma sesleri ve ara sıra patlama sesleri duvarlardan geliyor ve dün aramızda olanları düşünmeden edemiyorum. Beni kollarında tuttuğu o garip, gergin an vardı, kanımda, sanki çok fazla içmişim gibi başımı döndüren bir his vardı, ama aslında hiç içmemiştim.

Bu muhteşem uzaylıya bu kadar yakın olmak yasak ve heyecan vericiydi, ve ben bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Onu ilk gördüğüm ve o gülünç derecede çekici yüzüne yumruk attığım andan beri, onun yakışıklı olduğunu hep biliyordum. Ama dün, onun olağanüstü derecede yakışıklı olduğunu fark etmenin ötesinde, ona karşı gerçek, somut bir çekim hissettiğim ilk gündü. Bu, doğrudan ayak parmaklarıma kadar hissettiğim bir arzu şokuydu

ve o andan beri yankıları içimde yankılanıp duruyor, karnımda kelebekler uçuyor.

Bu, onunla neredeyse huysuzlaşmama, geri adım atıp onun kaba tepkilerini kabul etmektense, onun tavrına karşı koymaya daha meyilli olmama neden oldu. Sanki onun beni, aldığı kadarını verebilen, onun zamanına ve ilgisine layık biri olarak görmesini istiyorum.

Bu saçma, biliyorum.

O benden açıkça daha yaşlı, bu da aramızda bir şey olmasının önündeki en büyük engel. *Ne kadar* büyük olduğunu bilmiyorum, ama bunun bir sorun olabileceğinden eminim, özellikle de Zivonluların onur ve göreve ne kadar değer verdiklerini düşünürsek. Eminim, kendilerinden çok daha genç kadınları baştan çıkarmamaya dair bir kural vardır ve eğer yoksa, Anzir'in kendisi için bir tane uydurmuş olabileceğini düşünmek hiç de zor değil.

Ayrıca o kadar huysuz ki, aramızda kimya ne kadar güçlü olursa olsun aşılamayacağımız, kilometrelerce genişliğinde bir uçurum varmış gibi hissettiriyor.

Ama hatırlıyorum, beni kollarında tutarken ve gözlerimin içine bakarken yumuşadığı kısa bir an vardı.

Onun kehribar rengi gözlerinin derinliklerinde, daha önce hiç görmediğim bir sıcaklık, benim hissettiğim aynı arzu parıltısını gördüğüme yemin edebilirim. Beni daha yakınında tutmak istercesine kolları etrafımda sıkılaştı.

Sanki *daha fazlasını* istiyormuş gibi.

İkimiz de geminin muhtemelen tekrar çalışmaya başladığını fark ettiğimizde, yüzü daha önce hiç görmediğim bir ifadeye büründü. Normalde sert hatlı yüzünde gerçek bir gülümseme, mutluluk ve hatta bir parça heyecan gördüm. Bu onu her zamankinden daha yakışıklı hale getirdi ve stoik ve sert dış görünüşünün altında yatan adamı bana gösterdi. Daha önce hayal bile edemediğim sevinçleri, hayalleri ve umutları olan bir adam.

Bu, Anzir'i daha gerçek bir insan, sadece huysuz ve isteksiz bir korumadan daha fazlası gibi hissettiriyor.

Tanımak isteyebileceğim biri.

Arkadaşlığından gerçekten *keyif* alabileceğim biri.

Geminin kısa bir süre çalışmaya başladıktan hemen sonra tekrar bozulmamış olmasını her şeyden çok diliyorum, sadece hala burada mahsur kaldığımız için değil, onun ifadesinin tekrar sertleşmesini görmekten nefret ettiğim için. Ne kadar sık sık birbirimizin boğazına sarılsak da, onun gözlerinden umudun kaybolduğunu görmekten nefret ettim, boşuna heyecanlandığımızı anladığı anı.

Anzir duvarların arkasından sert ve öfkeli bir sesle küfürler mırıldanıyor ve ilk kez, buradan çıkamayabileceğimiz gerçeği gerçekten kafama dank ediyor.

Darcy'nin bana güvenli bir şekilde yaşayabileceğimizi söz verdiği gemiye bir daha asla geri dönemeyebiliriz. Her şey buraya kadar olabilir. Hayatta kaldığımız onca şeyden sonra, sonum çalınmış bir düşman uzay gemisinde, hakkında *çok* karmaşık duygular beslediğim bir uzaylı savaşçının yanında yavaş yavaş açlıktan ölmek olabilir.

Her şey çok yanlış geliyor. Bu beni üzüyor ve gelecek için korkutuyor, bu da beni tekrar Anzir'i düşünmeye itiyor.

Şu anda nasıl hissediyor acaba?

Muhtemelen, buradan canlı çıkamayacağımız gerçeğiyle yüzleşmek konusunda benden çok daha ileride. Bunun onun ilk ölüm kalım durumu olduğunu sanmıyorum.

Halkından bu kadar uzakta ölmeyi düşünmek onu üzüyor mu? Ölümünden korkuyor mu, yoksa sadece kabulleniyor mu? Beni kurtarmaya yardım etmeyi kabul ettiği için pişman mı?

Söylediği birkaç şeyden, beni kurtarmak ve Kruul gemisini yok etmek için yapılan görevin sadece gönüllülerle yapıldığı izlenimini edindim, yani öne çıkıp gelmeyi teklif etmeseydi, şu anda hala *Oasis'te* olabilirdi.

Bu düşünce beni her zamankinden daha suçlu hissettiriyor, çünkü bu durumun kesinlikle benim yüzümden olduğunu gösteriyor.

Aramızdaki gerginliği azaltmak ve onun için de bunu kolaylaştırmak için *bir şeyler* yapmak istiyorum, bu yüzden Kruul kart oyununu yarıda bırakıp masadan kalkıyorum.

Çaldığımız gemideki erzak lezzetli olmaktan uzak, ama doyurucu ve normalde öğle yemeği yediğimiz saat çoktan geçti. Anzir'in bugün hiçbir şey yediğini görmedim, bu yüzden mutfağa gidip birkaç kurutulmuş yiyecek çıkarıyorum.

Depomuzdan bir paket tozu, çiğnenebilir bir ekmek parçası gibi görünen bir şeye dönüştürmek için yeterli miktarda su ekliyorum, bir diğerini kurutulmuş eti yumuşatıp şüpheli bir sıvı salgılamasına neden oluyor, üçüncüsü ise bir tür kurutulmuş sebze şeritlerini daha yumuşak ve biraz ıslak bir dokuya dönüştürüyor. Hiçbiri özellikle lezzetli görünmüyor, ama umarım Anzir en azından bu düşüncemi takdir eder.

Büyük Zivonyalı'nın gemide çalıştığı odaya doğru ilerlerken, onu korkutmamak için girerken boğazımı temizliyorum. Bana

bana döndüğünde, yemek tepsisini uzattım.

"Al," diyorum ona, birden biraz utangaç hissederek. "Sana öğle yemeği getirdim. İstersen."

Anzir yemeğe bakar, yüzünde gizleyemediği bir şaşkınlık belirir, sonra yüzü yumuşar ve tepsiyi benden alır. Yüzünde hâlâ biraz şaşkınlık vardır, ama aletlerini bir kenara koyar, uzun bacaklarını önüne uzatır, tepsiyi kucağına koyar ve yemeye başlar.

Ne yapacağımı bilemediğim için ben de oturuyorum. Ara sıra bana bakıyor ve ben parmaklarımı birbirine doluyorum, bana her baktığında onun bakışlarının garip bir şekilde farkında oluyorum.

"Sen de ister misin?" diye sorar bir süre sonra, bana ekmek benzeri bir şey uzatarak.

"Oh, hayır. Sorun değil. Az önce öğle yemeğimi yedim," diyorum. "Ve kendime atıştırmalık bir şeyler getirdim."

"Tamam."

Aramızda birkaç saniye sessizlik oluyor ve tam kalkıp gitmeli miyim diye düşünürken, Anzir tekrar bana bakıyor.

"Terra hakkında eskisine göre daha fazla şey biliyorum," diyor, sesi derin bir gürültü gibi. "Ama hala bilmediğim çok şey var. Bana daha fazla anlatır mısın?"

Bu soru beni şaşırtır, ama bu hareketin ne anlama geldiğini gayet iyi biliyorum. Dün sert davranışını telafi etmeye çalışıyor ve bu, yiyecek getirerek yaptığı jest için bana teşekkür etme şekli.

En azından deniyor, diyorum kendime, kendim için getirdiğim küçük kurutulmuş meyve paketiyle duvara yaslanarak.

Ona ne söyleyebileceğimi, neyi bilmek isteyebileceğini düşünmeye çalışıyorum.

"Şey..." Düşünerek duraksıyorum. "Yaşadığım şehir, birçok insanın ünlü olmak için gittiği bir yer. Annemiz, Darcy ve benim bu yolla başarılı olabileceğimizi anladığında bizi oraya götürdü."

"Neden?" Anzir merakla bana bakar. "Onu böyle düşünmeye ne sevk etti?"

Yanaklarım kızarıken dudaklarımı ısırıyorum. "Şey, Darcy ve ben, türümüz için çok güzel sayılırız." Bunu yüksek sesle söylemek kulağa saçma, hatta kibirli geliyor. Sinirli bir şekilde dudaklarımı yalıyorum. "Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum, ama..."

"Hayır, öyle değil. Sen çok güzelsin."

Anzir bu sözleri gayet doğal bir şekilde söylüyor, ama yine de içimde ani ve beklenmedik bir heyecan uyandırıyor, kalbim göğsümde hızla atıyor. Sesinde hiçbir arzu ya da baştan çıkarma iması yoktu, ama nedense, sanki beni aklından çıkaramadığını söylemiş gibi, yine de nefesim kesiliyor.

"Şey... teşekkür ederim," diyorum. Yüzüm yanıyor ve umarım fark etmez, ama nasıl fark etmez ki?

"Ünlü olmak ister miydin?" Anzir başını eğdi ve elindeki sandviçten büyük bir ısırık aldı.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum sessizce, ellerime bakarak. "Bazen bu fikri sevdiğimi itiraf etmekten şimdi utanıyorum. Gençken, bu bana çekici ve eğlenceli geliyordu. Darcy asla Los Angeles'a taşınmak istemedi, ama annemiz bu kararı verdiğinde ben biraz heyecanlanmıştım. Bir gün bir dergi kapağında yer alma hayalleri kuruyordum, ama bunun sandığım kadar harika bir şey olmadığı çok çabuk anlaşıldı."

"Öyle mi?" Anzir bana bakar, gözlerinde merak parıltısı vardır. "Nasıl yani?"

"Modellik sektörünün çoğu çok şüpheli. Bizi sömürmek isteyen erkekler, bizden yararlanmak veya bizi kullanmak isteyen insanlar vardı. Annemiz hiç yardımcı olmuyordu, genellikle işleri daha da kötüleştiriyordu. Darcy beni en kötüsünden korumaya çalıştı, ama işlerin ne kadar kötüye gidebileceğini anlamam biraz zaman aldı."

Yüzümü buruşturarak paketten bir parça kuru meyve alıp onunla oynuyorum. "Kaçırılmamızdan sonra kendimi çok suçlu hissettim, çünkü kaçırıldığımız modellik seçmelerine gitmek isteyen bendim. Darcy gitmememizi önerdi, ama ben heyecanlıydım ve bunun bizim için bir fırsat olabileceğini umuyordum. Bu yüzden gittik ve bunun bizi kaçırmak için bir komplo olduğu ortaya çıktı."

Bir süre durup, o tanıdık suçluluk duygusunun tekrar içimi kapladığını hissediyorum.

Darcy uzaylı eşiyle mutlu görünüyordu, belki de Dünya'da olduğumuzdan daha mutluydu, bu da bir şeydir.

Ama o seçmelere gitme kararım, Anzir ve benim uzayda mahsur kalmamıza, günler içinde yavaş yavaş açlıktan ölmeye başlamamıza neden oldu. Sonunda, onun burada benimle olmasının benim hatam olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Her şeyden çok, senin gemine geri dönmek istiyorum," diye mırıldanıyorum, ona bakarak. "Sadece ikimizin de yaşaması için değil. Elbette bunu *da* istiyorum. Ama aynı zamanda Darcy'nin hissedeceğini bildiğim sorumlulukla yaşamak zorunda kalmasını da istemiyorum. O seçmelere gitmek isteyen ben olsam da

O seçmelere gitmek isteyen bendim, ama o her zaman benim için kendini sorumlu hissetti. Eğer geri dönemezsek, hayatının geri kalanını üzüntü ve suçluluk duygusuyla geçirmesini istemiyorum."

Ben konuşurken Anzir'in yüzünde bir değişiklik olur. Bir an beni izler, sert ifadesi daha önce sadece bir kez gördüğüm bir şekilde yumuşar. "Sanırım gemiyi tamir etmenin hala bazı yolları olabilir," diyor sessizce. "Henüz her şey kaybedilmiş değil."

"Yardım edebilirim," diyorum, ona küçük, çekingen bir gülümsemeyle. "Geçen gün o panelle yaptığımız şeyin aslında bir şeyi düzeltmediğini biliyorum, ama başka bir konuda yardımcı olabilirsem, bunu yapmak istiyorum. Lütfen."

"Şey..." Anzir tereddüt eder, düşünceli bir şekilde dudaklarını birbirine bastırır. Sonra soluna doğru bir hareket yapar. "Orada başka bir panel var, anahtar panosu olan bir panel. Anahtarları tek tek kontrol ederken kabloları yeniden bağlamaya çalışıyorum. Ben kabloları yeniden düzenlerken sen de anahtarları çevirirsen, bu çok yararlı olabilir."

Ona bakarken içimde küçük bir mutluluk patlaması yaşandı, gözlerim umutla büyüdü.

Bana yardım etmeme

izin veriyor.

Henüz bitmedi.

Belki de hayatta kalmanın bir yolu hala var. Birlikte.

Maya'nın yüzünde açan MUTLULUK, dudaklarıma bir gülümseme konduruyor, ancak bunu belli etmiyorum. Sanki ona gemiyi tamir etmeyi bildiğimi söylemişim gibi, sadece ona yardım edebileceğini söylemişim gibi neredeyse aynı derecede memnun görünüyor.

Belki de onun yardımını çok daha önce istemeliydi.

Onu böyle mutlu görmek hoşuma gidiyor.

"İşte," diyorum Maya'ya, tepsimi kenara koyup, bize yiyecek getirmeden önce aşağı inip kablo paneline bakmak üzere olduğum bölmeye açılan, altımızdaki zemindeki açıklığı gösteriyorum. "Önce ben ineceğim, sonra seni de aşağı indireceğim. Biraz sıkışık olacak, ama ikimiz de sığabiliriz ve ben kablolarla uğraşırken sen de anahtarları halledersen daha hızlı olur."

O başını sallar ve ben açıklıktan aşağı kayarak, homurdanarak alt kattaki zemine inerim ve yukarı bakarım.

"Tamam, aşağı kay, ben sana yardım ederim."

Maya çömelir, kenara kayarak bacakları sarkacak şekilde oturur. Ellerimi uzattığımı görür görmez atlar ve ben de onu belinden yakalayıp yere indirirken bana olan güveninden etkilenirim. Tereddüt etmeden atladı, benim onu kaçırmayacağımı veya düşmesine izin vermeyeceğimi açıkça biliyordu.

Kruul'dan kaçmasına yardım etmek için yaptıklarımı düşünürsek, bu güveni hak ettiğimi düşünüyorum, ama şimdiye kadar uzaylılarla yaşadığı iyi deneyimlerin azlığı göz önüne alındığında, bu yine de şaşırtıcı. Ya naiflik ya da sezgilerine çok güveniyor.

Yumuşak bir nefes verdi ve ellerimin hala belinde olduğunu fark ettim. Birbirimize çok yakındık, o kadar ki, göğsünden uyluklarına kadar tüm vücudu benim vücuduma değiyordu. Bu, kanımı tekrar kaynattı, damarlarımda o kaynayan hissi uyandırdı ve elimden geldiğince geri çekildim, panelin bir tarafına doğru ilerleyerek onun anahtar panosunun olduğu yerde durmasını sağladım.

Yine de, aramızdaki o küçük mesafeye rağmen, hareket ederken bana sürtünüyor ve aniden onun varlığını, kokusunu ve vücudunun sıcaklığının benimkine sızdığını fark ediyorum.

O, tanıdığım herkesten farklı kokuyor, hafif ve sıcak, güneş ışığı gibi. Cildinin kokusu bana daha genç ve daha kaygısız olduğum günleri hatırlatıyor, Zivon'da güneşin ısıttığı çimlerde uzanıp, önümde hiçbir sorumluluk ve endişe olmadan geçirdiğim günleri. Sadece arkadaşlarımla avlanmak veya keşfetmek, önümde uzanan heyecan verici ve bilinmeyen bir gelecek.

Bu koku bana özgürlük, pervasızlık, rahatlık ve sıcaklığı aynı anda hatırlatıyor. Ancak tüm bu özelliklerin tek bir kişide bulunması bana imkansız geliyor. Kesinlikle Maya kadar genç ve deneyimsiz birinde değil.

Ama bana bu kadar yakın durmasının sıcaklığı, olmaması gerektiğini bildiğim bir şekilde başımı döndürüyor. Bu da önümdeki göreve konsantre olmamı zorlaştırıyor.

Bu yüzden kendimi farklı bir şekilde odaklanmaya zorluyorum: ona tam olarak ne yapmamız gerektiğini ayrıntılı olarak açıklayarak.

"Bu kabloların her biri geminin farklı bir bölümüne güç sağlıyor, ama tek bir bölümü bile yeniden çalışır hale getirebilirsek, geri kalanını da tamir etmemize yardımcı olabilir. Onları yeniden düzenleyeceğim ve herhangi bir şeyi çalıştırıp çalıştırmayacağımı göreceğim. Ben sana söylediğimde, renklerine karşılık gelen anahtarları çevirmen gerekiyor. Hangisi olduğunu sana söyleyeceğim."

"Anladım." Maya kararlı bir şekilde başını sallar.

Kendini anahtarların başına yerleştiriyor, istekli ve benim isteyeceğim her şeyi yapmaya hazır görünüyor — ki bu etkileyici, çünkü ona en son yardım istediğimde, dar bir bölmeye sıkışıp kalmış ve çıkamayacağından korkmuştu.

İlk kabloyla uğraşmaya başlarken ona bir göz atıyorum, gizlice onun güzel yüzüne ve büyüleyici, uyumsuz gözlerine bakıyorum.

Daha önce söyledikleriyle beni şaşırttı — hem kendisi ve Terra'daki hayatı hakkında anlattıkları, hem de tekrar yardım teklif etmedeki çabukluğu. Bu sadece suçluluk duygusundan ya da görev bilincinden kaynaklanmıyordu. Gerçekten yardımcı olmak istediğini anlayabiliyordum.

Benim işleri halletmemi bekleyerek günlerini geçirebilirdi, ama belli ki bundan daha azimli. Katkıda bulunmak istiyor, ki bu bir uzay gemisinde takdire şayan bir şey.

Onun hakkında düşündüğümde daha fazlası var. Kruul gemisindeki hücrelerine girdiğimde bana saldırdığı andan itibaren onda bir sertlik olduğunu biliyordum. Benim onun için planladığımı düşündüğü kötü şeyi yapmama izin vermeme konusunda kararlıydı. Ama onun sadece ilk başta gördüğüm küstah özgüven ve cüretkar kıvılcımdan daha fazlası olduğunu da anlamaya başladım.

O bir savaşçı ve bu durumdan rahatlık duymam garip gelse de, bir nevi rahatlama sağlıyor. Kendimi biraz daha az yalnız hissediyorum, ki bu, *Oasis'e* geri götürmeyi kabul ettiğim narin görünümlü genç Terran kadından beklemediğim bir şeydi.

Yapamayacağım şey, bu duygunun sonunda ikimizi de incitebilecek bir şeye dönüşmesine izin vermek.

Sessizce birlikte çalışıyoruz, sadece her bölümü yeniden kablolarla ona belirli anahtarları çevirmesini söylediğimde sessizliğimiz bozuluyor. Her başarısız denemede, cesur görünmeye çalıştığını anlayabiliyorum ama umudu ve coşkusu biraz daha azalıyor. Sonunda, seçenekleri üç kez denedik ve hiçbir şey işe yaramadı, geri çekildim, Maya'ya baktım ve kendimi hissettiğim kadar sinirli görünmemeye zorladım.

"Henüz deneyeceğimiz şeyler bitmedi," diyorum ona, sözlerim umduğumdan daha sert çıkıyor. Başkalarını teselli etmeye ya da umudu canlı tutmaya alışkın değilim, bu bir komutanın, bir liderin işi, ben ise her zaman sadece bir savaşçı oldum. Sorumlu olanlardan biri değil, sadece görevini yapan bir savaşçı.

Ama deniyorum. Çünkü Maya, benim moralimi yükseltmek için çaba gösterdiğini görebildiğim kadar, onun da moralini yükseltecek birine layık.

Bana küçük, sıkı bir gülümseme veriyor ve endişesini gizlemeye çalıştığını biliyorum. Ama bunu tamamen gizlemesi imkansız.

Gözlerinde, mavi ve yeşil irislerinin arkasında, sınırlı sayıda seçeneğimiz ve sınırlı zamanımız olduğu bilgisi belirgin bir şekilde görünüyor.

Kompartımda o kadar uzun süre kaldık ki, Maya'nın bana getirdiği küçük öğle yemeği çoktan bitmiş, onun sadece birkaç parça kuru meyve yediğini gördüm.

"Hadi," diyorum ona, onu kompartımdan kaldırıp onu takip ederek, giysilerimdeki tozu silkeliyorum. "Gidip bir şeyler yiyelim."

Bana bakarken yüzünde şaşkınlık beliriyor, kaşları hafifçe yukarı kalkıyor. Birlikte yemek yemek, bizim yaptığımız bir şey değil.

Bu gemide mahsur kaldık. Birlikte yaşıyoruz ama pek etkileşimde bulunmuyoruz. Onun yoluna çıkmamaya çalışıyorum ve o da aynı şeyi yapıyor gibi görünüyor. Ama kurutulmuş yiyecek paketini alıp kokpitte veya kabinimde yemek, yaptığım gibi, yanlış geliyor. Bunun yerine, başımı mutfağın yönüne doğru çeviriyorum ve o da beni takip ediyor, sanki "*neden olmasın?*" der gibi omuz silkiyor.

Maya'nın sevdiğim bir başka özelliği de bu. Hızlı ve iyi uyum sağlıyor ve her şeye hazır gibi görünüyor.

Koşullarındaki değişiklikler onu aşırı derecede üzmez veya dünyasını altüst etmez. O sadece akışına bırakır ve en iyisini yapar. Bence bu, herkes için iyi bir özellik, özellikle de son haftalarda onunki gibi hızlı ve köklü bir şekilde koşulları değişen biri için.

Onun kadar genç biri için bu özellik özellikle takdire şayan.

Sıkışık mutfakta yan yana akşam yemeğimizi hazırlıyoruz, çıkardığımız paketlerdeki yiyecekleri mümkün olduğunca az su kullanarak yeniden nemlendirmek için sessizce çalışıyoruz. Bu akşamki yemek yine aynı çiğnenmesi zor ekmek, bir tür etli jelatinimsi madde (muhtemelen bir tür güveç olması amaçlanmıştı ama çoktan bozulmuş) ve sulu bir sebze. Maya, yemek hazırlandığında ve iyice baktığında biraz yeşilimsi görünüyor, ama şikayet etmeden tabağını ve gece için su payını alıyor.

Yine hayranlık duymaktan kendimi alamadığım bir özelliği daha.

Ortak salonda oturup yemeğe başladığımızda, *onun sadece güzel, cesur ve uyumlu olmadığını, aynı zamanda dirençli olduğunu da* düşünüyorum.

Yemeğimizi bitirdiğimizde Maya, "Hadi bir oyun oynayalım" diyor.

Benim gibi onun da tabağını temizlediğini fark ettim. Bunun nedeni kesinlikle yemeğin lezzetli olması değildi. Benim gibi, şüpheli gemi tayınlarını uzun süre yemiş biri için bile, yemek objektif olarak berbattı. Ama o, söylenmesine gerek kalmadan, şu anki durumumuzda besinlerin tek bir kırıntısını bile israf edemeyeceğimizi anlamış gibiydi.

"Oyun mu?" Kafamı ona doğru eğiyorum, biraz şaşkın. "Ne..."

O, bankta yana kaydı ve masanın bir kenarında duran bir deste kart aldı.

"Bunları bölmelerden birinde buldum," diyor. "Nasıl oynandığını tam olarak bilmiyorum, ama belki sen bu oyunun nasıl oynandığını biliyorsundur

Nasıl oynandığını biliyor olabileceğini düşündüm. Ya da başka bir şey oynayabiliriz. İstersen sana Dünya'daki bir oyunu öğretebilirim. Özel oyun parçaları veya ekipman gerektirmeyen bazı oyunlar var."

Kartlara bakarak çenemi elime alıyorum.

"Hmm. Bu bizim sistemimizde oldukça standart bir kart destesi. Bunlarla oynayabileceğimiz birkaç oyun biliyorum." Kartları bana uzattığında elinden alıp, yayarak açtım. "Ama bunun zamanımızı en iyi şekilde kullanmak olduğunu sanmıyorum."

"Akşam yemeğinden sonra gemide çalışmayı mı planlıyordun?" Maya, cevabı zaten biliyormuş gibi dudaklarını büzüyor.

"Hayır." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ama dinlenmemiz lazım..."

"Henüz uykum yok." Bana cesaret verici bir gülümseme atıyor. "Hadi. Bana bu kart oyununu bir iki tur göster, sonra ben de sana Dünya'dan kolay bir oyun öğreteyim. Tic tac toe olabilir. Resmi bir şey olmadan, sadece birkaç küçük eşya, jeton falanla kolayca oynanır."

Ona hayır demek, zamanımızı geçirmek için daha yararlı yollar olduğunu söylemek dilimin ucunda, ama o kadar hevesli görünüyor ki, ona hayır diyemiyorum. Bana gülümsüyor ve masanın onun tarafına koyduğum kartları ortaya doğru itiyor.

"Sen hep çok ciddisin," diye hafifçe alay ediyor, gözlerinde umut parıldıyor. "Bir saat ne zararı olabilir ki? Zaten bir yere gitmiyoruz."

Gemimizin dışındaki hareketsiz alanı işaret ediyor ve ben içimden iç çekiyorum.

"Tamam," diye pes ediyorum ve o sevinçle neredeyse ellerini çırpıyor.

"Evet!" diye bağırıyor, koltuğuna geri çöküp öne eğiliyor,

"Önce sen seninkini göster."

Onun ani mutluluğu beni olması gerekenden daha fazla ısıtır ve göğsümde bir zevk çiçek açar, damarlarımdan sızarak beni uzun zamandır hissetmediğim bir hafiflikle doldurur.

Bu aptalca bir zaman kaybı, ama Maya'yı mutlu ediyor. Ve nedense, Maya'nın sevinci bende de bir şeyler uyandırıyor, uzun zamandır sürdürdüğüm buz gibi tavrımı eritiyor.

Bunu yüksek sesle itiraf etmekten çekinirim, ama aslında bu oyunu seviyorum. Maya oyunlara yatkın bir zekaya sahip ve kartların kurallarını çabucak öğreniyor. İki tur oynadıktan sonra, gemide bir avuç jeton ve başka şeyler buluyor ve bana tic-tac-toe adlı oyununu öğretiyor, ki bu daha da büyük bir zaman kaybı gibi görünüyor.

Ama o bu oyunu seviyor, bana   retirken her saniyenin tadını çıkarıyor ve     rtıcı bir şekilde ben de bundan zevk alıyorum.

Onunla iyi vakit geçiriyorum. Böyle bir şeyi düşünmek bile garip geliyor, çünkü eğlence ve basit zevkler çok uzun zamandır öncelik verdiğim şeyler değil. Bunu bir alışkanlık haline getirmeye de niyetim yok. Ama bu kısa süre için Maya ile eğleniyorum.

Onu güvenli bir şekilde Oasis'e geri götüreceğim, diye düşünüyorum, i  imi yeni bir kararlılık dolduruyor. *Ne pahasına olursa olsun, onu geri götüreceğim*.

Sadece onurum ya da yeminim için değil, Maya'nın yaşadığı onca şeyden sonra, dünyada en çok istediği şeyi, *hak ettiği*   eyi elde etmesini istediğim için.

Onu kız kardeşiyle yeniden bir araya getirmek istiyorum.

SONRAKİ BIRAZ GÜNLER BOYUNCA, Anzir'in gemiyi tamir edip tekrar hareket ettirmek için önerdiği her fikri deniyoruz.

Ama hepsi sonuçsuz kalır.

Birkaç kez bir kıvılcım, bir ışık parlaması ya da gemide bir sarsıntı hissediyoruz, ama hiçbir zaman bundan öteye geçemiyoruz. Tekrar hareket edebileceğimiz anın geldiğine dair her umut ışığı neredeyse anında sönüyor ve birkaç gün içinde, seçeneklerimizin gerçekten tükendiği acı gerçeği ortaya çıkıyor.

En azından Anzir'in yardım etmeme izin vermesine seviniyorum. Oturup beklemek ya da anlamadığım Kruul oyunları için kurallar uydurmak yerine *bir şeyler* yapmak kendimi daha iyi hissettiriyor ve tüm bu süreçte birbirimizin yanında olmamız da daha iyi hissettiriyor.

En azından artık kendimi tamamen yalnız hissetmiyorum ve umarım o da aynı şekilde hissediyordur. Onda daha önce hiç görmediğim bir hafiflik var, sanki bana karşı yumuşuyor gibi.

Bu iyi hissettiriyor, ama kendime fazla önem vermemem gerektiğini söylüyorum. Sonuçta, başarılı olup *Oasis'e* geri dönersek, muhtemelen onu artık pek göremeyeceğim. Önemli olan, geri dönebilmek için bu gemide mahsur kaldığımız sürece birlikte çalışmamız.

Geminin alt katında bir günümüzü kontrol merkezinde çalışarak geçiriyoruz, ama üçüncü denemede bile bir sonuç alamayınca Anzir aletlerini yavaşça yere bırakıp bana dönüyor. Yüzündeki ifade midemi bulandırıyor ve ağzını açmadan ne söyleyeceğini biliyorum. Gemide olduğumuz günlerde bunu çok kez duydum.

Bu işe yaramıyor.

Yüzü yumuşar, gözlerinde suçluluk duygusu belirir ve sert hatları yumuşar. Bu ifadeyi tanıyorum, çünkü ben de çok benzer bir şey hissediyorum. Burada olduğumuz için, benimle birlikte öleceği için, Darcy'nin hiçbir suçu olmamasına rağmen kendini sorumlu hissedeceği için suçluluk duyuyorum. Kalbim

batıyor, içimi kötü bir korku kaplıyor. Onun bu sözleri yüksek sesle söylemesini istemiyorum. Ama söyleyeceğini biliyorum.

"Yardımanın için minnettarım," diyor Anzir, sesi alçak. "Ama bu gemiyi tamir etmek benim becerimin ötesinde, o yardımla bile. Denemek için başka bir şeyim yok. Aklıma başka bir olasılık gelmiyor." Duruyor, bakışları benimkilerde, tam olarak anlayamadığım, okunması zor bir duygu dolu. "Üzgünüm, Maya."

Korku beni sarar, ellerim titrer. Ağlamak isterim, ama kendimi zorlayarak ağlamamaya çalışırım, Anzir'e ve kendime cesur görünmek için. Onun ne kadar korktuğunu görmesini ve zaten kötü olan hissiyatını daha da kötüleştirmesini istemiyorum. Ve kendime bile ne kadar korktuğumu itiraf etmek istemiyorum. Eğer itiraf edersem, dağılırım ve her şeyden çok, bu yolculuğu bu şekilde bitirmek istemiyorum.

Anzir'in benimle ilgili son gördüğü şeyin, ağlayan, hıçkıran, histerik ve panik halim olmasını istemiyorum.

Öleceksem, en azından kendime ait bir şeyler kalmış olarak ölmek istiyorum. Anzir buna cesurca karşı koyacak, bunu biliyorum, ben de öyle yapmak istiyorum. Damarlarımda buz gibi dolaşan korkuya teslim olmak istemiyorum.

"Bir seçenek daha *var*," diyor Anzir yavaşça ve ben dik oturuyorum.

"Gerçekten mi?"

Beklentilerimi kontrol etmeye çalışıyorum, kendime bunun da diğer tüm çabalarımız gibi işe yaramayacağını söylüyorum, ama ani umut patlamasına engel olamıyorum. Burada ölmek istemiyorum ve bu sonla karşılaşmayacağımız herhangi bir olasılığa tutunuyorum.

"Bir imdat sinyali göndermeyi deneyebiliriz ve..." Açıkça tereddüt ederek duraksıyor, ama ben bu fikri hemen kabul etmekten kendimi alamıyorum.

"Evet! Tabii ki, bunu deneyelim!"

Bunu daha önce yapmadığımıza neredeyse inanamıyorum. Bu çok bariz bir çözüm gibi görünüyor.

Günlerdir burada sürükleniyoruz ve yardım çağırabilirdik, ama çağırmadık mı?

Dürüst olmak gerekirse, biraz kafam karıştı.

"Neden daha önce denemedik?"

"Riskli," diyor Anzir yüzünü buruşturarak. "Önce diğer her şeyi denemek istedim, çünkü sinyali kime göndereceğimizi seçemeyiz. Sinyal yayılacak ve geçen *herkes* tarafından alınabilecek, gerçekten herkes. Evren her türden uzaylılarla dolu Maya, ve bu

büyük gezegen sistemlerinden çok uzaktayız, muhtemelen en onurlu türlerle karşılaşmayacağız. Dikkatleri üzerimize çekersek ve yanlış türden insanlar sinyale cevap verirse, durumu daha da kötüleştirebiliriz. İkimiz, kim bilir kaç tane korsan, köle kaçakçısı veya çöpçüye karşı, iyi bir şansımız olmaz."

"Tek seçeneğimiz, burada sıkışıp kalarak açlıktan ölene kadar beklemek. Değil mi?" Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Başka bir seçenek var mı?"

"Hayır," diyor Anzir, sesi yorgun ve sessiz. "Bu noktada, seçeneklerimiz ya yardım sinyali göndermek ya da vazgeçmek. Sinyali yayınlamanın getirdiği risk, diğer tüm seçenekleri denemeden bunu denemek istemememin sebebiydi, ama şimdi..."

"Artık riske değer," diyorum kararlı bir şekilde, bir kez başımı sallayarak. "Öylece pes edemeyiz. Ölmek istemiyorum, ama *özellikle de* yaşamak için elimden gelen her şeyi denemeden ölmek istemiyorum."

Sözler biraz boğuk çıkıyor, ama yine de söylemeyi başarabiliyorum, çünkü içtenlikle söylüyorum. Her türlü seçeneği denemeden pes etmek istemiyorum, bu, sonumuzun sadece erzak ve suyun bitmesinden daha şiddetli olacağı anlamına gelse bile. *Her şeyi* denemek istiyorum.

Anzir'in yüzünde daha önce gördüğüm, hiçbir zaman tam olarak anlayamadığım ifade beliriyor. Ama bu sefer, gözlerinde bir parça hayranlık da var.

"Cesursun," diye mırıldanıyor, gözlerimin içine bakarak. "Kolayca pes etmiyorsun. Tanıdığım tüm büyük savaşçılar gibi."

Kehribar rengi bakışlarında sıcaklık var ve aniden, onun kollarında olduğum o kısa anı hatırlıyorum, kollarının beni koruduğu, hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceği kadar güçlü ve güvenli hissettiğim anı.

Sanki ne olursa olsun beni güvende tutacakmış gibi. Elinden geleni yaptığını biliyorum.

Beni korumak istediğini biliyorum.

Ve bir parçam, yüzündeki o bakışın arkasında başka ne olabileceğini, kollarında biraz daha kalsaydım ne olabileceğini bilmek istiyor. O dar kompartımda anahtar panosunda çalışırken, bana yardım edip vücudum onun vücuduna değdiğinde ve aramızda bir sıcaklık hissettiğimde ne olabilirdi? Yan yana, neredeyse birbirimize değecek kadar yakinken.

İkimizden biri izin verseydi, daha fazlasına dönüşebilirdi. Öyle olabileceğini biliyorum.

O, bu tür şeyler düşündüğüne dair hiçbir ipucu vermemiş olsa da, ben *hissettim*. Ben, kimya hissedemeyecek kadar genç ya da naif değilim, bu kimya benimle huysuz bir uzaylı arasında olsa bile.

Ama şimdi bunun üzerinde durmanın ya da "ya eğer" sorusuna cevap aramanın zamanı değil. Böyle bir tehlike altındayken değil.

Doğrusu, muhtemelen hiçbir zaman uygun bir zaman olmayacak. O asla ilk adımı atmayacak. Ve sen bunu yapmak için cesaretini topladığında, umarım Oasis'e geri dönmüş olacaksın ve o, görevi bittiğinde sana artık zaman ayırmayacak.

Bu düşünceye karşı en ufak bir pişmanlık duymamalıyım ya da Anzir ile hiçbir şey yaşayamayacağım, bir öpücük bile, düşüncesine karşı kalbimin sıkışmasını hissetmemeliyim.

Geminin bir köşesinde hızlı ve ateşli bir öpüşme bile.

Kabul etmek istemiyorum ama son birkaç gündür onu öpmekle ilgili birden fazla kez hayal kurdum. Hayalimin daha ötesine geçmedim ama dudaklarının benim dudaklarıma değdiğini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek isterdim. Sadece bir kez.

Aramızda gerginlik, gergin bir tel gibi uzanıyor ve bunun kafamda uydurduğum bir şey olmadığını biliyorum.

Tabii bunu uydurmuyorsam ve hissettiğim tüm bu gerginlik, kesin ölümden üç gün uzakta olduğumuzu bilmekten kaynaklanan stres değilse.

"Tehlike sinyali göndereceğiz," diyor Anzir, düşüncelerimi bölerek.

"Tamam." Hevesle başımı sallıyorum, içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. Bir dakika önce çok korkuyordum, ama korkumun azaldığını, yerine yeni bir umut ışığının doğduğunu hissedebiliyorum.

Hâlâ bir şans var. Küçük bir şans, ama yine de bir şans. Ve ihtiyacımız olan tek şey bu.

Tehlike sinyali gönderirken içimde ^{derin ve} rahatsız edici bir endişe var, ama sinyali gönderdikten sonra bu duyguyu bir kenara bırakmaya çalışıyorum.

Sadece üç seçenek var. Ya kimse gelmeyecek, ya bize gerçekten yardım edebilecek biri gelecek, ya da yanlış türden suçlular sinyali yakalayacak ve bela aramaya gelecek.

Üçüncü olasılık gerçekleşirse, o zaman bu sorunla uğraşmak zorunda kalırız. Şu anda yapabileceğimiz tek şey beklemek ve şansımız değişmezse, bu bizim son günlerimiz olabilir.

Onları endişe ve kaygı içinde geçirmek istemiyorum.

Bu yüzden, elimden geldiğince rahatlamaya ve Maya ile vakit geçirmeye çalışıyorum. Geminin bölmelerinde bulduğu oyunları oynayarak ve konuşarak vakit geçiriyoruz, birbirimizi ve geçmişimizi daha iyi tanıyoruz. Hâlâ kendi geçmişim hakkında çok fazla şey paylaşmaktan çekiniyorum, ama Maya ile konuşmak şaşırtıcı derecede kolay.

Onunla ilgili en tuhaf şeylerden biri, bulduğu oyunların kurallarını aslında bilmiyor olmasıdır — ki neden bilsin ki, bunlar benim bile pek aşına olmadığım Kruul oyunları — ama neyin mantıklı olduğunu anlamaya çalışarak zaman geçiriyor ve sonra kendi "ev kuralları" olarak adlandırdığı kuralları koyuyor.

Bir oyuna kendi kurallarını uydurma fikri bana tamamen kafa karıştırıcı geliyor.

"Kurallar boşuna konulmamış," diye Maya'ya ilk oynadığımız gece söylüyorum. "Kuralları bilmeden oyunu nasıl doğru oynayabiliriz ki?"

"Önemli değil," diye ısrar ediyor, omuz silkerek. "Biri bu kuralları uydurdu, değil mi? Öyleyse neden biz de yenilerini uydurmayalım? O zaman bu *bizim* oyunumuz olur."

İlk içgüdüm bu mantığı çürütmek, ama o bu konuda o kadar hevesli ve iyimser ki, bunu yapmaya gönlüm el vermiyor. Bizim gibi geri dönüşü olmayan bir noktaya bu kadar yaklaşmış ve yine de bir oyun için kurallar koymak gibi basit bir şeyden keyif alan çok az savaşı tanıyorum.

Eğer son günlerini böyle geçirmek istiyorsa, onu üzme ne hakkım var?

Oyunlar için yeni kurallar oluşturmak, bana açıklamak, hangi parçaların hangi görevleri yerine getirdiğini ve oyunun nihai amacının ne olduğunu göstermek onu da mutlu ediyor gibi görünüyor. Bu yüzden, onun ne yaptığını tam olarak anlayamasam da, onunla oyunları oynuyorum. Bunu kısmen, onun mutlaka duyduğu korkuları dağıtmak için yapıyorum, ama aynı zamanda, kendime rağmen, bunun aslında oldukça eğlenceli olduğunu fark ediyorum, tıpkı ilk gece beni kart oynamaya ve o aptal Terran çocuk oyununu oynamaya ikna ettiği gibi.

Şaşırtıcı bir şekilde, son birkaç gün içinde Maya'yı gerçekten sevdiğimi fark ettim. Onu tanımak ya da ona verilen bir görevden başka bir şey olarak görmek niyetinde değildim.

Ama onun ilk izlenimimden çok farklı olduğunu fark ettim. İlk başta onu çok genç ve belki de biraz naif bulmuştum. Dünyanın ne kadar karanlık olabileceğini, hayatın ne kadar ciddi olduğunu gerçekten anlayacak kadar dünyayı görmemiş biri. Hayatın sizi parçalayabileceği ve bir daha asla tamamen bir araya getiremeyeceği şekilleri.

Kişiliğinde ilk gördüğümünden çok daha fazla katman var. Başına gelen onca şeye rağmen enerjik ve neşeli. Birinin bu kadar şok edici ve garip bir olaydan sonra bile bu kadar iyimser kalması etkileyici.

Uzaylılarla ilk teması acımasızdı, ama yine de bana güveniyor, birlikte çalışmamıza kendini açabiliyor ve ikimizi de *Oasis'e* güvenli bir şekilde geri götürmek için elimden geleni yaptığımı inanıyor.

İlk başta bunun naiflik ya da gençliğin masumiyeti olduğunu düşündüm. Ama şimdi bunun Maya'nın kişiliğinin bir parçası olduğunu biliyorum. Tereddüt etmeden ve fazla düşünmeden hareket ediyor, başarısızlıkların ya da incinmelerin kendisini çok fazla etkilemesine izin vermiyor.

Ve bu kadar zorlu koşullarda gösterdiği ve göstermeye devam ettiği cesaret karşısında şok oldum ve etkilendim. Kruul gemisindeki hücrede bana saldırdığında onun korkusuz ve cesur olduğunu biliyordum, ama bu tamamen farklı bir tür cesaret.

Ölüme yüzleşmek ve yine de umutlu kalmak, sonun ne kadar yakın olduğunu bilmesine rağmen küçük anlarda ve şeylerde mutluluk bulabilmek - bu, nadir bulunan bir tür cesarettir. Savaş becerileri veya dövüş teknikleriyle ilgili olmasa da, bu bir savaşçının cesaretidir. Kişi kaderini kabul edip pes etmeyi seçebilecekken, devam etmek başka bir tür mücadeledir.

bir savaştır, bunu çok iyi bilirim. Yaşamayı seçmek başka bir tür mücadeledir.

Bunu da çok iyi biliyorum.

Ne olursa olsun, bununla yüzleşmeye hazırım. Uzun zamandır hazırım. Ama Maya böyle bir kadere kendini hazırlamak zorunda kalmadı. Onun cesareti takdire şayan ve onu daha iyi tanıma fırsatı bulduğum için mutluyum.

Onu hayatıma biraz da olsa kabul ettiğim için mutluyum.

Düşünmemeye çalıştığım şey, Maya ile aramızda gelişen diğer kısım, yani onu havalandırma deliğinden çıkarırken kollarıma düştüğünde ve sonra da o dar bölmede birlikte çalışırken ilk kez hissettiğim çekim.

O zamandan beri ondan fiziksel olarak uzak durmak için elimden geleni yaptım, ona kazara dokunmamaya veya çok yaklaşmamaya özen gösterdim. Neyse ki, gemide çalışabileceğim yerlerin çoğu bu tür bir temastan kaçınmak için yeterince genişti. Maya kesinlikle hiçbir şey başlatmadı, ama bazen bana gizlice bakarken yakalıyorum.

Bir kadınla bu tür bir bağ kurmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, ilk başta gözlerindeki duyguyu anlamam biraz zaman aldı, ama şimdi ne olduğunu biliyorum.

Arzu.

Yine de, bunu fark etmek, ona göre davranmak anlamına gelmez ve benim *öyle* bir niyetim yok.

O çok genç ve ayrıca benim sorumluluğumda. Bu durumdan yararlanmak, özellikle de bu koşullar altında, uygunsuz olur.

Yine de bu, gece geç saatlerde, kabinimde yalnız kaldığımda, onun düşüncelerime girmesini engellemiyor. Bu düşüncelerin çok ileri gitmesine izin vermiyorum, ama kollarımda ne kadar mükemmel hissettiğini, küçük vücudunun benimkine nasıl uyum sağladığını hatırlamama izin veriyorum. Onun için duyduğum arzuyu tatmin ediyorum, sırf hala hayatta olan biri için bu tür şeyler hissetmenin mümkün olduğunu kendime hatırlatmak için.

Ancak, bunun ötesine geçmek, hem yeminlerime hem de bir zamanlar sevdiğim ve kaybettiğim kadına karşı onursuz ve sadakatsizce gelir.

Gecelerimi yalnız geçireceğim, ta ki hiç kalmayana kadar.

Tehlike sinyalinin gönderdikten iki sabah sonra, Maya ve ben birlikte küçük bir kahvaltı yapıyoruz. Mümkün olduğunca uzun süre dayanması için erzakları daha da azalttık ve ikimiz de ona karışık duygularla bakıyoruz

küçümseme ve kabullenmeyle bakıyoruz. Yiyeceklerden geriye kalanlar giderek yenilmez hale geliyor ve kaselerimizdeki yapışkan maddenin en temel besin değeri dışında bir değeri olup olmadığından emin değilim.

"Bunu bir oyuna çevirelim," diyor Maya sonunda, kasesinden bana bakarak. "İlk bitiren yarın ikimizin yemeğini hazırlamak zorunda. Ve daha iyi erzakları alacak."

Dudaklarımın köşeleri yukarı doğru kıvrılıyor. "Her şeyi oyuna mı çeviriyorsun?"

Maya omuz silkiyor ve bana cevap olarak sırtıyor. "Hayat bazen zor olabilir. Bu, en iyisini yapmaya çalışamayacağın anlamına gelmez. En azından dene, başka bir şey yapamasan bile."

Onun sözlerinin derinliği beni etkiler ve bir an dururum. Sözleri, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi, rahatça söylenmiştir, ama onun yaşının ötesinde, olaylara çok bilgece bir bakış açısıdır.

Sessizliğimden şaşırmış gibi bana bakar ve gözleri benimkilerle buluşur. Gözlerinin ne kadar güzel olduğunu daha önce de fark etmişim — biri yeşil, biri mavi, daha önce hiç görmediğim bir şey. Tıpkı kendisi gibi eşsiz.

Tıpkı evrene bakış açısı gibi.

Onu havalandırma deliğinden çıkarmama yardım ettiğimde kollarıma düştüğü anı birdenbire zihnime geri geliyor ve içimde derin, ani bir arzu dalgası yükseliyor. Yüzündeki yumuşak ifade, bakışları benimkine kayarken ağzının hafifçe açılması, sanki içimdeki derin bir şeyi çağırıyor gibi.

Belki de varlığını bile unuttuğum bir şey.

Uzun zamandır bir kadına bu şekilde bakmaya izin vermedim. İstemediğim bile. O zamandan bu yana beş yıl geçmesine rağmen, kaybettiğim şeyin acısı her zaman çok yakınımnda hissettim.

O kederde başkası için yer yoktu. Kendim için bile zar zor yer vardı. Sadece hayatta kalmak için yeterliydi.

Bu kısa an için, Maya'nın o sisi yırtıp geçmemesi için nedenleri unutuyorum. Özenle geliştirdiğim disiplinim bir anlığına kayıyor ve o dolgun, yumuşak dudakları öpmek, onu tekrar kollarıma almak ve her şeye gösterdiği aynı hevesli coşkuyla karşılık verdiğini hissetmek nasıl olurdu diye merak ediyorum.

Neredeyse kesin olarak öleceğim.

İkimiz *de* öleceğiz ve içimdeki her şey, *hissetmek*, başka birini kollarımda tutmak, onu öpmek ve dokunmak, bir kadını sahiplenmenin getirdiği o eşsiz zevkte kendimi kaybetmek, ikimizin de kalan az zamanını iyi bir şeye dönüştürmek için son şansımı kaçırdığımı haykırıyor.

Belki sen de onu aldatıyorsun, diyor o küçük ses, görmezden gelmeye çalıştığım ses. *Ona zamanını geçirecek, zevkli, iyi ve heyecan verici bir şey verebilirsin, aptalca oyunlar oynayıp sonun gelmesini beklemek yerine.*

Bunun sadece mantık yürütmekten ibaret olduğunu biliyorum, yıllarca süren yoksunluğun sonunda doruğa ulaşmasından ibaret olduğunu biliyorum.

Her ne sebeple olursa olsun, bu kadın benim tüm irademi alt üst eden kişi ve şimdi iradem pamuk ipliğine bağlı durumda. Çünkü içimden bir ses, şu anda ayağa kalkıp ona uzanırsam, onu sandalyesinden kaldırıp kollarıma alırsam, başımı eğip onu öpersem... o da beni öpecek diyor.

Onu kollarımın arasına alıp kabinime götürsem ve ikimiz de hareket edemeyecek kadar güçsüz kalana kadar orada tutsam, o da buna coşkuyla razı olurdu.

Bu düşünce beni neredeyse çılgına çevirmeye yetiyor.

Maya başını hafifçe eğip, gözlerinde bir soru işareti ile bana bakıyor ve içimi yine bir sıcaklık dalgası kaplıyor, derin ve elektriksel bir şey, bu kötü bir fikir olmasının tüm nedenlerini bir kenara atmak istememe neden oluyor.

Ama içimdeki bu savaşı kaybetmek üzereyken, geminin interkom sisteminden yüksek bir ses gelir.

Hemen dikleşirim, nabzım hızlanırken diğer tüm düşüncelerim uçup gider.

Tanrılara şükür, diye düşünürüm içtenlikle, soğuk bir suçluluk duygusu hızla yerini alırken, arzu geri çekilen bir gelgit gibi geriye doğru akıp gider.

Düşüncelerimin bu kadar ileri gitmesine izin verdiğime, hatta neredeyse onları eyleme geçireceğime inanamıyorum.

"O ne?" diye sorar Maya.

Sesinde belirsiz bir umut var ve ben çenemi sıkıp, tanıdığım tüm tanrılara onun tekrar hayal kırıklığına uğramaması için dua ediyorum. Her şeyden çok, onun melodik sesindeki o umudun kaybolmasını istemiyorum. Ona daha fazlasını vermek, onu kurtarmak, hayal kırıklığına uğratmamak istiyorum.

ona her geçen an şansımızın azaldığını söyleyen kişi olmak istemiyorum.

Kısa bir saniye bekledikten sonra, gemide yine ping sesi duyulur.

"Biri sinyelimizi aldı," diyorum.

Duvarda bir panel yanıp sönerek başka bir geminin bizimkine yanaştığını bildirince, ikimiz de masadan fırladık.

"Bağlanma mührü etkinleştirildi," diyor monoton bir yapay zeka sesi ve ben gerginleşiyorum.

Maya ile paylaştığımız tüm arzulu düşünceler ve neşeli anlar yok oldu, yerini bir savaşçının dikkatli ve uyanık odaklanması aldı. Sinyelimizi alan her kimse, bize binmek için hiç vakit kaybetmiyor. Bu iyi de olabilir, kötü de.

Yardım etmeye istekli oldukları anlamına gelebilir ya da kemiklerimizi kemirmeye istekli oldukları anlamına gelebilir.

Blaster'ımı çıkarıp, bizi yanaşma kapağına götürecek kapıya doğru yürürken kılıfında tutmuyorum. Düğmeye bastığımda, kapı diğer tarafta kim varsa gemimize girmesine izin verecek. Düşmanlarsa hazırlıklı olmam gerekiyor.

Koruma içgüdüğü ve endişe beni dolduruyor, sanki göğsümde başka hiçbir şeye yer kalmamış gibi, uzanıp düğmeye basıyorum.

Eğer tanrılar varsa, lütfen bu, bizim imdat sinyalimize doğru cevap olsun.

KAPI AÇILDIĞINDA, Anzir'in kasıtlı olarak önüme geçip beni diğer tarafta kim varsa ondan koruduğunu fark ettim. Kalbim sıkıştı ve göğsümde hoş bir ağrı hissettim. Geçtiğimiz birkaç gün içinde, zorlu başlangıcımıza rağmen birbirimize daha da yakınlaştık ve şimdi bu jestin ne anlama geldiğini anlayabiliyorum.

Beni güvende tutmaya, korumaya kendini adanmış, bunun anlamı ne olursa olsun. Ne pahasına olursa olsun. Hâlâ huysuz ve stoik, ama artık onun daha yumuşak bir tarafını da görüyorum ve onunla birlikteyken hiç olmadığım kadar güvende hissediyorum. Onun ilk başta düşündüğümünden daha fazlası olduğunu biliyorum ve bizi hayatta tutmanın bir yolu varsa, Anzir'in bir yol bulacağını biliyorum.

Savaşmadan pes etmeyecek. Ben de öyle.

Hayatta kalmamız için bir yol varsa, son nefesime kadar bunun için savaşacağıma kararlıyım.

Anzir'in kendimi savunmam için verdiği uzun hançerin kabzasına parmaklarımı doladım. Blaster'ı etkili bir şekilde nasıl kullanacağımı hiç bilmiyorum ve öğrenmem için hiçbir imkanım olmadı.

Kılıçla ne kadar etkili olabileceğimi de bilmiyorum, ama en azından nasıl kullanıldığını anlayabilirim. Hiçbir şey yapamasam bile birkaç darbe vurabilirim. Belki de onlar dost değil düşman çıkarsa, Anzir'in onları alt etmesine yardımcı olmak için dikkatlerini dağıtabilirim.

Farklı türlere ait gibi görünen birkaç uzaylı gemimizin içine girerken, ben Anzir'in arkasında kendimi hazırlıyorum.

İkisi uzun boylu, mavi tenli, benzer özelliklere sahip uzaylılar. Tıraşlı kafalarında kalın siyah bir saç şeridi var. Deri zırh ve hurda giysiler giymişler. Anzir'i keskin bir bakışla izleyen açık renkli gözleri var. Diğerisi ise yeşilimsi gri tenli, kalın üst dudağının altında dişleri olan iri yarısı bir adam. Üç uzaylı daha var, hepsi de insansı ve yakışıklı, ama en azından benim gözümde Anzir kadar yakışıklı değiller, tabii ki önyargılı olduğumu biliyorum.

Gemimize ilk binen uzaylılar kenara çekiliyor ve başka bir uzaylı adam öne çıkıyor, bize doğru kendinden emin bir şekilde yürüyerek

bana onun lider olduğunu düşündüren bir özgüvenle bize doğru yürüdü.

Işık altında neredeyse metalik bir görünümü olan isli gri bir cildi, kalın siyah saçlarında kıvrımlı siyah boynuzları ve siyah halkalı açık güvercin grisi gözleri var. O gözler keskin ve delici, Anzir'in etrafında dolaşıp beni değerlendirircesine bakıyor, ama sarkıntılık etmiyor. Ürkütücü gelmiyor, sanki ikimizi de ölçüp biçiyor ve benim potansiyel bir tehdit olup olmadığını değerlendiriyor gibi.

Kalbim hızla atarken, hançerin kabzasına sıkıca tutunuyorum ve avuçlarımın terlememesini diliyorum. Beni bir tehdit olarak görmesini *istiyorum*. Anzir'e, pes edip ölmektense hayatım için savaşmayı tercih edeceğimi söylerken ciddiymdim, ama tekrar yakalanma düşüncesi beni çok korkutuyor.

Kruul tarafından esir tutulmak hayatımın en korkunç deneyimlerinden biriydi ve bunu henüz tam olarak sindirebilme fırsatım olmadı. Bunun tekrar olacağı düşüncesi dizlerimin titremesine neden oluyor, ama kendimi zorlayarak bu düşüncüyü kafamdan atıyorum.

Anzir bunun tekrar olmasını engellemek için savaşacak, ben de kendim için savaşacağım. Bu sefer hazırlıksız yakalanmayacağım.

Sonuçta, şu anda yapabileceğimiz tek şey bu.

Diğer uzaylılar da silahlı ve bizi dikkatle izliyorlar. Henüz saldırgan görünmüyorlar, daha çok kendilerini savunmak için bir neden olup olmadığını görmek için bekliyor gibiler.

"Sinyalini aldık," diyor gri tenli uzaylı, ikimizi de incelemeyi bitirmiş gibi görüldüğünde. "Sorun ne?"

"Gemimizde bir tür elektrik arızası meydana geldi," diyor Anzir dikkatli bir şekilde. En gerekli bilgileri vermek için kelimelerini özenle seçtiği belli. "Birkaç gündür üzerinde çalışıyoruz ama bir türlü çalışır hale getiremiyoruz. En yakın gezegene gitmemiz gerekiyor."

Lider kaşlarını çatıyor. "Genelde bu tür şeyler için durmayız. Ölü gemileri yağmalarız, kurtulanları aramayız. Ama V'alkin beni ikna etti."

Solundaki uzaylı, sadece bir peştamal giymiş, kaplan gibi siyah çizgili bordo tenli, uzun boylu ve kaslı bir uzaylı, omuz silkiyor. "On yıllık iyiliğimiz."

"Yine de, bizim için de bir çıkar olmalı." Lider bunu söylerken gözleri neyse ki bana kaymaz, ama dişli uzaylının gözleri kayar

Kruul'u çok fazla hatırlatan bir şekilde vücudumu süzdü.

Liderin bakışları sadece değerlendirciyken, bu bakışlar sanki vücudumu olabildiğince inceleyip geri kalanını soyuyormuş gibi, sapıkça geliyor. Bu, omurgamdan aşağı soğuk bir titreme geçiriyor. Kruul'un hepimizi satın aldığı müzayedede uzaylılara sergilendiğimizi çok iyi hatırlıyorum ve bu, o anı tedirgin edici bir şekilde hatırlatıyor.

"Çöpçüler?" Anzir bir eliyle etrafı işaret ediyor, sesi sakın ve kontrollü. "Bu gemi artık bizim için işe yaramaz. Bizi götürürseniz, yardım karşılığında değerli her şeyi alabilirsiniz. Ne alabilirseniz, sizin olsun. Bizim ihtiyacımız yok ve onarmak için elimizden geleni yaptık."

Lider, elini blasterının yanında tutarak küstahça sırttı. "Bana göre biz yedi kişiyiz, siz ise bir buçuk. Bu gemiyi parçalamak istiyorsak, pazarlık yapmamıza gerek yok."

Anzir sinirlenir ve hareket ederek beni onların görüşünden olabildiğince gizlerken, neredeyse tüylerinin diken diken olduğunu *hissedebiliyorum*.

"Öyle olsun," diyor sert bir şekilde. "En azından beni öldürmeden önce birkaçınızı öldürebilirim. Bu riski göze almak ve birkaç adamınızı kaybetmek istiyorsanız, buyurun."

Diğer uzaylıların saldırısına hazır olarak gerginleşirim, ama lider sadece güler, yüzündeki sırıtış daha da genişler.

"Bundan şüphem yok," diyor gülerek, Anzir'i baştan aşağı süzerken. "Bir Zivonian savaşçısı, değil mi? Halkınız hakkında çok şey duydum. Arkandaki kız da, pençeleri pek olmasa da, bir iki çizik atabilecek gibi görünüyor. Geriye kalan az sayıdaki Zivonianlardan biri, bir Terran kadınıyla ne yapıyor?"

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Anzir sertçe. "Bir araca ihtiyacımız var, ama elimizde sadece geminin parçaları var. *Tek* teklif edebileceğimiz şey bu."

Lider boğazından bir ses çıkararak elini kaldırır. "*Uygunsuz* bir şey önermiyordum, merak etme. Terran'ın bizden güvende, senden de, Urdag," der, hala bana bakan yeşil-gri uzaylıya bakarak. Adam hoşnutsuzlukla homurdanır ama sonunda bakışlarını başka yöne çevirir.

"Ben Rix'en," diye devam eder lider, elini blasterinden uzaklaştırarak. "Peki ya sen, Zivonian?"

Anzir tereddüt eder, ama eminim ki o da benim kadar, bu çöpçülerle anlaşmaya varmaktan başka seçeneğimiz olmadığını biliyor. İsimler konusunda ketum davranmak şu anda bize yardımcı olmayacak. Bu tür uzaylılarla elimizden geldiğince dostluk kurmak en iyi seçeneğimiz.

"Ben Anzir," diyor sonunda. "Ve bu da Maya."

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum." Rix'en tekrar ikimize bir bakıyor. "Teklif ettiğiniz şartları kabul ediyorum. Bir yolculuk karşılığında bir çöp gemisi." Başını diğer uzaylılara doğru sallıyor. "Hadi çocuklar, bakalım ne sunacak. İşimiz bittiğinde," diye ekliyor, Anzir'e bakarak, "ikiniz için gemimizde yer bulacağım."

Yabancılar ustaca ayrıldılar ve gemide ilerlemeye başladıklarında, endişem yeniden artarak Anzir'e döndüm. Bunu yapmaktan başka seçeneğimiz olmadığını biliyorum, ama yine de korkuyorum. "Onlarla gitmek ne kadar riskli?" diye soruyorum ona, Kruul gemisini parçalarken çıkardıkları gürültüden diğerlerinin beni duyamayacağı kadar alçak sesle. "Onlar hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum. Anlaşılması zorlar. Kötü niyetli ya da ürkütücü görünmüyorlar... büyük olan hariç.

Gerçekten—ama aynı zamanda tamamen güvenilir de görünmüyorlar.

Korkuyorum, demek istiyorum ama söylemiyorum. Anzir'in korkumu anlayabileceğini biliyorum, bu yüzden bunu dile getirmeme gerek yok.

Ve onun beni mümkün olduğunca cesur biri olarak görmesini istiyorum. Son birkaç gündür onun hakkımda ne düşündüğünü gereğinden fazla önemser hale geldim.

"Onlar çöpçüler," diye mırıldanıyor Anzir. "Kaçakçılar gibi, iyi ve kötü türleri var. Onlara güvenebileceğimizden emin değilim. Ama açıkça pratikler ve iyi işlerle ilgileniyorlar ve bu anlaşmadan iyi çıkıyorlar. Akıllıysalar, şüpheli bir şey denemeyecektirler."

Derin bir nefes alır. "Onlar bizim en iyi şansımız, Maya. Onlarla gitmezsek, başka birinin geleceğinin garantisi yok. Başka biri gelirse, bu çöpçülerden daha iyi ve daha kötü olmayacağının garantisi de yok. Ve onlar çoktan işlerine başladılar. Gemideki değerli eşyaları aldıklarında, pazarlık yapabileceğimiz hiçbir şey kalmayacak. Başka bir yol olduğunu düşünseydim, onu seçerdim, ama yok. Bu dürüstçe doğru olan şey."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum. "Her şey yoluna girecek. O kadar da kötü olamazlar. En azından en kötü seçenek değil. Ve kötü bir şey olursa hazırlıklı olacağız."

Eski bir alışkanlıktan kaynaklanan inatçı bir iyimserlik sesime yansıyor ve şu anda pek de iyimser hissetmem de, Anzir bana takdir dolu bir bakış atıyor.

Bu beni içten içe ısıtır, çünkü bana bunu halledeceğini, yardımına ihtiyacı olmadığını veya yolumdan çekilmemi söylemez. Belki henüz beni tüm bu olaylarda ortağı olarak görmüyor — ya da belki görüyor — ama en azından yoluna çıkmayacağımı veya işleri batırmayacağımı düşünüyor ve bu bir şey ifade ediyor.

Yardımına değer veriyor.

"Tamam," diyor Rix'en, biraz sonra beklediğimiz yere döndüklerinde, diğer uzaylılar değerli malzemeleri gemilerine taşıırken onun yanından geçiyorlar. "İkinize kalabileceğiniz yeri göstereceğim. Benimle gelin."

Yeni gemiye adım attığımızda etrafa bakınıyorum, kalbim güm güm atıyor. Bizimkinden epey daha büyük, tüm mürettebat ve kargo için tasarlanmış bir gemi ve arkamızda kapak tıslayarak kapanırken, artık kendi gemimizin kontrolünün bizde olmadığını fark ediyorum. Artık resmen başkalarının merhametine kalmış durumdayız.

Gerçekten istemeden, Rix'en'i koridorda takip ederken Anzir'e yaklaşıyorum ve o elini belimin altına koyuyor. Cildim diken diken oluyor, aramızdaki bu küçük teması çok net bir şekilde hissediyorum.

Hatırladığım kadarıyla, ilk kez kasıtlı olarak beni güven verici bir şekilde dokundu. Eli, çıplak tenime değil, gömleğimin kumaşına dayanıyor. Bu, güven vermekten başka bir şey hissettirmemeliydi.

Ama tıpkı havalandırma deliğinden düşerken beni yakaladığı gün olduğu gibi, öyle hissediyorum.

Karnımın derinliklerinde bir şey kıpırdanıyor ve onun hafif dokunuşunun altında cildim yanıyor.

Maya

"İŞTE ODAN." Rix'en gemisindeki kabinlerden birinin kapısını açıyor. Küçük, boş bir oda, içinde orta boy bir yatak, muhtemelen banyoya açılan bir kapı ve bir duvarın yanında bir sandalye var.

İçeri giriyorum ve Anzir ile ikimiz de bir an tereddüt ediyoruz, sonra neredeyse aynı anda Rix'en'in bizim birlikte kalmamızı istediğini anlıyoruz.

Birbirimize baktık ve kalbim göğsümde bir an durdu. Rix'en, gemide yalnız başımıza olduğumuz için *birlikte* olduğumuzu mu düşünüyor, yoksa gemisinde bize ayrı ayrı kabin verecek yer olmadığı için mi böyle davranıyor, bilmiyorum, ama Anzir'in yüzündeki ifadeyi okuyabiliyorum: o da benimle aynı şeyi düşünüyor.

Çöpçüler bize yardım etmek için ellerinden geleni yapıyorlar, kamaralarımızla ilgili şikayetlerde bulunarak veya ayrı kamaralar isteyerek onlara daha fazla yük olamayız.

Kabinimizi paylaşmak zorundayız. Ve büyük olasılıkla yatağımızı da.

Anzir odaya girdiğinde, hissetmemem gereken bir sıcaklık dalgası beni kaplıyor.

"Teşekkürler," diyor Rix'en'e, bana bakmadan, sanki şu anda yüzüme bakmaya cesaret edemiyormuş gibi, birdenbire dikkatli ve hesaplı bir tavırla. "Yardımanız için minnettarız."

Rix'en bir şey cevaplar, ama ben duymam. Bu gece Anzir'in yanında uyuyacağım düşüncesiyle yüzüm kızarır, kulaklarımda kan basar.

Yatağında mı uyuyacağını bile bilmiyorsun. Sandalyeyi falan almakta ısrar edebilir, diyor kafamdaki küçük, pratik bir ses, ama bu ses neredeyse hiç duyulmuyor.

Tek düşünebildiğim, uzun boylu, kaslı vücudunun benimkinin yanında uzanması ve neredeyse elektriksel bir karıncalanma cildimde akım gibi yayılıyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve bu beni neredeyse titretir gibi hissettiriyor.

Ona yakın olduğum her an, kollarında geçirdiğim o kısa andan, onunla birlikte kompartımana sıkışıp anahtar panosunda çalıştığımız zamana, mutfakta yan yana sessizce yemek hazırladığımız her ana, koridorda ellerimizin ve kazara dokunuşlarımızın her geçişine kadar, bir anda kafamdan geçiyor.

yan yana sessizce yemek hazırladığımız her an, koridorda ellerimizin birbirine değdiği ve kazara dokunduğumuz her an.

Aniden her şey büyük, anıtsal görünüyor, her küçük fiziksel etkileşim her zamankinden daha fazla olasılık ve anlamla dolu.

Onun benim hakkımda ne hissettiğini bile bilmiyorum. Bazen bakışlarında bir sıcaklık gördüm, aramızdaki bağı hissettim, ama aynı zamanda mümkün olduğunca aramıza mesafe koymaya çalıştığını da fark ettim.

Bir şey olmasını istemediği kesin. Aksine, aktif olarak bundan kaçınıyor ve bunun, garip bir gemide aynı kabini paylaşıyor olmamızla değişmeyeceğini biliyorum. Anzir her şeyden önce onurlu bir adam ve onur duygusunun, Darcy'ye ve bana verdiği sözler kadar, aramızda olabilecek her şeye de uzandığını biliyorum.

Bu da demek oluyor ki, ne kadar istesem de, ne kadar merak etsem de, ne kadar sık sık onunla ilgili fanteziler kurmaya başlasam da, *hiçbir* şey olmayacak.

O buna izin vermez, ne kadar sinir bozucu olursa olsun.

Ama ona güvenmemin nedenlerinden biri de bu, bu da her şeyi o kadar kafa karıştırıcı hale getiriyor ki, bazen dayanamıyorum.

Kapı Rix'en'in arkasında kapanır ve birdenbire odada sadece Anzir ve benim olduğumuzu fark ederim. Kruul gemisindeki kamarama kıyasla ilk başta geniş gelmişti, ama birdenbire küçük ve dar gelmeye başlar, Anzir'in iri cüssesi odanın büyük bir kısmını kaplar.

Boğazımı temizlerim, boynumdan yukarı doğru bir kızarıklık hissederim. "Öyleyse... sanırım kabini paylaşacağız."

"Aynen öyle." Anzir odaya bir göz gezdirir. "Ben sandalyede uyuyacağım. Daha rahatsız yerlerde de uyudum. Yatak senin olsun."

Biliyordum.

Tabii ki benimle aynı yatakta yatacağını ya da yatağı alacağını düşünmezdi. Bunun için fazla iyi ve onurlu biridir. Tabii ki bana en rahat uyku yerini teklif eder ve orada tek başıma uyumamda ısrar ederdi.

"Gerek yok..." Yine boğazımı temizledim ve garip bir şekilde sözümü kestim. "Eğer istersen, sırayla uyuyabiliriz."

Cümleyi yetersiz bir şekilde bitiriyorum, gerçekten söylemek istediğim şeyi söyleyemiyorum, yani *sandalyede uyumak zorunda değilsin, yatağı paylaşabiliriz.*

Ama bu teklifi reddedeceğinden neredeyse eminim ve şu anda bu reddi kaldırılabileceğimden emin değilim. Duygularım çok karışık, durumumuzun umutsuz olduğundan emin olmaktan, gemimize birinin yanaştığına dair ani alarmdan, yeni uzaylıların tehdidinin *Oasis'e* geri dönme olasılığına dönüşmesine kadar.

Birçok yönden dengesiz ve titrek hissediyorum ve en azından ölmediğimiz ve mahsur kaldığımız gemiden kurtulduğumuz için, tanıdık olmayan uzaylıların elinde olsak bile, gözyaşlarına boğulmamak için elimden gelen tek şey bu.

"Yatağı sen al," diyor Anzir kararlı bir sesle. "Benim için sandalye yeterli."

Sessizce başımı sallıyorum ve gözlerimiz bir an için buluşuyor. Yine o okunaksız ifade var ve acaba o da benimle aynı şeyi mi düşünüyor diye merak ediyorum.

Beni kucakladığında kanı köpüren şampanya gibi mi hissetti? Bir an nefes nefese, uçuyor ve başı dönüyor gibi mi hissetti?

Dürüst olmak gerekirse, Anzir'in *başının döndüğünü* hayal etmek zor, ama onda herhangi bir tepki uyandırabileceğim düşüncesi bile beni yeniden nefes nefese bırakıyor ve yatak birdenbire çok yakın geliyor.

Bakışları benimkini tutuyor ve kalbim göğsümde bir atım atlıyor.

Darcy, Siro'ya karşı böyle mi hissetmişti? Bu yüzden mi bunu yapamadı? Bu yüzden mi, çok pratik ve soğukkanlı kız kardeşim uzay gemisinin koridorunda bir uzaylıyı öperken gördüm? Şu anda hissettiğim bu şey yüzünden mi?

"Rix'en'i bulmalıyız," diyor Anzir sonunda, bakışlarını benden ayırarak. "Yemek yemeliyiz. Ve bize geminin yerleşimini gezdirirse iyi olur."

Ben başımı sallıyorum ve o arkasını dönüp kapıya uzanıyor. Şu anda aklımdan geçenleri söylememem ya da onlara göre hareket etmemem gerektiğini çok iyi biliyorum. Ama onu kabinden çıkıp geminin ana salonuna doğru takip ederken, kalbim hala boğazımda atıyor.

Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, ona olan ilgim o kadar azalmıyor.

Hatta, daha da güçleniyor. Ve şimdi, açlık tehlikesi ortadan kalktığı için, onu aklımdan çıkarmak her zamankinden daha zor.

Birkaç gün seyahat ediyoruz ve her açıdan hayal edebileceğimden çok daha sorunsuz geçiyor.

Çöpçülerle aynı gemide olmak tuhaf veya garip hissettirir mi, bana tuhaf veya rahatsız edici davranırlar mı diye endişeleniyordum, ama şaşırtıcı bir şekilde hiç de öyle olmadı. Her zaman koşullarıma uyum sağlamakta iyi oldum ve bindiğim tüm gemiler arasında bu, açık ara en az stresli olanı.

Kruul gemisinde tutsaklığım tamamen korkunçtu ve çalınan gemide Anzir ile geçirdiğim zamanın neredeyse tamamını, seçeneklerimizin tükenip kaçınılmaz sonla yüzleşmek zorunda kalacağımız günleri sayarak geçirdim.

Ama şimdi, anlaşma sağladığımız için çoğunluğu dost canlısı ve neşeli olan bir mürettebatla, işleyen, makul derecede konforlu, spartalı bir gemideyiz ve bu çok farklı bir his.

Gün içinde onları pek görmüyorum ve o saatlerde Anzir'in yanında kalıyorum, gemiyi keşfediyor ya da gözlem güvertesinde vakit geçiriyorum.

Aslında başka seçeneğim yok. Anzir, denesem bile beni gözünün önünden ayırmaz.

Rix'en'in gemisine adım attığımız andan itibaren, bana karşı açıkça koruyucu davranmaya başladı, hatta diğer erkekler etrafta olduğunda sahiplenici bile oldu. Her zaman yanımda kalıyor, onun olmadan odadan çıkmamamı sağlıyor, mürettebat üyeleri oradaysa daha da fazla.

Başlangıçta edindikleri, bizim sadece tesadüf eseri birlikte olmadığımız izlenimini pekiştirmekten memnun görünüyor ve benim kısmen hayal kırıklığıma rağmen, aslında bundan *hoşlandığımı* çabucak fark ediyorum. Her zaman bağımsız bir kadın oldum ve güvenliğimi hiçbir erkeğe emanet etmedim, hiçbir erkeğe güvenmedim. Los Angeles'ta, bir erkeğe güvenmenin hayal kırıklığına uğramanın ya da daha kötüsüne yol açmanın en hızlı yolu olduğunu çabucak öğrendim.

Ama Anzir'in koruyuculuğu, hatta sahipleniciliği bile, boğucu olmaktan çok tatlı ve rahatlatıcı geliyor.

Birlikte geçirdiğimiz her gün, özellikle de şu anda acil tehdit azaldığı için, ona olan ilgim giderek artıyor. Bunun bir kısmının, bana iyi davranan yakışıklı bir uzaylı olması gibi bir yenilikten kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettim, ama çöpçü ekibinin çoğu da nesnel olarak, haydut ve korsan gibi bir şekilde son derece yakışıklı.

Yine de, hiçbirine çekici gelmiyorlar.

Onlarla gayet iyi anlaşıyorum, her akşam ortak salonda akşam yemeğinde sohbet edip şakalaşıyoruz, ki bize de katılmamız için davet edildik, ama Anzir ile olduğu gibi bir kimya ya da cinsel çekim yok.

Gemide sürekli farkında olduğum tek erkek Anzir — onu *o kadar* farkındayım ki bazen neredeyse dayanılmaz hale geliyor — ve onun kalıcı huysuzluğu bile artık beni uzaklaştırmıyor.

Çünkü artık onun diğer yönlerini de gördüm. Onun nazik, güven verici, cesur ve hatta biraz eğlenceli olabileceğini gördüm ve bu onu daha çok istememe neden oldu. Gözlem güvertesinde dururken kendimi ona bakarken buluyorum, ne düşündüğünü merak ediyorum. Evini özlüyor mu, geri döndüğümüzde ne yapacağını mı düşünüyor, düşüncelerinin bir kısmı benimle mi ilgili?

Keşke ona sormaya cesaret edebilsem.

Pencerenin hemen ötesinde uzay uzanıyor, hiç görmeyi ummadığım bir şey, ama tek istediğim ona bakmak.

İlk tanıştığımızda onun için böyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim, ama o zamandan beri çok şey değişti. Kalıcı olmasa bile, sadece kısa bir süreliğine olsa bile, onunla daha fazlasını istiyorum. Öpüşürken o sahiplenici duyguyu, beni saran güçlü kollarını, yatakta biriyle birlikteyken kendimi güvende, kucaklanmış ve korunmuş hissetmeyi bilmek istiyorum. Arzulandığımı, *önemli olduğumu*, partnerimin bir arkadaşlık uygulamasında bulabileceği başka biriyle kolayca değiştirilebilecek güzel bir yüz ve vücuttan daha fazlası olduğumu hissetmek istiyorum.

Ama o bana bakmıyor. Ve baksaydı bile, bir hamle yapmayacağını biliyorum. O böyle biri değil.

Gemide geçirdiğimiz beşinci gecenin akşam yemeğinde, çöpçüler özellikle gürültücüydü, hepsi iyi bir ruh halindeydi. Aralarındaki gürültülü sohbetten, daha önce terk edilmiş bir gemiye rastladıklarını ve gemide bırakılmış bazı malların yanı sıra iyi miktarda parça elde ettiklerini anladım. Bir sonraki limana vardığımızda mükemmel bir ödeme almayı umuyorlardı.

Rix'en bir şişe içki çıkarır ve çöpçüler onu elden ele dolaştırarak, bir sonraki kişiye vermeden önce bardaklarına biraz dökerler.

Sıra bize geldiğinde, Anzir bardağına az miktarda içki döker ve bana anlamlı bir bakış atar, ben de onu hemen anlarım. Katılmamak kabalık olur, ama ikimiz de sarhoş olmak istemiyoruz.

İkimiz de çöpçü ekibinin etrafında biraz gardımızı indirdik, bize zarar vermeyeceklerini hissediyoruz, ama Anzir kadar ben de aklımızı başımızda tutmamız gerektiğini biliyorum. Henüz bir şey olmamış olması, olmayacağı anlamına gelmez ve hazırlıklı olmamız gerekir. Zivonian ana gemisine dönene kadar ikimiz de tamamen rahatlayamayacağız.

İçki güzel, tatlı ve hafif *köpüklü, meyveli şampanya gibi*, diye düşünüyorum yudumlarken, tüylerim diken diken oluyor ve şişe ikinci kez dolaştırıldığında biraz daha alıyorum.

Anzir mavi tenli çöpçülerden biriyle konuşuyor, av hikayeleri paylaşıyor ve ben öne eğilip, diğerleri gülüp şakalaşp masaya bardaklarını vurarak daha fazla içki isterken, dikkatle dinliyorum. Omuzlarımda taşıdığım gerginlik azalıyor ve Anzir bile biraz rahatlamış görünüyor.

Bir içki yudumlarken, diğerlerinin kahkahalarını dinlemek ve geldiğim adamı izlemek... Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama *bir şey*, yeni arkadaşlarımızdan biriyle hikayeler paylaşmak. Bir an için her şey yolunda gibi geliyor ve ikinci kadeh meyveli içkimi yudumlarken, biraz sarhoş olduğumu hissediyorum. Bunu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ve Anzir'in kollarında hissettiğim hafif, uçarı, baş döndürücü his gibi, bu da çok iyi geliyor.

Onun mavi tenli uzaylıyla büyük kuşları avlamak için yay ve mızrak arasındaki ince farkları tartışmasını izlerken kalbim biraz daha hızlı atıyor ve onun tüm huysuzluğuna ve soğukluğuna rağmen, onun da bunu özlediğini anlayabiliyorum.

Bu, *Oasis'te*, halkının yanında, normal hayatını yaşarken nasıl biri olduğunu merak etmeme neden oluyor.

Hala huysuz ve sessiz mi, yoksa daha çok böyle mi?

Bu, onu her zamankinden daha çok istememe neden oluyor, çünkü yeni ve özel bir şeyi paylaştık, hayatın bir an için daha normal hissedildiği bir geceyi. Bu geceyi başka hiç kimse yaşamayacak, sadece biz. Başka hiç kimse onunla bu macerayı yaşamayacak, çöpçülerin gemisinde mürettebatla birlikte içki içmeyecek.

Üçüncü içkimi çok yavaş yudumlarken, iki çöpçünün bir tür zar oyunu oynadığını izliyorum. Bana katılmak isteyip istemediğimi sorduklarında, kuralları pek anlamamış olmama rağmen kabul ediyorum.

Anzir'e biraz daha yaklaşmam gerekiyor, ama o fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor, ben de kesinlikle umursamıyorum. Onu her zamankinden daha fazla fark ediyorum, boyunu

ve varlığını, omuzlarımız ve dirseklerimiz ara sıra birbirine değdiğinde vücudunun ısısının benimkine nüfuz etmesini. Derisinin toprak kokusu burnumu dolduruyor ve derisinin rengi koyu kahverengiden açık soluk yeşile hafifçe değişiyor, bunun mutlu olduğu anlamına mı geldiğini merak ediyorum.

Ona dokunmak, soluk yeşil renge karşı her zamankinden daha koyu görünen kolundaki kahverengi tüyleri parmaklarımla okşamak, uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdirmek ve ağzını ağzıma çekmek istiyorum. Herkesin önünde bunu kesinlikle yapamayacağımı biliyorum, her ne kadar hepsinin sarhoş bir şekilde bizi alkışlayacağından emin olsam da.

Anzir hakkında neredeyse emin olduğum bir şey varsa, o da onun kesinlikle PDA tipi biri olmadığıdır.

Bunu içkilerin mi yoksa onun bana bu kadar yakın hissettirmesinin mi sağladığını bilmiyorum, sıcak, kızarmış ve nefes nefese, sanki her şey hafifçe, hoş bir şekilde bulanıklaşmış gibi, kalbim göğsümde her iki atışta bir atlıyor.

Bu gece aramızda hiçbir şey olmayacak. *Olamaz*. Ama bir an için olabileceğini hayal etmek çok güzel. Mutlu olmak, pek anlamadığım bir zar oyunu oynamak, tatlı meyveli bir içecek içmek ve kalbimi hızlandıran, nefesimi kesen bir adamın yanında oturmak çok güzel.

Orada ne kadar süre oturup konuştuğumuzu, içki içtiğimizi ve oyun oynadığımızı bilmiyorum, ama bir ara Anzir mavi tenli uzaylıya artık kabinimize dönmemizin zamanının geldiğini söyler ve ben onunla birlikte biraz sendeleyerek ayağa kalkarım. Eli hemen dirseğime uzanır ve ben kızarıyorum, kısmen dokunuştan, kısmen de onun benim biraz çakırkeyif olduğumu anlayabileceğini bildiğimden ve bunun onu hayal kırıklığına uğratıp uğratmayacağını bilmediğimden. Onun hakkımda kötü düşünmesini ya da benden hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum. Sadece biraz eğlenmek istedim ve eğlendim de.

O üzgün görünmüyor, diye düşünüyorum, kabinimize geri dönerken.

Hatta, her zamankinden daha rahat görünüyor, eli dirseğimden sırtımın ortasına kayıyor, sanki beni dengeliyormuş gibi, yürüyüşü rahat ve gevşek, ifadesi sakin.

Aramızda her zamankinden daha güçlü bir çekim var, parmaklarının omurgama dokunduğu yerlerde cildim yanıyor ve acaba o da bunu hissediyor mu diye merak ediyorum. Acaba nefes nefese, tahrik olmuş mu, yapmaması gerektiğini bildiği bir karar vermekten kendini alıkoymaya çalışıyor mu diye merak ediyorum.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki, kabinimize doğru köşeyi dönerken neredeyse duvara çarpıyordum ve aşırı tepki vererek kendi ayağıma takılıp öne doğru düşüyordum. Anzir hemen kollarını belime doladı, beni geri çekti

geri çekip döndürüyor ve bir şekilde ona dönmüş oluyorum, ellerim göğsüne bastırılmış halde ona bakıyorum.

Kendimi durduramıyorum.

Bakışları benimkilere sabitlenmiş, kehribar ve bronz rengi sıcaklıkla dolu, damarlarımda kıvılcımlar çıkıyor. Kolları beni sıkıca sararken, avuçlarım onun sert göğsüne bastırılırken tüylerim diken diken oluyor.

Daha

fazlasını

istiyorum.

Bunu

istiyorum.

Bu yüzden uzanıp, parmak uçlarımda yükselirken bir elimi boynunun arkasına kaydırıyorum ve ağzını ağzıma çekiyorum.

Bir an için, her şey kayboluyor.

Dudakları hayal ettiğimden daha da güzel. İlk başta sert ve sıkı, ama sonra kısa bir süre yumuşuyor, öpücüğe teslim oluyor ve sonra dudaklarımın üzerinde yumuşak ve dolgun oluyor. Tadı akşam yemeğindeki gazlı içecek gibi, sıcak ve tatlı, ve ben onun ağzına karşı nefes nefese kalıyorum, daha önce hiç yaşamadığım bir heyecan dalgası hissediyorum.

Tek bir öpücük yeter, yanıyorum, cildim alev alıyor ve içim eriyor. Açgözlü hissediyorum, daha fazlasını istiyorum. *Her şeyi.*

Hiç kimseye dokunulmaya bu kadar *ihtiyaç duymamıştım*, dokunulmazsam ölecekmişim gibi, açlıktan ölüyormuşum gibi ve beni tatmin edebilecek tek şey onun dokunuşuymuş gibi.

Ona doğru eğildim, elim hala ensesini kavırıyordu, diğer elim ise göğsünden aşağı kaydı. Hiç bu kadar cüretkar olmamıştım, ama kalçalarım onun kalçalarına değdiği anda ne kadar sert olduğunu *hissettim*, öpücükten benim kadar tahrik olduğunu anladım. Ya şimdi ya da asla, bu yüzden elimi uzattım ve parmaklarımla sertliğini okşadım.

Aman Tanrım, çok büyük.

Bir başka heyecan dalgası beni kaplar, ardından bir anlık endişe gelir.

Onu alabilir miyim ki? O şey gerçekten içime sığabilir mi?

O, şimdiye kadar karşılaştığım hiçbir erkek kadar sert ve büyük, ama bu küçük korku hissi arzumdan hiçbir şey götürmüyor. *Onu* istiyorum ve yeterince cesur olsaydım ne olabileceğini merak etmek istemiyorum.

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha sert, dilim alt dudağı üzerinde kayarken parmaklarımı pantolonunun üzerinden kalın penisine doluyorum ve tüm vücudu sertleşiyor, sanki nihayet dokunuşumu hissetmiş gibi.

Homurdanır ve ellerini belime dolayarak öpüşmeyi keser. Dudaklarımız ayrıldığı anda, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırır,

beni kaldırıp birkaç santim uzağına bırakıyor, böylece birbirimize dokunmaya devam etme şansımız kalmıyor.

"Özür dilerim," diyor Anzir sert bir sesle, yüzü sertleşiyor. İlk tanıştığım adamın aynısı gibi görünüyor: sert, stoik ve kararlı. "Bunu yapmamalıydım. Ben... Bu gece başka bir yerde uyuyacağım."

Boğazını temizler, omuzlarını dikleştirir ve gergin bir şekilde geri çekilir, sanki bana bu kadar yakın olmaya bile güvenemiyormuş gibi.

"Kulübe hemen orada." Arkamdaki kapıyı işaret eder. "Biraz uyumalısın."

Sonra, öpücük başladığı kadar çabuk, aramızdaki tüm sıcaklık buharlaşır. Topuklarını döndürür ve hızlı ve kararlı adımlarla koridordan aşağı doğru yürür.

Onun arkasından bakıyorum, kalbim hala göğsümde atıyor.

Siktir.

Onun gidişini izlerken bir duygu dalgası beni kaplar ve gözlerimden sıcak gözyaşları akar, incinmişlik, utanç, hayal kırıklığı ve kim bilir başka neler. Yüzüm utançtan yanar, sarhoşluğumun getirdiği neşe bir anda yok olur.

Körü körüne kapı kolunu tutar, kapıyı açar ve gözyaşlarım nihayet yanaklarımdan süzölmeye başlarken tek başıma kabinimize girerim. Kruul gemisindeyken hiç ağlamamıştım, ama şimdi Anzir burada olmadığı için, içki ve aşağılayıcı reddedilme yüzünden duygularım nihayet sınırlarına ulaşmış, ben de onları serbest bırakırım.

Aptalca. Çok aptalca.

Gemide yalnız başımıza olduğumuz süre boyunca ya da son birkaç gündür küçük kabinde birlikte kaldığımız süre boyunca bana tek bir teklifte bile bulunmadı, öyleyse neden bir şeylerin değişeceğini düşündüm ki?

Neden bir iki içki içince, huysuz ve stoik Anzir'in birdenbire onurunu unutup benimle yatağa atlayacağını düşündüm ki?

Ben, ondan çok daha genç bir kız ve onun açıkça eşit görmediği bir kız.

Bu, düşünebileceğim veya yapabileceğim en aptalca şeydi ve yatağa kıvrılıp yatarken, onun da tam olarak bunu düşündüğünden eminim.

Benim, tanıdığı en aptal kız olduğumu. Sarhoş ve aptal.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, bunu geri alabilmeyi, her şeyin iyi ve mutlu olduğu, havada süzülür gibi hissettiğim, aşkımın ve olasılıkların tadını çıkardığım o parlak, coşkulu ana geri dönebilmemi diliyorum.

Keşke gitmeseydi, ama aynı zamanda gittiği için de mutluyum. En azından yarın hazır olana kadar onunla yüzleşmek zorunda kalmayacağım, onu çok özlemiş olsam da. Onun orada olmasına alışmışım ve yokluğu, varlığı kadar baskın geliyor.

Biraz zaman alıyor, ama sonunda battaniyenin üzerinde kıvrılmış halde yarı uykulu bir hale giriyorum. Garip, karışık rüyalar görüyorum, ancak kapının çalınmasıyla uyanıyorum ve bu ses beni dağınık uykumdan çıkarıyor.

Kalbim bu sese sıçrar. Anında otururum, karışık saçlarımı yüzümden çekerek bunu hayal mi ettim diye merak ederim.

Ama hayal etmemişim — kapı tekrar çalıyor ve göğsümde bir mutluluk patlaması yaşanıyor.

Geri geldi. Belki fikrini değiştirmiştir.

Anında ayağa kalkıyorum, kıyafetlerimi düzeltmeye çalışıyorum ve yüzümdeki gözyaşı izlerini silerek kapıya doğru yürüyorum, en azından biraz düzgün görünmek istiyorum. Ama kapıyı açmak için kapının yanındaki panele bastığımda, koridordaki ışık Anzir'i aydınlatmıyor.

Oradaki Urdag'dı, şehvetli bir şekilde sırtarak bana sapıkça bakıyordu.

Oh. Kahretsin.

Çılgılık atmak için ağzımı açtım ama çok geçti. Yüzüme bir şey sıktı, küçük damlacıkları soluduğumda burnumu acı bir koku doldurdu.

Düşmeye başladığımı hissetmeden bayılıyorum.

Anzır

MAYA'DAN AYRILDIĞIMDA, onunla aramıza olabildiğince mesafe koymak niyetiyle gözlem güvertesine kadar büyük adımlarla yürüdüm.

Ama fiziksel mesafe bile onu düşünmekten vazgeçmeme yetmiyor. Gergin ve sinirliyim, en ufak bir tahrikte patlamaya hazırım, vücudum arzuyla yanıyor. Düşüncelerim karmakarışık, zihnim yüzlerce farklı düşünceyle dolup taşıyor.

Onu o kadar çok istiyordum ki, neredeyse o anda, orada onu sahipleniyordum.

Akşam yemeğinde çok mutluydu, diğer çöpçülerle gülüp şakalaşıyor, onların oyunlarına katılıyordu. Onun bu kadar çabuk ortama uyum sağladığını, sadece bana değil, diğer uzaylılara da uyum sağladığını görmek, ona karşı hissetmemem gereken şeyler hissetmeme neden oldu, arzusun ötesine geçen duygular.

Her adımda, durumumuzdan en iyi şekilde yararlandığını gördüm ve bu, bu geceki doğaçlama kutlamada hiç olmadığı kadar netleşti. Kabinimize dönerken, onu yakalamamak, en yakın duvara itip, evrendeki diğer tüm erkekleri unutacak kadar derin bir öpücük vermemek için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Onu kollarımda tuttuğumda, arzuyla patlayacakmışım gibi hissettim.

Beni öptüğünde, yıllardır yaşamadığım bir tür ihtiyaç içimi yaktı. Vücudum onunla birlikte titredi, penisim dayanılmaz derecede sertleşti.

Onu kollarımda hissetmek inanılmazdı. Kendimi kontrol edemediğimi hissettim, onun bariz arzusu benimkini körükledi, ama kendimi zorlayarak onu bırakmak zorunda kaldım.

Onu ne kadar istesem de, o bu haldeyken kendimi ona kaptırmamalıyım.

Onun seçimleri kendi seçimleri değildi, sarhoşluğunun etkisiyle yapılmıştı ve benim onurum, ne kadar tahrik olursam olayım, onu bu şekilde sahiplenmeme izin vermezdi. Ayık olsa bile beni isteyeceğinden ne kadar emin olsam da, bize servis ettikleri içkinin etkisi altındayken bu kararı ona bırakamazdım.

Elini penisimde hissetmek, o anda tohumlarımı dökmek istememe neden olsa bile.

Bunun ötesinde, ben hiçbir zaman geçici ilişkiler yaşayan bir adam olmadım. Maya ile aramızda olan şey geçici değil, bunu iliklerimde hissediyorum. Öyle olabilse bile, bunu geçici bir ilişki olarak görmek benim için sorumsuzluk olurdu.

Maya yetişkin bir kadın, ama yine de benden daha genç ve onun güvenliğinden ben sorumluyum.

Bu da beni daha ciddi bir düşünceye götürüyor, ona karşı en ufak bir çekicilik hissettiğimde ve özellikle de son günlerde bu hissin arttığını hissettiğimde aklımdan geçen bir düşünce. O benden oldukça genç olmakla kalmıyor, aynı zamanda onu korumak, onun iyiliğini kendi isteklerimin üstünde tutmak gibi bir görevim de var.

Onu korumak için gerekirse hayatımı riske atmaya yemin ettim, öyleyse kendi bencil arzularımın onun kalbini tehlikeye atmasına nasıl izin verebilirim?

Diğer Zivonlular Terranlarla eş bağları kurmuş olabilirler, ama ben aradığım şey bu değil. Kalbim açık değil. Uzun zamandır açık değil ve Maya'yı sahiplenmek fiziksel olarak ikimiz için de tatmin edici olsa da, bunun sonuçları olacağını biliyorum.

Onunla bağ kurmak istemeden onu sahiplenebileceğimi sanmıyorum - benim için mümkün olup olmadığından bile emin olmadığım bir bağ - ama ona bu bağdan ihtiyaç duyacağı şeyi de veremem. Kalbimi uzun zaman önce verdim ve Maya gibi birine bırakın, kimseye yetecek kadar kalbi kaldığından emin değilim.

Tüm bunları bilmek işleri kolaylaştırmıyor ama.

Onun dudaklarının benim dudaklarımla birleştiği anı, bana doğru eğildiği anı, nefesinin ağzımda hissettiğim yumuşak ve tatlı dokunuşunu her düşündüğümde, penisim tekrar sertleşiyor ve zonklıyor, onu arzuluyorum. Buna göre davranamayacağımı biliyorum, ama vücudum başka türlü düşünüyor.

Onu arzularken sanki yanıyormuşum gibi hissediyorum, her yanımda gergin ve arzularıyla boğuşuyor.

Bunu yapamam. En azından şimdilik. Belki Oasis'e güvenli bir şekilde döndüğümüzde...

O zaman bile, bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorum. Ama bunun mümkün olabileceği bir zamanı düşünmek, heyecanımı biraz olsun yatıştırmaya yardımcı oluyor.

Ayrıca, kendime söylüyorum. Geri döndüğümüzde, o kız kardeşi ile birlikte olacak ve bana ayıracak zamanı olmayacak. Ben de yine sıradan bir Zivonian savaşçısı olacağım.

Bu düşünce yardımcı olmuyor. Ya şimdi ya da asla fikri, pantolonumun içindeki sikimi rahatsız edici bir şekilde sertleştiriyor. Bundan daha fazla kendimi kontrol edebiliyorum

kontrolüm var, ama uzun zamandır kendi heyecanıyla böyle mücadele etmek zorunda kalmamıştım.

Yıllardır bir kadına bu kadar güçlü bir çekim hissetmemiştim ve bunun bu kadar beklenmedik bir şekilde gerçekleşmesi, başa çıkmamı daha da zorlaştırıyor. O öpücüğü kesip onu benden uzaklaştırmak, uzun zamandır kendimi zorladığım en zor şeydi.

Ama ayrılışımızı, onu bırakıp başka bir yerde yatacak yer bulacağımı söylediğimde gözlerindeki acıyı düşündükçe, göğsüm sıkışıyor. Onu incitmemek için uğraşırken, muhtemelen yine de incitmişimdir.

Vreck. İşleri daha iyi idare etmeliydim, diye düşünüyorum, gözlem güvertesinin penceresinden huzursuzca dışarıya bakarken.

Onu reddetmiyordum, onu koruyordum, ama o muhtemelen öyle görmemiştir. Beni istemediğimi, onu reddetmemin nedeninin onuruma bağlılığım değil, arzu eksikliği olduğunu düşünebileceği düşüncesi, göğsümü daha da acıtıyor.

Ne seçersem seçeyim, onu incitmekten tamamen koruyamıyorum.

Bir an daha acı verici bir tereddütten sonra, dönüp odaya doğru yürümeye başladım. Ona dokunmayacağım, ama aramızdaki ilişkiyi bu şekilde bırakmak da istemiyorum. Maya muhtemelen şimdiye kadar uyumuştur, ama yalnız uyanmasını istemiyorum.

Uyandığında, yeterince iyi olmadığını, beni kendinden uzak tutan bir sorunu olduğunu düşünmesini istemiyorum. Aslında benim hem arzumu tatmin edip hem de onurumu korumamın bir yolunu bulamayan benim, ama suçu onda olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Eğer açıklarsam, anlayacaktır. Eminim.

Bizim için bir gelecek görmüyorum, ama yine de kalbim ona çekiliyor. Yıllardır soğuktum, kırılmıştım ve bu tür duyguları hissedemeyecek kadar kendimi inandırmıştım, ama Maya'da bir şey beni ısıttı. Bana yeniden açılmayı gösterdi, az da olsa, bunun için bile daha iyisini hak ediyor. Uzun zamandır geçmişimin ağırlığı altında ezildikten sonra, yeniden hafif hissetme fırsatını bana verdiği için bile.

Kabin kapısına ulaştığımda paneli iterek kapıyı açtım, sonra onu korkutmak istemediğim için sessizce içeri girdim.

"Maya?" diye fısıldarım. "Benim, Anzir. Özür dilerim, eğer..."

Cümlemi yarıda kesiyorum, çünkü yatakta kimse olmadığını fark ediyorum. Yorganlar biraz buruşuk olsa da, yatak sanki kimse yatmamış gibi düzgün duruyor

ve oda küçük ve boş. Burada olabileceği başka bir yer yok.

İçgüdüsel olarak, bitişikteki banyoya doğru yönelirim, kapıyı açıp küçük alanı etrafıma bakarım, ama Maya orada da yoktur. Oda karanlık ve serindir, yakın zamanda birinin kullandığını gösteren nem yoktur.

Endişe göğsümde büyüyor, boğazıma kadar çıkıyor. *Sken. O nerede*
?

Ani bir hareketle topuklarımı döndürerek odadan çıkıp koridora doğru koridora doğru ilerledim, onu bulmaya kararlıyım. Gemide gidebileceği yerler vardı, belki kafasını boşaltmak için yürüyüşe çıkmış ya da benimle paylaşması gereken odadan uzaklaşmak için, bu düşünce ne kadar acı verse de.

Ama gemiyi baştan sona tararken — mutfak, yemekhane, ortak salon, gözlem güvertesine kadar ve sonra geminin odalarını geçip tekrar kamaramıza varana kadar — ondan hiçbir iz yok.

Endişeyle başlayan hislerim heyecana dönüşüyor ve çenemi sıkarak Rix'en'in odasına doğru büyük adımlarla ilerliyorum.

Kapıyı sertçe çaldıktan birkaç saniye sonra, çöpçülerin lideri kapıya geliyor, yüzünde sinirli bir ifade var.

"Anzir, ne oluyor..."

"Maya kayıp," diyorum sertçe, sesim endişeyle titriyor. "Odalarımızı ve geminin tüm ortak alanlarını aradım ama onu hiçbir yerde bulamadım. Onu bulmam lazım."

Rix'en içinden küfür etti. "Buralarda bir yerde olmalı. Diğerlerini uyandırayım."

"İyi." Keskin bir şekilde başımı salladım. "Öyle yap."

Onu diğer kabinlere kadar takip ediyorum, o da diğer çöpçüleri uyandırıyor ve gece yatmadan önce Maya'yı gören olup olmadığını tek tek soruyor. Kimsenin bir fikri yok gibi görünüyor. Çoğu hala yarı sarhoş ve diğerleri uyanmaktan rahatsız, ama umurumda bile değil. Göğsümü sıkıştıran endişe her geçen dakika daha da artıyor ve tek istediğim ona ne olduğunu öğrenmek.

"Urdag nerede?" Herkes koridorda toplanmış ve kardeşlerden biri gruba bakarak konuşmaya başlıyor. "Kimse onu uyandırmadı mı?"

"Kabininde değildi," diyor Rix'en, bana dönerek. "Hâlâ geminin bir yerinde içki içtiğini düşündüm. Arama sırasında onu görmedin mi, Anzir?"

Kafamı sallıyorum, Maya için duyduğum korku midemde bir yumru oluştururken parçalar yerine oturmaya başlıyor.

"Urdag onu kaçırmış olmalı," diyorum Rix'en'e dönerek. "Ona nasıl baktığını gördüm. Terran kadınları evrende çok değerlidir, bunu biliyorsun. Maya'yı kaçırmaya karar verirse, yüksek bir fiyat alabilir. Kapsüllerden eksik olan var mı?"

"Bir bakalım," diyor Rix'en kısaca, diğerlerini iterek geminin kapsüllerinin tutulduğu hangara doğru yol alıyor.

Çenesinin sıkılığından, benimle aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyorum ve içimde Maya'nın güvenliği için keskin bir endişeyle karışık, derin ve yakıcı bir öfke oluşmaya başlıyor.

Korkarım ki, kapsüllerden biri kayıp — Maya ve Urdag da onunla birlikte.

"Onu bulmalıyız," diyorum, öfkeli bir ifadeyle Rix'en'e dönerek. "Gemiye boşaltmamız karşılığında bize güvenli geçiş sözü vermiştin. Şimdi ise, gördüğüm kadarıyla, bu sözünden dönmüşsün. Zivonluların onursuzlara nasıl davrandığını sana anlatmama gerek yok herhalde."

Diğerleri hemen tepki göstererek liderlerini korumak için gerginleşir, ama Rix'en elini kaldırarak onlara geri çekilmelerini işaret eder.

"Katılıyorum," diyor, çenesi sıkı ve gözlerinde öfke yansıyor. "Kadınınız çalındı ve adamlarımdan biri bana ihanet etti. Bu konuda aynı taraftayız, Zivonyalı."

Maya konusunda onu düzeltmeye zahmet etmiyorum. Onu benim eşimin olarak sahiplendiğim anlamında benim olduğunu düşünmek istiyorsa, ne ala. Ona olan hak talebim ne kadar büyükse, mürettebatının hırsızlığını düzeltme yükümlülüğü de o kadar büyük.

"Kapsülün bir imzası var mı?" Kapıya doğru bakıyorum. "Bir izleme cihazı? Gittiği yönü gösteren bir işaret?"

"Olmalı." Rix'en bana onunla birlikte gelip bakmamı işaret eder. "Gel. Nereye gittiklerini arayalım."

Ekranı açması sadece bir dakika sürer ve bir süre kalibre edildikten sonra kapsülün ilk hareket ettiği yönü ve kalkıştan hemen önce girilen koordinatları gösterir.

Her şey değil, ama başlangıç için yeterli. Koordinatlar doğruysa, büyük bir ticaret limanına gidiyor, bu da Maya için bir alıcı bulmuş olabileceği anlamına geliyor.

Maya'yı kurtarmak istiyorsak, el değiştirmeden ve onu bulmak daha da zorlaşmadan önce hızlı hareket etmeliyiz.

Seni bulacağım, ona sessizce söz veriyorum. Senin için geliyorum, Maya.

Darcy'ye kız kardeşini *Oasis'e* sağ salım geri getireceğime söz verdim ve tüm evrende kaç tane uzaylıyı kovalamam gerekirse gereksin, onu geri getirene kadar bunu yapacağım.

"Hadi." Rix'en'e çenemi salladım, ellerim yumruk haline gelmişti. "Hemen gitmeliyiz."

Yüzündeki ifade hoşnut değil, ama tartışmıyor, tartışmamalı da.

Mrettebatından biri Maya'yı kaçırdı ve kemiklerime kadar bildiğim bir şey varsa, o da şudur:

Ne ben, ne Rix'en, ne de bu *lanet* gemideki hiçbir adam onu geri getirene kadar rahat etmeyecek.

Maya

UYANDIĞIMDA, dar ve sıkışık bir alanda olduğumu yavaş yavaş fark ediyorum.

Gözlerimi açtığımda göz kapaklarım yapış yapış, başım sersemlemiş ve hala dönüyor, ağzım kurumuş. Birkaç saniye boyunca ne olduğunu hatırlamıyorum, ama sonra birdenbire her şey kafama bir tuğla gibi çöküyor.

Urdag.

Beni kaçırdı.

Yüzüme sıktığı spreyin içinde ne olduğunu bilmiyorum, ama etkisini yavaş yavaş atlatmaya başlasam da, sadece yarı bilinçliyim ve etrafımda neler olup bittiğini zar zor anlayabiliyorum.

Yine de Urdag'ın bir iletişim cihazında satış şartlarını tartıştığını duyabiliyorum. Bir an için onun *benden* bahsetmediğini umuyorum, ama "Terran kadını, oldukça genç, ince" ve ardından "iki renkli gözleri var, hem de. Bu fiyatı haklı çıkarıyor..." sözlerini duyduğumda, benden bahsettiğini anlıyorum.

İçimde mide bulandırıcı, soğuk bir korku hissediyorum ve gözlerimin arkasında yanan yaşları geri çekmek için gözlerimi kırpma zorunda kalıyorum. Ağlamayı reddediyorum, paniğe kapılmayı reddediyorum, ama bunu yapmamak çok zor.

Hayır. Lütfen, hayır. Bunu bir daha yapamam, diye umutsuzca düşünüyorum, ağlamamak için yanağımın içini ısıırıyorum.

Bunu daha önce yaşadım ve bunun tekrar olacağı düşüncesi beni neredeyse dayanılmaz bir korkuyla dolduruyor. Kruul'a satılmak hayatımın en korkunç deneyimiydi. "Oyuncu seçimi"nden kaçırılmak yeterince kötüydü, ama ardından gelen her şey bir kabustan çıkmış gibiydi. Bizi kaçıran uzaylı korsanlar bizi neredeyse donmuş bir gezegene götürdüler, giysilerimizi çıkardılar ve bizi sıcak tutacak hiçbir şeyin olmadığı kirli kafeslere attılar. Diğer kadınlarla birlikte o depoda günlerce titreyerek, ne olacağını bilmeden bekledik, ta ki bizi nihayet müzayedeye sürükleyip Kruul'un bizi satın aldığı yere götürene kadar.

Hayatımın büyük bir bölümünü Los Angeles'ta, Darcy ve bana bakmak yerine bize şöhret getirebileceğini düşündüğü erkeklerin peşinde koşan, yok sayılan bir anneyle geçirdim. Darcy ve ben modellik yaparken

modellik yaparken, birçok kötü deneyim yaşadık ve tehlikeli erkeklerle neredeyse çatışmaya girdik. Annemizin bizi gönderdiği birçok seçme, yasal olmaktan uzaktı ve Darcy ile ben, porno çekimleri için birer paravan olan birkaç seçmeden hızla ayrılmak zorunda kaldık.

Ama hiçbir şey kaçırılıp müzayedeye çıkarılmanın dehşetiyle kıyaslanamazdı. Hiçbir şey satın alınıp satılmanın korkunçluğuyla kıyaslanamazdı.

Bunun tekrar olmasına izin veremem. Buna dayanamam.

Ama bu konuda akıllı davranmam gerekiyor. Urdag çok büyük. Onu sadece dövüşerek yenemem.

"Reskia'daki rıhtımda buluşalım," diyor ve sonra iletişim cihazı kapanıyor, koltuğuna yerleşirken koltuğu biraz gıcırıyor.

Zihnimdeki sis yavaş yavaş dağılmaya başladı ve artık duyularım o kadar keskinleşti ki, etrafımı daha iyi algılayabiliyorum. Urdag'ın beni kaçırmak için çaldığı küçük kapsülün arka tarafındaki koltuğa bağlanmış ve kemerle sabitlenmiş durumdayım.

Etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra, kaçmaya hazır olana kadar dikkat çekmemeye kararlı olarak gözlerimi kapatıyorum. Eğer benim karşı koyacağımı şüphelenmezse, başarı şansım daha yüksek olur. Kapsül uzayda ilerlerken kafamda bir plan yapıp duruyorum, kendime bunun işe yarayacağını, Anzir'den ve güvenli bölgeden daha da uzaklaşarak başka birinin eline geçmeyeceğimi söylüyorum. Korkuya ya da umutsuzluğa kapılmayacağım.

Kararlılığım rağmen, kapsül kenetlenir kenetlenmez beni kapsülden çıkarmak için ellerini üzerime koyduğu anda, korku yüzeye çıkıyor.

"Hayır! Hayır, bana dokunma!"

Kendimi savunmaktan alıkoyamıyorum, bileklerimi bağlayan kayışları tutup beni koltuktan çekip çıkarırken, onun sert tutuşunda kıvranıyorum.

Çeneme bir tokat atarak beni geriye doğru çekiyor.

"Karşı koymayı bırak, Terran orospusu," diye homurdanıyor, bileklerimdeki bağları acı verecek şekilde büküyor. "Karşı koymaya devam edersen, senin için daha kötü olacak."

Nefes almaya zorluyorum kendimi, kaçmak için daha iyi bir fırsat bulana kadar sakinleşmek için elimden geleni yapıyorum. Elleri bileklerimi sıkıca tutuyor ve şu anda kaçamayacağımı biliyorum, ama Urdag'ın beni gemiden çekip götürmesine izin vermek neredeyse imkansız, özellikle de beni bekleyen alıcıyı gördükten sonra.

Alıcı, yanlara doğru kıvrılan dişleri ve kalın boynu olan uzun boylu bir uzaylıdır. Sıcak gezegen için fazla ağır giysiler giymiş ve terden sıırıslıktandır. Gözleri şişkin ve Urdag beni rıhtıma indirirken, gözleri göğüslerime ve kalçalarımaya takılır. Dilini dışarı çıkarır, kocaman yüzüne göre fazla ince dudaklarını yalar ve ben kusmak isterim. O kendini düzeltmek için eğilirken midem bulanıyor, beni süzerken dili ikinci kez ıslak bir şekilde ağzının üzerinde kayıyor.

"Zayıf dedin," diyor, kalın aksanlı sesiyle, çevirmen çipim olsa bile onu anlamamı zorlaştırıyor. "O zayıf. Şu kalçalara bak. Onu döllemek zor olacak."

Çocuk sahibi olmak mı?

Korku beni boğuyor ve kaçış fırsatı bulana kadar sabit durmaktan başka bir şey yapamıyorum. Durum her saniye daha da kötüye gidiyor ve korku neredeyse beni boğuyor. Kafamda hayal bile edilemeyecek olasılıklar geçiyor ve titremeye başlıyorum, durum beni ele geçirmek üzere.

Tanrım, bunu bir daha yapamam. Siktir.

"Ne olmuş yani?" Urdag hırlar ve alıcı omuz silker, sanki "Ne yapmamı istiyorsun?" der gibi ellerini açar.

"Daha düşük bir fiyat için pazarlık yapmamız gerekecek," diyor böcek gözlü uzaylı kalın bir sesle, dili hala dudaklarının üzerinde dolaşıyor. "Teklif ettiğim fiyatın üçte ikisini ödeyeceğim. Bu adil bir fiyat. O bir zevk kölesi olarak iyi olurdu, ama benim daha fazlasına ihtiyacım yok. O bir Terran, bu yüzden onu kullanabilmeliyim. Gözleri hoş bir dokunuş," diye ekler, sanki Urdag benim gözlerimi o renge kendisi boyamış gibi.

Urdag öfkeyle küfrediyor, dişlerini göstererek başını sallıyor. "Gelmeden önce anlaşıştık. İlgilenen başka alıcılar da vardı, ama onu doğrudan buraya getirdim."

Onlar benim fiyatım üzerinde tartışmaya ve pazarlık etmeye başladıklarında, fırsatı yakaladım. Bileklerim hala bağlıydı, ama Urdag yürümem için ayak bileklerimdeki bağları çözmek zorunda kalmıştı ve ben de bu fırsatı kaçmak için kullandım.

Kaçmaya karar veriyorum, Urdag'dan uzaklaşıp rıhtıma doğru koşuyorum, kaçırdığım adamdan ve benim için yaptığı korkunç planlardan uzaklaşmak dışında nereye gittiğimi bilmiyorum.

Nerede olduğumu, bu gezegen hakkında hiçbir şey bilmediğimi veya buradan çıkıp başka bir yere gitmek için hiçbir imkânım olmadığını

. Önemli olan tek şey, tekrar satılmamam. İçimden bir ses, onları beni almalarına izin verirsem Darcy'yi bir daha asla göremeyeceğimi söylüyor.

Kruul'dan ve uzayda mahsur kalmaktan kurtuldum. Benim için böyle bitmeyecek. Bitmemeli.

Ama birkaç adım atmadan önce, bir el gömleğimin arkasını tutup beni geriye doğru çekiyor.

"O kadar hızlı olma, küçük kız," diye homurdanır Urdag, diğer eliyle bağlı bileklerimi tutarak. "Bugün bana para kaybettiremezsin. Seni satmak için buraya geldim ve tam da bunu yapacağım."

"Hayır. Bırak beni, seni orospu çocuğu!" Onun tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum, panik beni ele geçiriyor, damarlarım korku ve adrenalinle doluyor. "Bırak beni

"Urdag!"

Tanıdık bir ses rıhtımın ilerisinden geliyor, beni kaçırın kişinin adını bir kez, sonra daha da öfkeli bir sesle tekrar haykırıyor. Urdag homurdanıyor, küfürler savuruyor. Sesin geldiği yöne doğru dönüyor, beni sıkıca tutmaya devam ediyor ve beni bez bebek gibi savuruyor.

Dünya dönmeyi bırakıp kendime gelebildiğimde ilk fark ettiğim şey, Rix'en ve çöpçü gemisinden gelen diğer uzaylıların eşlik ettiği, yüzünde öfkeli bir ifadeyle rıhtımda yürüyen Anzir'di. Bir elinde blaster'ı vardı, tüm vücudu öfkeden kaskatı kesilmişti ve tüm öfkesi Urdag'a yönelmişti.

Dürüst olmak gerekirse, Rix'en de oldukça sinirli görünüyor.

Kulağıma başka bir küfür geliyor ve bakıyorum ki alıcı geri çekiliyor, kaslı uzaylıların kararlı adımlarla bize doğru yürüdüğünü görünce turuncu teni solgun, hastalıklı bir renk alıyor. Muhafızları öne çıkıyor, ellerini silahlarına koyuyorlar, yüzlerindeki ifadeler onların da en az alıcı kadar korktuklarını açıkça gösteriyor.

"Bana bunun güvenli bir işlem olacağını söylemiştin," diye tıslar alıcı, Urdag'a bakarken sesi hafifçe çatlar. "Kimsenin onun peşine düşmeyeceğini söylemiştin."

Urdag'ın yüzü çirkin bir ifadeye büründü ve kendi blasterına uzanırken, bir eliyle bileğimdeki bağları sıkıca tuttu, kan dolaşımının kesileceğini hissedecek kadar.

"Kıpırdama," diye alıcıya bağırır. "İşimizi birazdan bitireceğiz, ben şu işi halleder halletmez..."

"Hiçbir işlem olmayacak." Anzir'in sesi keskin ve öfkeli bir şekilde havayı yırttı. "Ve ben her zaman onun için geleceğim. Bu kadın benim. Urdag, kirli ellerini ondan çek."

Beni böyle alenen sahiplenerek gösteriş yaptığını biliyorum. Bunu biliyorum. Ama Anzir'in *benim olduğunu* söyleyen emir veren sesi, beni kurtarmaya gelirken limanda bağırarak söylediği bu sözler, şu anki durumumla hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı dizlerimin biraz titremesine ve kalbimin göğsümde hızla atmasına neden oluyor.

Onun için her zaman geleceğim.

Sözleri göğsüme çarptı, kalbime yerleşti ve gözlerimden yaşlar akıncaya kadar kalbimi sızlattı.

Kafamdaki ses, Urdag'ı durdurmak, beni kurtarmak ve yeminini tutmak için bunları söylediğini söylüyor, ama artık yeterince yüksek değil. Çünkü nedeni ne olursa olsun, son haftalarımı birlikte geçirdiğim, sert ve yakışıklı, stoik uzaylı, beni kurtarmak için rıhtımdan bana doğru büyük adımlarla geliyor.

Beni kurtarmaya kararlı.

Onun öpücüğümü reddettiğinde hissettiğim duyguyu, içimi kaplayan utanç duygusunu, yüzümü kızartıp endişelendiren o yakıcı utancı unutmadım. Ama ona olan çekiciliğim yine de devam etti, aramızda hissettiğim titreşim, şimdi ise daha da yoğunlaşıyor.

O benim için geldi. Bunun Darcy'ye verdiği sözden, onurunun gerektirdiği için olduğunu biliyorum, ama içimden bir ses bunun tek neden olmadığını söylemek istiyor.

Onun da kendi iyiliği için burada olduğunu, çünkü beni kaybetmek istemediğini

Bunu düşünmek aptalca, biliyorum. Ama onun bize doğru yürüdüğünü görmek yüzünde kararlı bir ifadeyle, kaslı vücudunun her santimi savaşa hazır bir şekilde ilerlediğini izlemek, karnımda kelekler uçuşuyor.

"Çok geç kaldın!" Urdag hırslanarak beni geriye doğru çekiyor, böylece ağır vücudunun büyük kısmı benimle Anzir'in arasına giriyor. "Alıcımla çoktan anlaştım. Burada istenmiyorsun."

Anzir'in dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrılır. "Senin ne istediğin umurumda değil."

Sonra, gözlerimin hareketini takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde, öne atılır.

Anzir, Urdag'a doğru atılır, blaster'ı kılıfında ve elinde bir bıçakla, sanki bu mesele uzaktan ateşlenen bir cıvata ile çözülemeyecek kadar kişiselmiş gibi.

Urdag beni bir çuval patates gibi bir tarafa fırlatır ve ben limanın sert yüzeyine ağır bir şekilde yuvarlanırım, patlak veren kavgadan uzaklaşmaya çalışırken acı içinde iniltiyi bastırırım.

Anzir ve Urdag'ın arkasında, Rix'en ve diğer çöpçüler, patronlarına yönelik tehdit karşısında harekete geçen alıcının korumalarıyla savaşmaktadır.

Alıcı ise, önündeki kavgayı izlerken bir kasa yığınının arasında çömelmiş, beklediğimden daha korkakça geri çekiliyor.

Ama Anzir...

Bu iri Zivonyalı, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor, cesur, vahşi ve öfkesi neredeyse hayvani.

Kurtarıldıktan sonra gemiden kaçarken Kruul'larla savaşmasını izledim, ama o farklıydı. Koşarken savaşıyorduk, Anzir ve Siro takip eden Kruul'larla blaster ateşleri alışverişinde bulunuyorlardı ve her şey çok hızlı gelişti.

Bu kavga daha kişisel görünüyor.

Bu gerçek, Anzir'in kaslarının gerginlikle dalgalanıp kasılmasından ve Urdag'ın etrafında dönerek diğer uzaylıya her vuruşunda ona saldırmasından açıkça anlaşılıyor. Gözlerinde öfke var, *bana* yöneltileseydi beni dehşete düşürecek kadar kaynayan bir öfke. Ama şu anda, kalbimi hızlandırıp boğazımda nabzımın çılgınca atmasına neden olan bir heyecan dalgası yaratıyor.

Onu izlemek o kadar güzel ki, bu dövüşün önemini neredeyse unutmak kolay.

Anzir'in kendi gezegeninde bir savaşçı ve avcı olduğunu, onun ve diğer Zivonianların savaşmak için eğitim aldıklarını biliyorum. Ama bunu hiç bu kadar açık bir şekilde gösterildiğini görmemiştim. Urdag'a saldırırken her hareketi acımasız ve güçlü, diğer uzaylı oldukça iri ve kendi dövüş gücüne sahip olsa da, Anzir'in özenle geliştirdiği becerilere karşı koyamıyor.

Arkasındaki çöpçüler bile, gardiyanları etkileyici bir kolaylıkla savuştururken, Anzir'in öfkeli, şiddetli dövüş stilinin zarafetine yetişemiyorlar.

Koyu saçlı Zivonyalı dönerek Urdag'ın dizinin arkasını keser ve daha iri uzaylı ağır bir şekilde yere düşer ve rıhtıma çarpar. Urdag yere düştüğü anda Anzir doğrulur, diğer uzaylının üzerinden geçip bana doğru dönerken ona açıkça tiksinti ile bakar.

Anzir'in onu öldüreceğini düşünmüştüm ve bir yanımda bunu yapmadığı için ona daha da saygı duyuyordum. Urdag'la daha fazla uğraşmanın kendisine yakışmayacağını düşünürcesine onun üzerinden atlaması, onu diğer uzaylıyı öldürmesinden daha çok sevmemi sağlıyor. Ve o bana doğru döndüğünde, nefesimi tutarak onun bana bakmasını beklediğimi fark ediyordum.

Bana baktığında, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey var, Kruul gemisindeki en karanlık anlarımızda bile, gemiyi tekrar uçurma umudunun tamamen kaybolduğu anlarda bile görmediğim bir şey.

Kehribar rengi gözlerinde acı dolu, neredeyse çaresiz bir bakış var, bana doğru büyük adımlarla yaklaşırken, sanki iyi olduğumdan emin olmak istercesine gözleri üzerimde dolaşıyor. Rıhtımdan kalkmaya çalışıyorum, ama ellerim hala rahatsız edici bir şekilde arkamda bağlı olduğu için bu zor oluyor.

Ama tam bir şey söylemek için ağzımı açmak üzereyken, kalbim duruyor.

Urdag inleyerek doğrulur, tabancasını kılıfından çıkarır ve doğrudan Anzir'in sırtına doğrultur.

"Anzir!"

Onun adını haykırıyorum, ama çok geç olacağını biliyorum. Urdag'ın parmağı çoktan tetiği çekiyor, yüzündeki ifade o kadar büyük bir nefret dolu ki, koruyucumu sırtından vurmaktan çekinmeyeceğini biliyorum.

Anzir'in gözlerimin önünde ölmesini izleyeceğim ve ona yaptığı her şey için teşekkür etme, ona söyleme fırsatım bile olmadı...

Ona tam olarak ne söyleyeyim? Ne diyebilirim ki? Beni onca farklı şekilde kafamı karıştırıp, sinirlendirip, çıldırtan ve her şeye rağmen son günlerim olabileceğini düşündüğüm günleri bir şekilde keyifli hale getiren bu adama, bu yabancıya karşı ne hissediyordum?

Bunu anlamak için vaktim yok. Aniden göğsümü saran panik ve onu kaybetmeye dayanamayacağım hissi dışında bir şey düşünmek için vaktim yok.

Onun ölümünü izlemeye dayanamam.

Blaster ateşinin sesi havayı dolduruyor ve istemeden bir çığlık atıyorum, Anzir'in gözlerine bakarken ayağa kalkıyorum ve onun düşmesini bekliyorum.

Ama yavaş bir kalp atışı geçiyor ve rıhtıma yığılan, ölen kişi o değil.

Ölen Urdag'dı.

Gri-yeşil tenli uzaylı, ağır vücudu gürültüyle yere çakılır. Arkasında, Rix'en blasterını çekmiş, eski mürettebatının kafasına doğrultmuş duruyor. Urdag'ın kafatasında duman çıkan bir yara var, yeşilimsi kan ve diğer maddeler etrafındaki rıhtıma sıçramış ve Rix'en'in yüzünde acımasız bir memnuniyet ifadesi var.

"Bunu hak etti," diyor Rix'en, cesede bakarak öne doğru adım atıyor. "Bizi ihanet ettikten sonra hak ettiğini buldu. Biz çöpçüler olabiliriz, ama burada sahip olduğumuz tek şey birbirimiziz. Böyle bir ihaneti hafife almam. Onu öldürmesi gereken biri varsa, o da bendim."

"Teşekkür ederim," diyor Anzir, derin ve samimi bir sesle bana yardım etmek için eğilirken. "Hayatımı kurtardığın ve Maya'yı kurtarmama yardım ettiğin için sana borçluyum."

"Evet," diye fısıldarım, sözlerime yeterince hava katmak için çaba sarf ederek. "Teşekkür ederim. Ben..."

Boğazım birdenbire sıkışır ve adrenalinim azalırken dizlerim titrer. Anzir, bağları çözerken ellerini bileklerime dokunur ve ben onun bana dokunmayı bırakmasını istemem. Parmakları cildimde elektrik gibi hissedilir, omurgamdan bir titreme geçer, aynı anda hem soğuk hem sıcak.

Tek istediğim, beni döndürüp kollarına alması, beni öpmesi ve benim için gelmekten başka seçeneği olmadığını söylemesi. Beni bırakamayacağını söylemesi.

Bunu istemem pek mantıklı gelmiyor, ama elleri bağları çözdüğünde bileklerimden çekildiğinde, içimi bir hayal kırıklığı kaplıyor.

"Urdag'ın sana yaptıkları için üzgünüm," diyor Rix'en resmi bir şekilde, bize katılmak için ilerleyerek Anzir ve benim önümde duruyor. "Bu çok üzücüydü ve onur kurallarımıza aykırıydı. Eğer bunu telafi etmemin bir yolu varsa..."

"Onun eylemlerinden seni sorumlu tutmuyorum."

Anzir, sakinleştirici bir hareketle elini kaldırır, görünüşe göre Rix'en'in gözlerinde benim gördüğüm korkuyu da fark etmiştir. Çöpçü liderini suçlayamam. Anzir'in dövüşünü izledikten sonra, evrende en son isteyeceğim şey, onun öfkesinin bana yönelmesi olurdu.

"Aramızda bir husumet yok," diye devam eder Anzir. "Urdag kendi başına hareket etti." İyi niyetini göstermek için elini uzatır ve Rix'en'in elini sıkar.

Ellerini ayırdıklarında, rıhtıma göz gezdirir. "Urdag'ın eylemlerinden bahsetmişken, alıcı nerede?"

Ben de kasaların arkasına saklanan turuncu tenli uzaylıyı ararım, ama ortada yok. Muhafızları ölü yatıyor ve Rix'en'in ekibindeki diğer çöpçüler, her zamanki gibi onların ceplerini karıştırıyorlar. Ama alıcı kavga sırasında kaçmış olmalı.

Rix'en üst dudağını kıvrarak yere tükürdü. "Korkak."

Anzir onaylayarak başını sallar, ama dikkati dağılmış gibidir, hala etrafına bakınıyor, rıhtımı ve onun ötesinde görebildiğimiz şehri inceliyor.

"Burası hangi gezegen?" diye soruyorum, iki adam arasında bakışlarımı gezdirerek.

"Reskia," diyor Rix'en. Sonra Anzir'e dönüyor. "Gemimize dönmek isterseniz, anlaşmamıza göre sizi istediğiniz yere götürürüz. Özellikle Urdag'ın ihanetinden sonra, size en uygun limana ulaşmanıza yardımcı olacağız."

"Hayır. Bence bu yeterli," diyor Anzir. "Anlaşmamız, gemimizdeki parçalar karşılığında bizi bir gezegene götürmenizdi ve duyduğum kadarıyla burası da diğer gezegenler kadar iyi bir gezegen. Aramızda bir şey kalmadığını düşünebilirsiniz," diyor Rix'en'e kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Anlaşmamız yerine getirildi."

"Tamamen değil." Rix'en yıpranmış deri pantolonunun cebine elini sokar, bir avuç jeton çıkarır ve Anzir'e uzatır. "Urdag'ın size yaşattıklarının karşılığı. Lütfen bunu bir özür olarak kabul edin. İkinize de," diye ekler, bana doğru bakarak. "Böyle bir şey yapacağını hiç bilmiyordum. Yaptıklarından dolayı çok üzgünüm."

"Hırsızlar arasında onur yoktur diyen kimdi?" diye alaycı bir şekilde sorarım.

Rix'en ve Anzir bana tuhaf bir şekilde bakarlar, bu da beni güldürür. Bu da Anzir'in kaşlarını kaldırmasına neden olur ve göğsümde kabaran kahkaha histeriye dönüşmeden kendimi kontrol altına almaya çalışırım.

Yorgunluk ve stresin beni etkilediği açıkça belli.

"Teşekkürler," diyor Anzir, çöpçüden jetonları alırken. "Bu, yolculuğumuzun sonraki bölümünde bize çok yardımcı olacak." Rix'en'e sıkı bir gülümseme atıyor, benimle bir iki kez dışında yüzünde gördüğüm en sıkı gülümseme. "Yardımın için çok teşekkürler."

"Belki bir gün daha iyi koşullarda tekrar karşılaşırız."

Rix'en konuşurken başını eğiyor, sonra diğer çöpçülere dönerek, gemilerine doğru ilerlerken onu takip etmeleri için işaret ediyor.

Anzir bana bakar ve ne kadar solgun ve titrek olduğumu fark etmiş olmalıdır , çünkü elini hemen belime koyarak beni dengelemeye çalışır. Bu hafif temas, içimde başka bir duygu dalgası yaratır, avucunun değdiği yerdeki cildim aniden ısınır.

"Hadi," diye mırıldanır, sesi hiç duymadığım kadar nazıktır. "Dinlenebileceğin bir yer bulalım."

Anzir

URDAG limanda ölü ^{yatıyor} ve alıcı çoktan gitmiş olsa da, Kruul ile savaştığımız zamanki kadar bile, uzun zamandır hissetmediğim kadar gergin hissediyorum.

Yapmam gerektiğini bilmeme rağmen Maya'ya dokunmayı bırakmak istemiyorum.

İçgüdülerim onu şu anda olduğundan daha da yakınımda tutmamı söylüyor, ama limandan ayrılıp şehrin merkezine, konaklama, yemek ve dinlenme vaadine doğru ilerlerken onu bedenime çekme dürtüsüne direniyorum. Onu kollarımın arasına alıp taşımak, göğsüme o kadar yakın tutmak istiyorum ki ona bir daha hiçbir şey olmasın, ama bunun doğru olmadığını biliyorum.

Ona yanlış bir fikir vermek istemiyorum. Ve şu anda bile, kendimi kontrol altında tutmam gerektiğini, onun bir görevden ibaret olduğunu biliyorum. Onu kız kardeşine teslim ettiğimde, aramızdaki bağ sona erecek. O, *Oasis'te* hayatının nasıl olacağına karar verecek ve ben de komutanıma ve halkıma hizmet etmek üzere olağan görevlerime döneceğim.

Ama içten içe, bu savaş kaybettığımı biliyorum. Maya'nın Urdag tarafından rıhtıma sürüklendiğini gördüğümde, uzun zamandır hissetmediğim bir korku içimi kapladı. Onu düşünmek bile dudaklarımı tiksinti ile kıvırıyor.

Onun onuru, görev bilinci ya da sadakati yoktu. Sadece açgözlülük vardı. Ve onun yüzünden Maya'yı neredeyse kaybediyordum.

Onun için çok korktum, o kadar derin, ürpertici, neredeyse ilkel bir korku ki, o zamandan beri başka hiç kimse için hissetmediğim bir korku...

Dişlerimi sıkıp, kurtarabilmem gereken ama kurtaramadığım tek kişinin anılarını zihnimden uzaklaştırıyorum. Şu anda bu anıyı, acıyı ve suçluluk duygusunu kaldıramam. Sonunda Maya'yı kurtardığım için yetmelidir.

Ama henüz *Oasis'e* dönmedik. Onu şimdilik kurtardım. Kesinlikle daha tehlikeler olacak ve en ufak bir an bile gardımı düşüremeyeceğim.

Güzel Terran'ımı şehirde gezdirirken gergin ve gerginim, duygularımı zar zor kontrol altında tutuyorum. En ince iplerle tutunuyorum ve dişlerimi sıkarak kendimi sadece

bir sonraki adımları düşünmeye zorluyorum: kalacak bir yer bulmak, yiyecek bir şeyler almak ve Maya'nın gerçekten iyi olduğundan emin olmak.

Reskia'dan ayrılıp *Oasis'e* geri dönmek için bir plan hazırlamak için yeterince uzun süre kalacak bir yer bulmamız gerekecek. Rix'en'in bize verdiği jetonlar yardımcı olacak, ama onları dikkatli kullanmam gerekecek.

Ve onları akıllıca harcarsam bile, yetmeyebilirler.

Yine de, çöpçülerle daha uzağa gitme riskini göze alamazdım. Diğerleri, özellikle Rix'en, onurlu olduklarını kanıtladılar, ama bizi daha uzağa götürmeleri için onlarla pazarlık yapmanın riske degeceğini düşünmedim.

Doğası gereği, yaptıkları iş hoş olmayan karakterleri çekiyor ve Urdag'ın aldatmasından sonra, Maya ve kendimi en ufak bir tehlike oluşturabilecek herkesten olabildiğince çabuk uzaklaştırmak istedim.

O benim sorumluluğumda, başka kimsenin değil.

İstediğim şey, kendi gemimizi alıp doğrudan *Oasis'e* dönmek. Kimsenin ona zarar veremeyeceğinden veya onu benden tekrar kaçıramayacağından emin olmanın tek yolu bu. Durumu tamamen kontrol altında tutmak, bu konuda onu hayal kırıklığına uğratmayacağımdan emin olabilmemin tek yolu.

Ama bir gemi pahalıdır, şu anda sahip olduğum jetonlardan çok daha pahalı.

Bulabildiğim tek boş oda, şehrin kenarında, çok küçük, çıplak ama temiz görünüyor ve müşterileri de çok sert tipler gibi durmuyor, ayrıca bütçemize uygun bir fiyat aralığında.

Başlangıç olarak bir gecelik ücreti peşin ödedim ve Maya'yı podumuza götürüp yaralarını muayene edebilmek için, sahibinin işlemi bir an önce bitirmesini sabırsızlıkla bekledim.

İçeri girer girmez, tam da bunu yapıyorum.

"İyi olup olmadığını kontrol edeyim," diyorum ona sert bir sesle, omuzlarından tutup her yerini dikkatle inceliyorum.

Küçük vücudu ellerimin altında gergin ve bunun, az önce yaşadıklarından dolayı, hala korku ve endişe içinde olduğundan kaynaklandığını söylüyorum kendime. Kim olmaz ki?

Ama bakışlarının sıcaklığı beni yakıyor ve ben ellerimi kollarından aşağı doğru kaydırıp bileklerini kaldırarak incelemek için, o yumuşak bir nefes alıyor. Bağların kazındığı yerlerdeki kesikleri, birkaç noktada kanayan ve yaralı cildi gördüğümde, içimde neredeyse ilkel bir öfke patlaması daha oluyor.

"Vreck. Sana böyle zarar verdiği için onu tekrar öldürebilirim. Burada bekle," diyorum ona, sesimi sabit tutmaya çalışarak, içimde kaynayan öfke ve endişeyi duymasına izin vermemeye çalışıyorum.

Küçük bir yara, ciddi bir şey değil. Bir çift sıyrık yüzünden başına korkunç bir şey gelmeyecek. Ama nedense, onda en ufak bir yara görmek beni öfkeyle çılgına çeviriyor, sanki geri dönüp ona dokunmaya cüret ettiği için Urdag'ı tekrar öldürebilirmişim gibi.

Onun için merhem ve bandajlarla geri döndüğümde, hala biraz sersemlemiş görünüyor, onu bıraktığım odanın tam ortasında duruyor. Bileğine uzanıyorum ve dokunuşumla hafifçe titriyor.

Küçük odada, narin vücudundan sıcaklık yayılıyor. Nefes alıp verişini, göğsünün inip kalkışını hissedebiliyorum ve bu içimde bir arzu dalgası yaratıyor.

Ona en son dokunduğum anı, kollarımda, göğsüme yaslanmış halini düşünmemek imkansız.

Dudaklarının dudaklarıma değişini.

"Acıyor mu?" diye soruyorum, istemeden biraz daha sert bir sesle.

Duygularımın akışını durdurmak için elimden gelen tek şey bu. Urdag'ın onu almasına izin vererek ona karşı başarısız olduğum hissini, onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı verdiği kalıcı korkuyu ya da damarlarımdan akan arzuyu bir türlü atamıyorum.

Vreck. Onu çok istiyorum. Yumuşak tenine dokunmak, yaralarını sarmak, onu kollarımda tutmak ve başına gelen tüm kötü şeyleri de unutmamasını sağlamak istiyorum. İçimde bir ses, onun da benim için aynısını yapabileceğini, dokunuşunun, iyileştini iddia ettiğim tüm yaraları iyileştirebileceğini söylüyor ve buna boyun eğmemek için tüm gücümü kullanıyorum.

Ama Maya'ya karşı olmam gereken şey bu değil.

Ben onun koruyucusu olmalıyım, sevgilisi değil.

Onun koruması, eşi değil.

"Sorun yok," diyor narin Terran, sesi titriyor. "Biraz acıyor, ama daha kötüsünü de yaşadım."

Sesindeki gerginlik beni derinden etkiliyor. O da bir şeyleri saklıyor gibi görünüyor ve bana kızgın mı diye merak ediyorum - onu yatağa atmadığım, o gece onu terk ettiğim, Urdag'ın onu kaçırmamasını engellemek için orada olmadığım için. Ben orada olsaydım bunların hiçbirisi başına gelmezdi ve şu anda onun da böyle düşündüğünü merak ediyorum.

Her şeye ek olarak bir de başka bir travma daha yaşamak zorunda kaldığı için beni suçluyor mu?

Öyle düşünse bile onu suçlamam.

"Neden beni kurtarmaya geldin?" diye soruyor aniden, diğer bileğini nazikçe bandajlarken beni izliyor. "Neden benim için bu kadar zahmete girdin? Beni sevdiğini bile düşünmüyordum."

Başımı kaldırıp gözlerimi genişletiyorum. "Ne?"

Onun sözleri aramızda asılı kalırken, içimde bir şeyleri kırıyor gibi görünüyor. Duygularımı tutan ince ip kopuyor ve acı, korku, incinme ve arzu selini serbest bırakıyor. Düşünmeden ona uzanıyorum, bir elimle yanağını tutup onu kollarıma alıyorum, yüzünü yukarı doğru çevirip gözlerini görebiliyorum.

Onlar, şimdiye kadar gördüğüm en güzel gözlerdi; biri Zivon'daki taze bahar yapraklarının renginde, diğeri berrak bir gölün renginde. Tıpkı kadının kendisi gibi canlı gözlerdi; her yönüyle şaşırtıcı ve sıradışı.

"Senden hoşlanıyorum," diyorum, duygularım sesimi boğuklaştırıyor. "Hayır. 'Hoşlanmak' doğru kelime bile değil. Vreck, Maya, seni düşünmeden duramıyorum. Seni bir an bile aklımdan çıkaramıyorum. Düşüncelerimi, rüyalarımı, benim..."

Gözleri büyüdü, yanakları pembeye döndü ve ben kendimi durduramadım. Artık kendimi kontrol edemiyordum, arzu dalgası içime doluyordu.

Bu bizi boğarsa bile, artık umursamıyorum. Ona ihtiyacım var ve bu sefer onu bırakamam.

Başımı eğip onu öperken, bunun ikimizi de iyileştireceğini söylüyorum kendime. Ve o da aynı fikirde gibi görünüyor.

O da beni öper, sıcak, tatlı ve tutkulu bir şekilde, dudaklarını ayırırken elleri saçlarımı okşar, dilimin diline dokunmasına izin verir. Tadı hayal ettiğimden daha tatlıdır ve benim öpücüğümün aynı vahşiliğiyle o da beni öperken, sikim anında sertleşir, pantolonumun dar sınırları içinde zonklar.

O gece, çöpçülerin gemisindeki kabinimizin dışında onun istediği her şeydi bu ve benim ona verebileceğimi hiç düşünmediğim her şeydi.

Ama artık durduramam.

Ve durdurmak da istemiyorum.

Anzır

MAYA, ben onu öperken bana karşı ^{direnmiyor,} hiç tereddüt etmiyor ya da çekinmiyor. Elleri saçlarıma dalıyor, koyu renkli saç tellerini kavrayarak beni kendine çekiyor. Küçük göğüsleri göğsüme bastırıyor ve giysilerimiz bizi hala ayırsa da, bu tüm evrende hissedilebilecek en enfes duygu.

"Vreck," diye inleyerek dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum. "Sen çok mükemmelsin. Sana ne yapacağımı hayal ederek, altında uzanmış halini düşünerek çok fazla gece geçirdim. Tanrılar, Maya, seni başka hiçbir şey gibi arzuluyorum."

"Ben seninim," diye nefes nefese, neredeyse vücuduma tırmanarak parmak uçlarına yükselir ve beni tekrar öper. "Buradayım, Anzır. Ve ben de seni istiyorum. Çok fazla."

Onun tatlı sesindeki çaresizlik, karnımın derinliklerinde bir şeyleri sıkıştırıyor. Aklımın daha mantıklı, daha ölçülü kısmı bunun olmaması gerektiğini biliyor olsa da, onun bu sözlerini duymak beni çılgına çeviriyor.

Ama beynimin o kısmı, o beni öptüğü anda çalışmayı bıraktı.

Kollarımı ona dolayarak, onu kolayca kaldırıp odanın karşısına doğru yürürken ona sarıldım. O da beni öpmeye devam etti, küçük inlemelerle beni tahrik etti ve onu duvara dayadığımda, ağzıma nefesini verdi.

"Bunu çok uzun zamandır düşünüyordum," diye homurdandım. "Seni çıplak görmek istiyorum. Güzel vücudunun her çizgisini ve kıvrımını görmek istiyorum. Bana kendini göster."

Ayaklarının sağlam durduğundan emin olduktan sonra, gömleğinin eteğine uzanacak kadar geri çekilip, gömleğini başından çıkarırım. Kollarını benim için kaldırır, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırır ve benim onu izlememi seyreder.

Tanrılar adına, o bir hayalet gibi.

Göğüsleri mükemmel bir şekilde yuvarlak, meme uçları vücudundan belirgin bir şekilde çıkıntı yapıyor ve koyu pembe renkte. Onları ağzıma almak, parmaklarımın arasında yuvarlamak, o daha fazlasını isteyene kadar onlarla oynamak istiyorum. Ama onu tamamen görmek için ne kadar çaresiz olduğumu söylerken yalan söylemiyordum, bu yüzden başımı göğsüne eğmek yerine, ödünç aldığı pantolonuna uzanıyorum.

Onu açıp kalçalarından aşağı indirmeye başladığımda hareketsiz duruyor ve dizlerimin üzerine çöküp pantolonu tamamen indirdiğimde boğazından küçük bir ses çıkıyor.

"Çık dışarı," emrediyorum, konuşurken sesimin kısıldığını fark ediyorum.

Bir ayağını, sonra diğerini kaldırarak pantolonunu ve ayakkabılarını çıkarmama izin verdi ve ben de onları bir kenara koyup ona baktım, çıplak vücudunu ilk kez gördüm.

"Dizlerimin üzerinde olduğum için mutluyum," diye mırıldandım, kanım damarlarımdan akarken, penisim pantolonumun sınırlarına karşı gerildi. "Çünkü bir tanrıça gibi görünüyorsun. Sanki tapılmak için yaratılmışsın gibi."

"Vay canına, Anzir." Maya yumuşak, nefessiz bir kahkaha atar. "Gemide mahsur kaldığımız tüm o zaman boyunca, neden bu kadar az konuştuğunu merak ediyordum. *Böyle* şeyler söylemek için kendinizi sakladığınızı bilmiyordum."

Onun hem hafif hem de arzu dolu kahkahasının sesine kapılarak gülümserim.

Söyleyebileceğim çok daha fazla şey var, ona benim için ne kadar çarpıcı olduğunu anlatabileceğim çok daha fazla yol var. Ama onun uyarılmasının kokusu burnumu dolduruyor, cildinin doğal, tatlı kokusuyla karışıyor ve kendimi sonunda bir ziyafet sunulan aç bir adam gibi hissediyorum.

Hâlâ yüzüne bakarken, ona uzanıyorum, ellerimin yanlarından aşağıya, kalçalarının yumuşak kıvrımlarına doğru kaymasına izin veriyorum. Bacaklarına ulaştığımda, birini dizinin altından tutup omzumun üzerine kaldırıyorum, böylece onun tatlılığı yüzüme daha da yaklaşıyor.

O kadar güzel kokuyor ki, tadına bakmaya dayanamıyorum ve dilimi uzatıp kıvrımlarının üzerinde gezdiriyorum.

"Oh, lanet olsun!" Maya'nın elleri tekrar saçlarıma daldı, başını geriye eğerek saç tellerimi kavradı.

Ona neredeyse hiç dokunmamış ya da tadına bakmamıştım, ama tepkisi beni daha da cesaretlendirdi. Belli ki o da bunu benim kadar seviyor, bu yüzden içimdeki arzuyu tatmin ediyorum, dudaklarım, dişlerim ve dilimle onu yiyip bitiriyorum, her parçasını tadıp keşfediyorum. Girişini çevreleyen kıvrımlar yumuşak ve pembe, ben onları yukarı aşağı yalarken, onları kaplayan her parça uyarılmayı toplamaya çalışırken, o da hüzünlü küçük inlemeler çıkarıyor.

Dilimi sıkı açıklığına kısa bir süre daldırdığımda, o da başka bir ses çıkarır ve sanki beni daha derine davet edercesine kalçalarını bana doğru sallar.

"Vreck. Dayanmamı zorlaştırıyorsun," diye mırıldanıyorum onun tenine, sonra dilimi sertleştirip ıslak sıcaklığına daldırıyorum. Penisim seğiriyor ve zonklıyor, pantolonumun kumaşına damlalar sızdığını hissedebiliyorum. Ağzıma değdiği kadar iyi hissettirse de, iç duvarları dilimi sıkıca kavrarken, kendimi onun içine gömdüğümde penisimle daha da iyi hissedeceğini biliyorum.

"Henüz değil," diye dişlerimi sıkarak, bu sefer kendime konuşarak, genç bir çocuk gibi pantolonumun içinde boşalmadan önce vücudumun tepkisini bastırmaya çalışıyorum. "Henüz değil."

Maya, yüzüme karşı kalçalarını daha hararetli bir şekilde hareket ettirmeye başlayınca, bana sarıldığında topuğu sırtıma batınca, kendimi kontrol etmemi hiç kolaylaştırmıyor. Bir başka heyecan dalgası içimi kaplıyor ve kendimi toplamak için bir an zamana ihtiyacım olduğu için dilimi ondan çekiyorum.

Onu tekrar yalarken, yeni bir şey keşfettim. Yumuşak kıvrımlarının üzerinde, küçük bir kapakla kısmen örtülü, küçük, sert bir düğüm vardı. Dilimin ucuyla üzerinde gezdirerek şeklini keşfettim ve Maya boğuk bir çığlık attı, ayakta duran bacağı büküldü.

Düşmeden onu yakaladım, ellerimle belinden tutarak dengeledim ve sonra başımı kaldırıp gözlerine baktım.

"Hoşuna gitti mi?" diye sertçe soruyorum. "Acıttı mı?"

"Hayır!" Başını sallar, yutkunurken narin boynundaki kaslar hareket eder. "Hissettim... Lanet olsun, gerçekten çok iyi hissettim. Klitorisim... Orası en hassas bölgem."

"Klitoris."

Deneme amaçlı bu kelimeyi mırıldandım ve dilimi tekrar üzerinde gezdirdim. Maya'nın tepkisi anında oldu. Dizleri tekrar titredi, tüm vücudu sarsıldı ve ağzı açık kalarak nefes nefese kaldı.

Tanrım, evet. Daha fazlasını istiyorum.

Bu tepkiyi ondan tekrar almak istiyorum, ama düşmesinden korkuyorum. Zaten çok şey yaşadı, benim istediğimden çok daha fazla tehlikeye maruz kaldı ve onu daha fazla tehlikeye atmayacağım, onu yalarken yere düşme riski olsa bile.

Bu yüzden diğer bacağına da omzumun üzerine kaldırıyorum ve sırtını duvara dayayacak şekilde hafifçe eğiyorum.

"Aman Tanrım!" diye bağılıyor Maya, dengede kalmak için bana tutunurken saçımı daha sıkı kavırıyor.

Saç derimdeki acı, içimi bir heyecan dalgası kaplar ve penisim daha da sertleşir. Heyecanım o kadar artmıştır ki, neredeyse acı verici hale gelmiştir, içimdeki her yerimi boşalma ihtiyacı doldurmuştur.

Ama önce Maya'ya daha fazla zevk vermek istiyorum. Sadece dilimi kullanarak onu orgazma ulaştırmak ve sonra ondan sızan her bir damla uyarılmayı içmek istiyorum.

Artık kazara düşmesinden endişelenmeme gerek olmadığına göre, onun "klitoris" dediği küçük yumruğa odaklanabilirim. Küçük, sıkı kalçalarını kavrayarak onu ağızma yaklaşıtıyorum ve dilim küçük yumruğun üzerinde ileri geri hareket ederken onu tam istediğim yerde tutuyorum.

"Ahh!"

Maya'nın zevk çılgılığı neredeyse bir çılgılık gibidir ve daha önce bunun hoşuna gittiğini onaylamamış olsaydı, ona acı verdiğimden korkardım - ve sanki beni binmeye çalışır gibi yüzüme karşı direniyor olması da.

"Tadın çok tatlı," diye inlerim, dilimin yönünü değiştirerek ondan farklı bir tepki alıp almayacağımı görmek için. "Çok iyi."

"Lütfen, Anzır," diye inliyor Maya, sesi gergin. "Durma. Durma, durma, durma... Tanrım!"

Vücudu kaskatı kesilir ve çenemi daha fazla ıslaklık kaplarken dilimin altında küçük bir yumruğun zonkladığını hissedirim. Dudaklarımı ve dişlerimi de kullanarak emmeye, yalamaya ve yumuşakça ısırma devam ederim. O benim kucağında kıvrılırken, sırtı duvara yaslanmış, kalçaları yüzüme sürtünür.

Sonunda gevşemeye başladığında, onu tutuşumu ayarlarım, bir kolumu ona dolayarak dengede tutarken diğer elimle kalçasını sıkıca tutarım. Ayağa fırlarım, onu da yanımda getiririm, bacakları hala omuzlarıma dolanmış halde.

O, küçük yumruklarıyla saçlarımı sıkıca tutarak şaşkın bir çılgılık attı, ama endişelenmesine gerek yoktu. Onu düşürmeden önce öldürdüm.

Başımı saran vücudu görüşümü biraz engellese de, yatağa kadar ilerleyip onu nazikçe yatırmayı başardım. Yatağa yığıldı, uzuvları hafifçe yana doğru eğildi ve ben geri çekilip ona bakarken göğsü inip kalkıyordu. Heyecanının parlaklığı kıvrımlarında ve iç uyluklarında parılıyordu ve kendi dudaklarımın da hala onunla ıslak olduğunu biliyordum.

Soluk teni her zamankinden daha kızarmış, yanaklarında hoş bir pembe renk belirliyor ve uzun bir süre ona bakmama izin verdikten sonra, dudaklarını

dudaklarını birbirine bastırıp kaşlarını kaldırdı.

"Bana öyle bakacaksan, ben de sana bakabilmeliyim," diyor, gözlerinde arzu parıldıyor.

Ancak sesinde neredeyse endişe gibi bir şey var, sanki geçen seferki gibi aklım başıma gelip ona bunu durdurmamız gerektiğini, daha ileri gitmememiz gerektiğini söyleyeceğimi düşünüyor gibi.

Ama artık o noktayı çoktan geçtik.

Onun bakışlarını karşılayarak, gömleğimi başımdan çıkarıp yere atıyorum. Gömlek yere düşmeden, pantolonumu çözüp aşağı indiriyorum. Penisim serbest kalıyor, ağır ve ağırlı. Cildim açık yeşil bir renge dönüşmüş ve Maya, pantolonumu ve botlarımı çıkarırken gözleri vücudumda dolaşıyor. Dikkatini penisime verdiğinde, nefesini çekiyor ve gözleri biraz genişliyor.

Onu tedirgin eden şeyin boyutu mu, yoksa benim diğer erkeklerden farklı bir vücut yapım mı olduğunu bilmiyorum, ama kendimi yumruklarken, uyarılmamı kontrol etmek için penisimin tabanını sıkarken ona şöyle diyorum: "Merak etme. Sana zarar vermeyeceğim. Sana *asla* zarar vermem."

"Biliyorum." Yutkunup başını sallar, bakışları tekrar yüzüme yükselir ve bana yaklaşmamı işaret eder. "Buraya gel. Lütfen."

Sanki bizi birbirimize bağlayan görünmez bir tel çekiyormuş gibi, ben çoktan hareket etmiş, yatağa tırmanmış ve bacaklarının arasına diz çökmüşüm. Bacaklarını benim için daha da açıyor ve kendini benim için bu şekilde açması, damarlarımda arzuyu şiddetle atıyor.

Onun mükemmel, narin vücudunun cazibesine karşı koyamayan ben, eğilip bir elimi yatağa dayadım ve başımı onun başına eğdim, dudaklarımız ateşli bir öpücükle buluştu. O da bana doğru eğildi, kollarını omuzlarıma doladı ve öpücüğümüz derinleşirken, ben de ıslak kıvrımlarının arasına penisimin ucunu bastırdım.

Ağızma inleyerek beni kendine daha da yaklaştırır ve bu, son kalan irademi de yok eder. Onun vücudu etrafımda gerilirken, iç duvarları penisimin etrafında dalgalanırken, ileri doğru hamle yapar ve ona girerim.

"Anzir!" Maya adımı haykırır, bacaklarını da bana dolayarak, sanki beni asla bırakmak istemiyormuş gibi.

"Vreck. Maya..."

Adı dudaklarımdan titrek bir fısıltı olarak dökülür ve ben hareketsiz kalırım, ikimize de alışmak için bir an verirken onun içine derinlemesine gömülürüm. Onun

biraz rahatladığını hissettiğimde, içinden çıkıp tekrar girerim, uzun, sabit vuruşlarla onu sahiplenirim.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese, geniş gözlerle bana bakar. "Penisindeki o çıkıntılar. Soyunduğunda onları görebiliyordum, ama böyle hissedebileceğimi bilmiyordum."

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyorum.

"Evet." Çılgınca başını sallar. "Evet, çok iyi. Sanki her yerinde seni hissedebiliyorum. Durma, Anzır. Lütfen durma."

Kaba bir şekilde güldüm. "Durmayacağım. Denesem bile duramam."

Ve ciddiym. Onun içine gömülmüş olma hissi o kadar inanılmaz, o kadar ezici ki, sanki Rix'en ve ekibinin geçen gece içtiği şeyden biraz fazla içmişim gibi, neredeyse sarhoş olmuşum gibi hissediyorum.

Onun içine girip çıkarken onu tekrar tekrar öpüyorum, sonunda dudaklarından ayrılıp ağzımı çenesine, boğazına ve omuzlarına doğru kaydırıyorum. Bir elimle göğsünü okşuyorum, daha önce yapmak istediğim gibi meme ucuyla oynuyorum, sonra onu ağzıma alıp onu nefes nefese bırakacak kadar sertçe emiyorum.

Zaten etrafımı sıkıca saran iç duvarları beni daha da sıkıyor ve ben homurdanarak kalçalarımı öne doğru iterek ona giriyorum. Daha fazla dayanamayacağım. Bu kadar uzun süre dayanmamı sağlayan tek şey gururum ve ondan mümkün olduğunca fazla yararlanma, bunu olabildiğince uzatma arzumu. Testislerim vücuduma sıkıca yapışmış, omurganın dibinde zevk birikiyor.

"Çok fazla," diye nefes nefese Maya. "Ben... Anzır, boşalacağım, durduramıyorum, ben..."

"Evet," diye homurdanarak, kalçalarımı daha hızlı hareket ettirirken onu sertçe öpüyorum. "Evet. Kendini bırak." Küçük, keskin tırnakları sırtımı tırmalarken, o da düşük, keskin bir çığlık atıyor ve ben, onun vücudunu ele geçiren o anı hissediyorum.

Baştan ayağa titrer, yüzünü boynuma gömer ve ben de sonunda kendi orgazmımı tutmaya çalışmayı bırakırım.

Ona bir kez, iki kez, sonra üçüncü kez giriyorum, çılgın bir zevk dalgasıyla boşalırken kendimi olabildiğince derine gömüyorum. Spermim onun içine dökülürken penisim titriyor ve sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, boşalmanın dalgaları yavaşça sönüyor. O zaman bile, birbirimize sarılmış halde kalıyoruz, kolları ve bacakları beni sarıyor, yüzüm saçlarına gömülüyor, yumuşak kokusu duyularımı dolduruyor.

Sonunda nabzım yavaşlamaya başlar. Nefesim biraz daha düzenli bir ritme döner ve onu ezdiğimden endişelenerek geri çekilirim.

Ama hafifçe yumuşamış penisimi onun dar kanalından çekmeme rağmen, onu bırakmıyorum. Yanıma uzanıp onu kendime doğru çekiyorum, minik vücudu benimkine yaslanırken kolumu onun etrafına doluyorum.

Tam da onu çok uzun zamandır istediğim yerde.

Maya

Anzir'in kollarında yatarken başım dönüyor ve sersemlemiş ^{hissediyorum}. Elleri hala vücudumda yavaşça dolaşıyor, tıpkı benim onun göğsüne, yüzüne ve saçlarına dokunmayı bırakmadığım gibi.

Birkaç dakika önce hissettiğimiz ezici açlık, yüzeyin hemen altında kaynamaya başladı. Her an tekrar patlayabilirmiş gibi hissediyorum, ama şimdilik, sadece kollarının arasında yatmak, çıplak tenimin çıplak tenine değmesi, onun sıcaklığının kemiklerime işlemesi iyi geliyor.

Bir şekilde, bir saat içinde aramızdaki her şey değişti. Az önce olanların bir süredir gelişmekte olduğunu anlayabiliyorum — aramızdaki anların yavaş yavaş birikmesi, sonunda ikimizi de yutan bir dalga haline geldi.

Bundan sonra ne olacağını merak etmeden duramıyorum, ama bu düşünceleri kafamdan atmaya çalışıyorum. Bu sadece kısa süreli bir ilişki olsa bile, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha iyi. Aramızdaki bağ ne kadar güçlü olursa olsun, aramızda bundan fazlası olmaması için pek çok neden var.

Ve şu anda değiştiremeyeceğim şeyler hakkında endişelenerek bunu mahvetmek istemiyorum.

Sadece anın tadını çıkarmak istiyorum. Hala bu gezegenden nasıl çıkıp *Oasis'e* geri döneceğimizi bulmamız gerekiyor, diğer her şeyi o zaman halledebilirim.

Şimdilik bu kadarı
yeterli. Öyle olmak
zorunda.

Yukarı doğru eğilip onu nazikçe öptüm. Dudakları yumuşak ve sıcaktı, içimde yeniden bir arzu dalgası uyandırdı ve yüzünün yan tarafına dokunup parmak uçlarımı güçlü elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirirken içimden bir iç çekiş geldi.

"Sen olduğunu düşündüm," itiraf ediyorum, bizi çevreleyen huzurlu sessizliğe fısıldayarak. "Urdag beni kaçırmaya geldiğinde. İlk başta benim için geri döndüğünü düşündüm, fikrini değiştirdiğini düşündüm... bu konuda. Bizim hakkımızda." Dudaklarımı ısııyorum, kehribar rengi gözlerine bakarak. "Bunu düşündüğümde mutlu oldum. Benim için geri döneceğini umdum."

"Geri döndüm," diyor, sesi hâlâ arzusun etkisinden dolayı sert. "Seninle konuşmak, duygularını incitmediğimden emin olmak için kulübeye geri döndüm. Aramızda herhangi bir yanlış anlaşılma olmadığından emin olmak için. Ama çok geç kalmıştım. Sen çoktan gitmiştin ve o zaman Urdag'ın seni kaçırdığını anladım. Bunun için üzgünüm," diye ekledi, yüzünde suçluluk ifadesi vardı. "Seni korumak için orada olmalıydım."

"Önemli değil."

"Hayır, değil." Çenesi sıkılır, sesi sertleşir ve konuşmaya devam eder. "Senin için çok endişelendim Maya. Korku ve suçluluk duygusu beni ele geçirdi. Ne kadar çok olduğunu anlatamam..." Bir an durur, nefesini verir. "Bilmelisin ki... bir zamanlar başka biri vardı. Çok sevdiğim bir kadın."

Neredeyse kıskançlık denebilecek bir duygu göğsümü sıkıştırdı. "Oh. Gerçekten mi? Ne oldu? Adı neydi?"

"Versyx." Anzir'in sesi, kadının adını söylerken yumuşar ve bu tek kelimeden, onu ne kadar çok sevdiği anlaşılır. "Zivon'a yapılan saldırıda öldü. Kruul saldırdığında ben orada değildim. Kruul'un gezegenimizi yakmak ve zehirlemek için kullandığı maddeyle evi yanarken o evdeydi. Onu kurtarmak için geri döndüm ama kurtaramadım. Ben..."

Konuşmayı kesip, zorlukla yutkunur ve ben göğsüne nazıkçe dokunurum. Bunların hepsini duymak istediğimden emin değilim, ama bana anlatması gerektiğini biliyorum ve bu yeterli. Dinlemeye devam etmem için tek gereken bu.

"Onu yanan evden dışarı sürüklediler. Ben gördüm ve onu kurtarmaya çalıştım, ama sayıları çok fazlaydı." Gözleri parladı, yüzünde beni ürperten acı bir öfke vardı. "Hepsini öldürdüm ve kavgada neredeyse ölüyordum. Ama onu kurtaramadım. Ona tekrar ulaşamadan önce ölmüştü."

Sözleri kafamda korkunç bir resim çiziyor: yanan gezegen ve yanan ev, çok fazla Kruul ile savaşan Anzir, tek başına çok sayıda düşmana karşı. Sevdiği kadının cesedini tutarken, hayatta kalmak veya başkasına yardım etmek için gezegenden ayrılmak zorunda olduğunu biliyordu.

Bu beni duygularla dolduruyor, bir anda çözemeyeceğim kadar çok duyguyla. Onu neredeyse kıskanıyorum, çünkü ona ne kadar güçlü hisler beslediği çok açık. Bu gerçek, derin, güçlü bir aşktı. Hayalini kurduğum ama gerçekten var olduğunu hiç düşünmediğim türden bir aşk. Hayal etmeye çalıştığımda fantastik ya da uydurma gibi görünen bir aşk.

Ve bir başkası için tüm bu duyguları hisseden adam, şu anda benimle yatakta çıplak yatıyor, spermleri uyluklarıma bulaşmış ve kolları beni sarıyor.

Bunu hissetmenin aptalca olduğunu biliyorum. O öldü, çoktan öldü ve ölü bir kadını kıskanmanın yanlış olduğunu biliyorum. Anzir'in bana karşı hissettikleri ne olursa olsun, her zaman bu diğer kadına karşı hissettiklerinden farklı olacak ve bu kötü bir şey olmak zorunda değil.

Yine de bu, o derin sevgiyi arzulamamı engellemiyor.

Her şeyden çok, Anzir'in sesindeki acıyı duymaktan nefret ediyorum. Onu bu kadar kederlendiren bir şeyin olması ve birdenbire onunla ilgili pek çok şeyin anlam kazanması hoşuma gitmiyor. Sert görünüşü, görevine bağlılığı, çoğu zaman soğuk ve kapalı görünmesi. Darcy'ye verdiği sözü tutmaya olan bağlılığı ve görevini yerine getirmekte başarısız olmaya yaklaştığında ne kadar suçlu hissettiği.

Bana yakınlaşmak, benimle herhangi bir şekilde samimi olmak istememesi.

"Bu kadın, Versyx..." Tereddüt ediyorum, cevabı gerçekten bilmek istediğimden emin değilim, ama yine de duymam gerekiyor. "O senin eşin miydi?"

Anzir tereddüt eder, gözlerinde yine derin bir acı parlar. "Hayır," der sonunda. "Kaderimdeki eşimi hiç bulamadım."

Göğsümde garip bir his belirir, hem rahatlama hem de üzüntü. Bir bakıma, hiç eşi olmamasına *seviniyorum*. Ama bu gerçeğin onu derinden incittiğini de anlayabiliyorum ve onun bir daha incinmesini istemiyorum.

"Birlikteydik ve birbirimize bağlıydık," diye devam eder. "Ama ruh izi göğsümde hiç görünmedi. Nedenini bilmiyorum."

Sesinde pişmanlık dolu, sözlerini derin bir acı kaplıyor.

"Bunun benim için mümkün olduğunu sanmıyorum," diye devam ediyor, gözlerime tam olarak bakmadan. "Bu onunla olmalıydı. Her açıdan birbirimize aşık olmuştuk, ruhlarımız derin bir bağla birbirine bağlıydı. Paylaşmadığımız hiçbir şey yoktu. O bizim için bir hayat planlamıştı ve benim tek tereddütüm, benim için işaretin hiç görünmemesiydi. Belirginleşeceğini düşünüyordum ve o zamana kadar hayatlarımızı birleştirmek için beklemek istedim. O da bekledi, ama sonunda belirginleşmedi."

Çenesi gerilir, gözlerinde yine o ağır pişmanlık belirir.

"Ruh izi mi?" diye soruyorum tereddütle, kafam karışmış bir halde. Böyle bir şeyi hiç duymadım ve ne demek istediğini merak ediyorum. Sevdiği kadınla bir hayat kurmasını engelleyen ne olabilirdi?

Anzir bana şaşkın bir şekilde göz kırptıyor, ama bir an sonra yüzünde anlayış beliriyor.

"Tabii ki," diyor sessizce. "Sen bilmiyorsun. Darcy sana anlatacak zamanı bulamamış." Bir an duruyor, çenesindeki küçük kas seğiriyor. "Darcy ve Siro'nun eş olduklarını söylemiştim, ama hiç tam olarak açıklamamıştım. Bizim halkımızda, evrenin bizim için seçtiği eşi bulduğumuzda, göğsümüzde yumruk büyüklüğünde bir iz belirir. Genellikle organik bir şekle sahiptir ve normal ten rengimizden daha koyudur. Bu, duygularımızın doğru olduğunu, evrenin bizi birbirimiz için kaderinde yazdığını gösteren bir işarettir."

"Yani bu seni aşık mı ediyor?" Kaşlarımı çattım. Daha önce hiç duymadığım bir şey gibi geliyordu. "Siro ve Darcy'ye de bu mu oldu?"

"Hayır." Anzir başını sallar. "Duygular kendiliğinden gelir. İşaret sadece bu duyguların, bu sözün bir teyididir. Ama bizim halkımızda, işaret görünene kadar eş almamak gelenektir. Versyx ve ben hayatlarımızı birleştirmek için elimizden gelenin en iyisini yaptık ve o, işaret olmasa bile bunu daha da ileri götürmekten mutluluk duyardı. Ama ben işaretin görüneceğine inanıyordum."

Yüzü, sanki üzerine büyük bir yük binmiş gibi hafifçe buruşur. "Çok uzun bekledim. Artık bunun benim için gerçekleşeceğine inanmıyorum. Eğer olabilseydi..."

Cümlesini bitirmedi, ama ne söyleyeceğini biliyorum.

Olabilseydi, onunla olurdu.

Kulağa çılgınca geliyor. Evrenin kaderinde yazılı eşler, bunu doğrulamak için birdenbire ortaya çıkan bir işaret. Ama gerçekten, düşünürsem, kaçırıldığımdan beri başıma gelen veya gördüğüm diğer şeylerden çok daha çılgınca mı?

Uzaylılar, uzay gemileri ve diğer gezegenlerdeki tüm medeniyetler gerçektir.

Neden kaderinde yazılı eşler için bir işaret olmasın?

Göğsüm sıkışıyor, kalbim onun için acıyor. Onun başka birine bu kadar yakın olduğunu, ona derin ve yoğun bir aşk beslediğini düşündüğümde, içimde hala küçük bir kıskançlık kıvılcımı parlıyor. Ama bundan daha çok, onun acısını hafifletmek istiyorum. Yalnız olmadığını, onu önemseyen biri olduğunu bilmesini istiyorum.

Yukarı doğru eğilip, avucumu yanağına bastırarak onu nazikçe öpüyorum.

"Senin kadar cesur birini tanımadım," diye fısıldıyorum. "Birbirimizi gerçekten tanımadan önce bile, beni korumak için her şeyi riske atmaya hazırdın

güvende tutmak için her şeyi riske atmaya hazırdın. O zamandan beri yaptığın her şey, kız kardeşim dışında, benim için yapmaya hazır olan herkesten daha fazlasıydı."

Bir an durup, kolları beni sıkıca sararken çenesinin çizgisini izliyorum.

"Bana söz veren çok insan oldu," diye iç çekerek söylüyorum. "Bana iş vereceklerini söyleyenler, bağlantıları olduğunu söyleyenler, hatta çıktığım erkekler bile. Hepsi tutmaya niyetleri olmayan sözler verdiler. Los Angeles'ta insanların ne kadar sahte olabileceğini hep duyarsın, ama bu kadar kötü olacağını hiç tahmin edemezdin. Kimseye güvenebileceğimi hissetmiyordum. Ama sen..." Tereddüt ettim, hala gözlerine bakarak. "Sen her zaman sözünü tuttun. Benim için çok şey yaptın. Ve..."

Son kısmı söylemek benim için zor. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ve bana inanıp inanmayacağını da bilmiyorum. Sonuçta, bunu nasıl bilebilirim ki?

Ama onu bir şekilde yatıştırmak, yaşadıklarını anladığımı ve ruhundaki yaraları elimden geldiğince iyileştirmek istediğimi ona göstermek istiyorum.

"Versyx, ona ne kadar değer verdiğini biliyor olmalıydı," diye fısıldıyorum. "Onu ne kadar sevdiğini ve birlikte bir hayat kurmak istediğini biliyor olmalıydı. Ve onu kurtarmaya çalıştığını da biliyordu. Bunu bilmemesi imkansız."

Ben sözlerimi bitirirken yüzünde bir değişiklik olur, acısı hafifler ve gözlerinde bir alev kıvılcımı gibi bir ışık parlar. Ben başka bir şey söyleyemeden, ellerini yüzüme uzatır ve dudaklarını benim dudaklarıma bastırarak beni derin bir öpücükle öper.

Şu anda onda daha önce hiç hissetmediğim bir açlık var, ilk seferinde bile. Beni kendine doğru çekiyor, tenime tenini değdiriyor, ağzı ve elleri sanki beni arzuluyormuş, beni yutmak istiyormuş, bana doyamıyormuş gibi üzerimde dolaşıyor.

İyi. Çünkü ben de onu aynı şekilde arzuluyorum.

Anzır

Ateşli dudaklarım Maya'nın teninde dolaşıyor, her yerini tadıyor. Göğsümde hem zevkli hem de acı verici bir ağrı var ve Maya'yı sanki bu acının panzehiriymiş gibi öpüyorum.

Çünkü öyleymiş gibi geliyor.

Onun içinde kendimi kaybedebilirim, fark ediyorum. Bunu istiyorum.

Versyx'in ölümünden bu yana, uzun zamandır kendimi geri çekiyordum, şimdiye kadar tam olarak anlayamadığım şekillerde. Maya ile bozuk gemide geçirdiğimiz ilk günlerin çoğunu, onu uzak tutmaya, kendime alıştığım bariyerleri sağlam tutmaya çalışarak geçirdim.

Ama uzun zamandır ilk kez, bu duvarları ayakta tutmak istemiyorum.

Göğsünü avuçlayarak, başımı diğerine eğiyorum ve dilimin düz kısmını sivri meme ucuna sürüyorum. Penisim çoktan tekrar sertleşmiş durumda ve onun çıkardığı seslere tepki vererek iç uyluklarına çarptığını hissediyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyorum, ona en çok zevk veren şeyin ne olduğunu öğrenmek için can atıyorum.

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyor, başını geriye eğip sırtını kavisleyerek göğsünü elime daha fazla bastırırken, sesi hem tahrik olmuş hem de memnun.

"Bunu, bacaklarının arasına ağızımı koyduğum kadar seviyor musun?"

Sanki bu sözler bile onu tahrik etmeye yetmiş gibi biraz kıvranıyor, sonra göğsüme bastırarak sırt üstü dönmemi istiyor. Beni zorlayacak kadar güçlü değil, ama ben hemen itaat ediyorum ve o benim kalçalarımın üzerine oturabilsin diye dönüp sırt üstü yatıyorum. Penisim aramızda dikleşiyor ve Maya bana bakarken göz bebekleri büyümüş.

"Bana yaptığın her şeyi sevdim," diye fısıldadı. "Daha önce hiç böyle seks yapmamıştım, Anzır. Yani, Dünya'da birkaç erkekle yapmıştım, ama..." Kafasını salladı, biraz sersemlemiş görünüyordu. "Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum."

Onun birlikte olduğu diğer erkeklerden bahsedilince içimde yükselen kıskançlığı bastırmaya çalışıyorum. Sonuçta, ona eskiden sevdiğim kadından bahsettim ve işin aslına bakarsak, Maya üzerinde gerçek bir hakkım yok. Yine de

mantıklı düşünceler, o adamların hepsini bulup, ona dokundukları için ellerini vücutlarından çekmek istediğim ani ve keskin arzuyu bastırmaya pek yardımcı olmuyor.

Ama onun son sözlerine odaklandığımda, dudaklarım gülümsemeye başlıyor. Ellerim bacaklarında, başparmaklarım kalça kemiklerinin üzerinde kayıyor ve başparmağım dilimin altında titreyen küçük zevk düğmesini bulacak şekilde tutuşumu değiştiriyorum.

"Sana zevk vermek bana da zevk veriyor," diyorum kalın bir sesle, çünkü bu doğru. Onun parçalanışını, kıvranışını, inlemesini ve sızlanmasını izlemek, şimdiye kadar yaşadığım neredeyse her şeyden daha tatmin ediciydi.

Maya parmaklarını biraz kıvrıyor, tırnakları klitorisine uyguladığım baskıya tepki vererek göğsüme batıyor. Göz kapakları düşüyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor, kalçalarını dokunuşuma doğru sallıyor. Bu hareket, benim boşalmam ve onun uyarılmasıyla hala kaygan olan iç kısmının penisimin üzerinde kaymasına neden oluyor ve ikimiz de inliyoruz.

"Tanrım, şu çıkıntılar," diye mırıldanır, aşağıya bakarak kendini benim uzunluğumun üzerinde ileri geri sürükler.

"İnsan erkeklerinde yok mu?" diye soruyorum.

"Bildiğim kadarıyla yok." Başını sallar, sonra bir elini göğsümden kaldırır ve parmak uçlarını penisimin başını çevreleyen düğümlerin üzerinde gezdirir. "Ya da bunlar. İnsanlarda da bunların olduğunu sanmıyorum."

Hassas düğümlerin üzerinde kayan küçük parmaklarının hissi beni inlemeye zorladı ve Maya'nın bakışları benimkilerle buluştu.

"Bu hoşuna gitti mi?" diye sorar, az önce benim sorduğum soruyu tekrarlar.

"Evet." Çenem gergin, tüm vücudum artan zevkten dolayı gergin. "Çok... iyi hissettiriyor."

Hala kalçalarını dalgalı bir hareketle hareket ettirerek yumuşak sıcaklığını benim penisin uzunluğu boyunca yukarı aşağı kaydırıyor, benim penisi bizim vücutlarımız arasında sıkıştırıyor, ucuna yakın düğümleri okşayarak içimden bir heyecan dalgası geçiyor.

"Maya." Sesim kısık ve kalçasına olan tutuşum uyarıcı bir şekilde sıkılaşıyor. "Bunu yapmaya devam edersen, beni boşaltacaksın."

Sözlerime rağmen devam etmesini bekliyorum, ama aniden durur ve tekrar gözlerime bakar.

"Tekrar gelebilir misin?" Kaşları yukarı kalkar. "Bu kadar çabuk mu?"

Kafamı salladım, burun deliklerim genişledi. "Sen üstümdeyken, öyle bakarken mi? Vreck, evet."

Derin bir nefes aldı, yüzünde bir sıcaklık belirdi. "O zaman içime boşalmanı istiyorum."

Tanrım, bu kadın.

Hayata olan coşkusu ve kendini her şeye baştan atmaya hazır olması eskiden beni şaşırtıyor, hatta sinirlendiriyordu, ama şimdi onun en sevdiğim özelliklerinden biri. Onu tanıdığımdan beri, hiçbir şeyi yarım yamalak yaptığını görmedim, yeni bir şey deneyimlemekten kendini alıkoyduğunu görmedim ve şu anda da kesinlikle kendini alıkoymuyor.

İçimde bir arzu dalgası yükseliyor ve kalçasını kavrayarak onun daha yükseğe çıkmasına yardım ediyorum. Parmaklarını benim penise dolayarak beni girişine hizalıyor ve bu küçük dokunuş bile beni titretmeye yetiyor. O benim üzerine çökmeye başladığında, başparmağımı onun küçük yumruğunun üzerinde sıkı daireler çizerek hareket ettiriyorum, onun benim penisimi gerdiğini içgüdüsel olarak hissediyorum.

Ben tamamen onun içine girdiğimde, Maya yine orgazma yaklaşmış gibi görünüyor, ellerini göğsüme dayayarak dengede kalmaya çalışırken nefesi hızlanıyor.

Yavaşça beni sürmeye başlaması, benim penisimin üzerinde yükselip alçalması, vücudunun beni tamamen içine alması, şimdiye kadar gördüğüm en erotik manzaraydı. Kendini bu manzaraya kaptırıyor, dolgun dudakları hafifçe aralanıyor ve hissettiği zevki kovalarken bakışları biraz odaklanamıyor.

"Böyle çok güzelsin," diye mırıldanıyorum, gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Onu bir daha böyle göremeyecekmişim gibi izliyorum, her ayrıntıyı, ifadesindeki her küçük değişikliği not ediyorum. Kendi uyarılmam gittikçe artıyor ve tam patlayacakmışım gibi hissettiğim anda, Maya hafifçe inliyor, küçük vücudu orgazmın zirvesine ulaşırken titriyor.

"Çok güzel," diye boğuk bir sesle söylüyorum, hayatımda bir daha bu kadar mükemmel bir şey görmeyeceğime eminim. Dişlerimi sıkarak, onun zevki için beni kullanmasına izin veriyorum, iç duvarları beni o kadar sıkı sıkıyor ki, içimden küfrediyorum.

Boşaldıktan sonra omuzları hafifçe çökünce, kalçalarını tutup beni kaldırır ve onu yatağın üzerine dört ayak üstüne koyarım. Otururum ve sonra arkasına diz çökerim, açgözlü ellerim omurgasının kıvrımlarından aşağıya, lezzetli kalçalarına doğru kayar. Sonra kendimi onun sıkılaştıran merkezine hizalarım.

"Daha fazlasını kaldırabilir misin?" diye soruyorum. "Beni kaldırabilir misin?"

Başı hafifçe eğik olmasına rağmen başını sallar. Ama ben ona girerken bana doğru bastırır ve daha derine girmem için beni teşvik eder.

Yanılmışım. Bu, hayatımda göreceğim en mükemmel şey olabilir. hayat.

Her bir itişime karşılık vermek için geriye doğru sallanıyor, küçük göğüsleri hareketle zıplıyor. Onun içine sonuna kadar girdiğimde, kalçalarım onun sırtına çarpıyor ve ses, onu tekrar tekrar becerirken çıkardığımız boğuk inlemeler ve ağır nefeslerimize katılıyor.

"Vreck, gelmek üzereyim," diyorum. "Çok iyi hissettiriyorsun Maya. Bunu sonsuza kadar yapabilirim, ama ben..."

"Gel, Anzir," diye nefes nefese diyor. "Lütfen gel. Seni hissetmek istiyorum."

Bana yalvaran tatlı sesinin sesi, dayanabileceğimden daha fazla. Bir kükremeye, bir kez daha onun içine gömüldüm, vücudum onun vücuduna kıvrılırken, boşalmam onu sıcak fişkırımlarla doldurdu. Kollarını bırakarak öne doğru yığıldı ve ben de onun yanındaki yatağa düşebilmek için çekildim, nefes nefeseydim.

Bir süre öylece yatıyoruz, ikimiz de hareket edemeyecek kadar yorgunuz. Oda, ter ve tahrik kokusu gibi, birleşmemizin kokusuyla dolu ve onun yanında dinlenirken beni memnuniyetle dolduruyor.

Maya'ya olan çekiciliğimi inkar etmek için tüm nedenlerime rağmen, aramızda olanlardan pişmanlık duymuyorum.

Pişman olmayacağım ve asla unutmayacağım.

"Yemek yemeliyiz," diye mırıldanıyorum Maya'nın omzuna, sonunda birbirimize dolanmış bacaklarımızdan kurtulmaya başladığımızda.

"Burada yiyecek var mı?" Sesi yastıkla boğuklaşıyor ve mavi gözünü açarak bana bakıyor, ağzının kenarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Hayır, ama gidip biraz alacağım. Burada bekle." Ona hızlıca bir öpücük verip yataktan kalkıyorum, giysilerimi toplayıp banyoya gidip hızlıca yıkanıyorum, sonra da bize yiyecek bir şeyler bulmak için dışarı çıkıyorum.

Maya'yı yalnız bırakmak beni tedirgin ediyor, ama odada en temel ihtiyaçlar dışında hiçbir şey yok ve hanın kendisi yemek servisi yapmıyor. Hanın yakınında, çeşitli et ve sebzelerle doldurulmuş küçük taze turtalar satan bir dükkan buluyorum ve bir torba alıyorum, şimdi birazını yiyip, kalanını sabah kahvaltıda soğuk olarak yiyebileceğimizi düşünerek. It only takes a few moments, and I hurry back to our

konaklama yerimize, Maya'nın güvende olduğundan emin olduğumda kendimi daha iyi hissedeceğimi bilerek.

İçeri girdiğimde banyoda, duşta şarkı söylüyordu, daha önce hiç duymadığım bir ses.

Yiyecekleri masaya koyarken içimi bir sıcaklık kapladı ve Maya omuzlarına sarkan ıslak saçlarıyla dışarı çıktığında, onun ne kadar güzel olduğuna hayran kaldım. Beni görünce gözleri parladı ve bu manzara kalbimi hafifletmişti.

"Yiyecek mi buldun?"

Sorarken bakışları masanın ortasındaki çantaya kaydı ve ben çantayı açtım, içinden koku yayıldı. Maya yiyeceklere şüpheyile baktı, bu beni güldürdü. Bu his içten ve rahattı, en son ne zaman böyle güldüğümü hatırlamıyorum.

"Merak etme, sorun yok," diyorum ona, pastalardan birini ona doğru iterek. "İçinde ne olduğunu fazla düşünme. Yine de tadı güzel olacak."

Hâlâ buhar çıkan yemeğe bir kaşını kaldırarak bakar, ama bir ısırık aldığında yüzündeki ifade, beğendiğini gösterir. Ben de bir ısırık aldığımında, hoş bir sürprizle karşılaşırım. Tadı güzeldir.

Bir süre dostça bir sessizlik içinde yiyoruz, ta ki sonunda boğazımı temizleyip, üzerimizde asılı duran konuyu gündeme getirene kadar: Reskia'ya geldiğimize göre, şimdi ne yapacağız?

"*Oasis'e* geri dönmek için bir plana ihtiyacımız var." Bunu söylerken kaşlarımı çatıyorum, seçeneklerimizin neler olabileceğini düşünüyorum. "Kruul gemisinde mahsur kaldığımız zamankinden daha iyi durumdayız, ama hala istediğimiz yere çok uzağız. Rix'en'in bize verdiği şey, kısa bir süre için yiyecek ve barınak ihtiyacımızı karşılayacak, ama kendi gemimizi almamız için yeterli değil."

"Bu konuda ne yapabiliriz?" Maya kaşlarını çatarak, kalan yemeğini masaya koyar. "Seçeneklerimiz neler?"

Bir an düşündüm. "Reskia hakkında bildiklerime göre, buradaki kültür büyük ölçüde kumar üzerine kurulu. Bu konuda pek bilgim yok, ama Reskinler için kumarın hem en sevdikleri eğlence hem de ekonomilerinin gelişmesini sağlayan bir araç olduğunu biliyorum. Bunun dışında, emin değilim..."

Devam etmeden önce Maya neşelenir. "Bu harika! Bunu avantajımıza kullanabiliriz. Düşük riskli bir oyun bulup, bir gemi alacak kadar para kazanana kadar kumar oynayabiliriz. Biraz zaman alabilir, ama eminim başarabiliriz."

Ona kaşlarını kaldırarak bakıyorum. Haksız değil. *Oasis'e* geri dönmek için ihtiyacımız olan gemiyi elde etmenin tek gerçek yolu kumar oynamak olacak. Ama onun coşkulu heyecanı dudaklarıma bir gülümseme konduruyor.

Eskiden bunun, karşılaştığımız tehlikeleri anlamak için fazla naif veya korunaklı olduğunun bir işareti olduğunu düşünürdüm, ama şimdi bunun sadece inatçı iyimserliğinin bir sonucu olduğunu, bir durumda en iyi olasılıkları görmeyi tercih ettiğini biliyorum. Bu, ona zaten duyduğum sevgiden daha da fazla sevgi duymamı sağlıyor.

"Çok düşük riskli bir şekilde başlamalıyız," diyorum ona. "Kolay bir şeyle başlayıp, gemi satın almaya yetecek kadar para kazanana kadar devam etmeliyiz."

"Eskiden bazen Los Angeles'tan Vegas'a giderdim." Maya bana gülümsüyor. "Benim geldiğim yerden, Las Vegas tüm ülkenin kumar başkenti, bu yüzden kumar konusunda biraz bilgim var. Bir sürü farklı oyun oynadım." Gülümsüyor. "Kruul gemisinde birlikte oynadığımız gibi olacak. Bunu başarabiliriz. Biliyorum."

Onun iyimserliği bulaşıcı. Küçük masanın karşısından ona uzanıp onu kollarıma alıyorum ve onu derin bir şekilde öpüyorum.

"O zaman karar verildi," diyorum, elim küçük göğsünün altını okşamak için yukarı kayıyor. "Bir planımız var."

Maya

Geceyi dinlenerek ve iyileşerek geçirdikten sonra — ve iki kez daha seks yaptıktan sonra — ertesi sabah, kaderimizi iyileştirmek için ne tür seçeneklerimiz olduğunu görmek için dışarı çıkıyoruz.

Odayı terk etmeden önce, Anzir Rix'en'in bize verdiği jetonlardan geriye ne kadar kaldığını sayar.

"Çok fazla değil, ama seçtiğimiz oyunlarda akıllı davranırsak ve bahislerimizde tamamen başarısız olmazsak, iyi bir başlangıç yapmamız için yeterli," diyor ve jetonları cebine geri koyuyor.

Dün gece son seksimizden sonra yatakta uzanırken, planlarımız hakkında biraz daha konuştuk ve ben kumar ve kumarhaneler hakkında hatırlayabildiğim her şeyi anlattım. Anzir'in benim tavsiyelerimi ve Vegas ziyaretlerimden edindiğim az miktardaki bilgileri dikkate aldığını anlayabiliyorum ve bu hoşuma gidiyor.

Kısa bir süre önce birbirimizle anlaşılamıyorduk, ama şimdi tamamen aynı tarafta, bir takım olarak çalışıyormuşuz gibi hissediyorum.

Hanı geride bırakarak, seçeneklerimizi araştırmak için şehri geçiyoruz.

Biraz aradıktan sonra, bana Dünya'da insanların greyhound köpeklerini koşturdukları yarış pistlerini hatırlatan bir yarış pistinden başlamaya karar verdik —ancak buradaki hayvanlar tuhaf uzaylı hayvanlar, tüylü kürkleri ve kedigillerin yüzlerine benzeyen yüzleri olan iki ayaklı hayvanlar.

Burası telaşlı, gürültülü ve kaotik bir yer, tribünler mor tenli, insansı Reskinler ve çok çeşitli diğer türlerle dolu.

"Diğer uzaylıların eğlence amaçlı kumar oynamak için buraya gelmesi yaygındır," diyor Anzir, kalabalığın içinden bahis gişesine doğru ilerlerken. "Burası, bu kültürün o kadar büyük bir parçası ki, en geniş oyun ve fırsat çeşitliliğiyle, evrende bu tür şeyler için en iyi yer olarak biliniyor."

"Reskinsler bundan memnun görünüyor." Coşkulu ve heyecanlı kalabalığa bakıyorum. "Hepsi iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor."

"Olması gerektiği gibi. Çoğu Reskin her gün kumar oynar," diyor Anzir gülerek. "Bu onların tüm yaşam tarzı."

"Ne hayat ama." Tribünde yerimizi bulurken ona gülümsüyorum. "Sadece parti ve kumar."

"O kadar da kötü değil sanırım, ama ben şans oyunları oynamaktansa avlanmayı tercih ederim."

Anzir'in ses tonu, tüm bunlardan emin olmadığını gösteriyor, ki Kruul gemisinde bulduğum oyunlara başlangıçta şüpheyile yaklaştığını düşünürsek, bu beni hiç de şaşırtmıyor.

Yine de, aşağıdaki tüylü yaratıklardan hangisine bahis oynadığımızı gösteren kağıtları elinde tutarak oturdu. Sıraya girmeye başladıklarında içimi bir heyecan kapladı, Darcy ile Vegas'a yaptığımız gezileri hatırladım. Tamamen farklı, yabancı bir gezegendeyiz, ama havadaki heyecan aynı. Atmosfer tıpkı öyle, sanki evrensel bir şey gibi, bahis yapmanın ve her şeyi değiştirebilecek büyük kazanç umudunun verdiği adrenalin.

Tabii, burada başarılı olursak, bu küçük bir kazanç olacak. Ama bugün elde edeceğimiz her küçük kazanç, bizi genel hedefimize bir adım daha yaklaştıracak.

Bizi *Oasis'e* geri götürecek bir gemi.

Darcy'ye geri.

Sadece bu düşünce bile parmaklarımı heyecan ve gerginlikten titretir. Tek istediğim, kız kardeşimle yeniden bir araya gelmek, güvende ve mutlu olmak, geleceğimizi dört gözle beklemek. Ve belki de...

Kararlı bir şekilde pisti inceleyen Anzir'e gizlice bir bakış atıyorum.

Peki ya o?

Henüz tam olarak ne hissettiğimden emin değilim, ama bunun sadece bir hoşlanmadan daha fazlası olduğunu biliyorum. Onun hakkında öğrendiğim her yeni şey, onu daha da takdir etmemi ve daha da çok istememi sağladı. Sonunda onunla yatmak, en çılgın fantezilerimden bile daha iyiydi ve onun yürek parçalayan hikayesini dinlemek, ona daha da yakın hissetmemi sağladı.

Ama onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini bilmiyorum.

Paylaştığımız şey yoğun ve tutkuluydu ve seksin olabileceğini hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu, ama bu sonsuza kadar süreceği anlamına gelmez. Bunu herkes kadar iyi biliyorum. Ve *Oasis'e* geri döndüğümüzde...

Anzir, ruh izini alıp alamayacağından emin olmadığını söyledi. Versyx'in hissettiği gibi, bu iz görünmese de, bu şekilde devam edebileceğimiz anlamına geliyorsa benim için sorun olmaz. Bana, Siro'nun Darcy'ye baktığı gibi, dün gece beni kollarında tutarken, beni o kadar sert bir şekilde tatmin ettikten sonra, neredeyse bayılmak üzereyken bana baktığı gibi bakarsa.

Ruh işareti onun dediği gibi sadece bir sembolse, birbirimize karşı hissettiklerimizde ya da gelecekte hissedebileceklerimizde hiçbir şey değişmez.

Ama bu işaret onun için açıkça önemliydi, o kadar ki, ortaya çıkmaması onun en önemli ilişkisini engelledi.

Bu da dün geceki anın, sahip olabileceğimiz tek an olabileceği anlamına geliyor.

Belki de bu kadarı yeterlidir, diyorum kendime, pistte ve başlangıç çizgisinde toplanan, itişip kakışan tüylü yaratıkları izlerken. Bu, daha önce yaşadıklarımın daha iyi, bu inkar edilemez. Unutulmaz ve özel bir şey olması için sonsuza kadar sürmesi veya ciddi olması gerekmez. Bütün bu olay, düşündüğümün daha yumuşak olan, bana büyük bir zevk veren ve hiç bilmediğim şeyler hissettiren huysuz bir savaşçı ile bir macera olabilir.

Sonuçta, ne olursa olsun, bu oldukça iyi bir hikaye.

Öyleyse neden *Oasis'e* döndüğümüzde her şeyin farklı olacağı düşüncesi göğsümü sıkıştırıyor?

Dikkatimi yaklaşan yarışa vermeye çalışıyorum. Şu anda Anzir ve benimle ilgili yapabileceğim hiçbir şey yok ve bir gemi satın almak için yeterli jeton kazanmadıkça *Oasis'e* geri dönemeyeceğiz. Sonsuza kadar hanede kalamayız, bu yüzden Reskia'dan ayrılmanın bir yolunu bulmak en acil sorununuz.

Anzir'e karşı hissedebileceğim ya da hissetmeyebileceğim duygular ve onun bana karşı hissedebileceği ya da hissetmeyebileceği duygular değil.

Kesinlikle ruh izi değil.

Yine gürültücü kalabalığa göz gezdirip, göğsümde bir heyecan dalgası yükselmesine izin verdim. Los Angeles'taki hayatımızın çoğu zorluydu, ama Darcy ile Vegas'a kaçtığımız anılarım, sahip olduğum en güzel anılarımdan bazıları. Kumar oynamak için hiç paramız yoktu, tıpkı Anzir ve benim şu anki durumumuz gibi, ama yine de çok eğlendik.

Saatlerce slot makinelerinin başında oturup, bozuk paralarımızı harcadık ve çoğunu kaybettik, ama sahte kimliklerimizle bedava içki içtik. Sonra, turistlerle dolu sokaklarda dolaştık, Bellagio çeşmesinin yanında dans ettik ve büyük tatil köylerini gezdik, bir gün başarılı olup geri dönüp istediğimiz odada kalabileceğimiz günü hayal ettik.

Huh. O büyük planlar umduğumuz gibi sonuçlanmadı.

Kendi kendime kuru bir kahkaha attım, ama gerçek şu ki, şu anki durumumdan tam olarak nefret etmiyorum. Etrafımda bu kadar çok yabancı insan olması beni biraz gergin yapıyor, ama aynı zamanda... eğlenceli de.

ve bu tür maceralar en sevdiğim türden. Maceraları geri çeviren biri olmadım, bazen bu benim zararına olsa da.

Anzir ile macera yaşamak da güzel, onunla böyle bir şey yapacağımı hiç tahmin edemezdim ama... Onun ana gemisine dönmeye çalışırken, yabancı bir gezegende kumar oynuyoruz.

O burada olduğu için kendimi daha iyi hissediyorum. Kalabalık yarışın başlamasını heyecanla beklerken, o yanımda dik ve sert duruyor, fiziksel büyüklüğü ve tehditkar tavırları bana yaklaşan herkesin kafasını koparacağını açıkça gösteriyor.

Burada rahatsız edilme ihtimalim yok, onun bunu sağlayacağından eminim ve bu da rahatlamamı ve her şeyi içime çekmemi, oyuncu seçmelerinde uzaylı korsanlar tarafından kaçırıldığımdan beri ilk kez gerçek *anlamda eğlenmemi* sağlıyor.

"İşte bizimki." Anzir, uzun sarkık kulakları ve beyaz kürkünün üzerine dağılmış siyah benekleri olan yaratıklardan birini işaret ediyor. "Bence iyi bir seçim oldu. Ne kadar enerjik olduğuna bak."

Kesinlikle enerjik *görünüyor*, bir ayağından diğerine atlayıp etrafına hevesle bakınıyor. Kazanma şansımızı artırmak için iyi bir seçim yapmamız gerektiğini çok iyi bildiğimizden, hangisine bahis oynayacağımıza karar vermek için zaman ayırdık. Ve Anzir'e katılıyorum, seçimimiz sağlam *görünüyor*.

"İşte başlıyorlar!"

Alarm çaldığında ve hayvanlar benim göremediğim bir şeyi takip ederek pistte koşmaya başladıklarında heyecandan neredeyse çığlık atıyordum.

"Yere, onları kovalamaya teşvik eden bir koku serpilir," diye açıklıyor Anzir. "İki tur atıp bitiş çizgisini ilk geçen hayvan kazanır."

Vay canına. Kovalayacak bir tavşan bile yok.

Dudaklarımı büzerek dikkatle izliyorum. Kokuyu takip etmeye bu kadar odaklanmış olmaları etkileyici.

Bütün sürü ileri atılıyor, ama birkaç öncü olduğu hemen anlaşılıyor ve bunlardan biri bizim seçtiğimiz siyah benekli hayvan. Hayvanımız öne geçince heyecandan midem düğümleniyor. Anzir bile biraz heyecanlanıyor, hayvanlar son düzlüğe girerken öne eğiliyor ve önümüzdeki korkuluğu sıkıca tutuyor.

Benekli hayvan çizgiyi açık ara önde geçerken, heyecandan neredeyse Anzir'in kollarına atlayacak gibi çığlık atıyorum. O gülüyor, kaba ve

Beni bir anlığına kucaklayıp sıkıca sarıldıktan sonra bırakıp bahis kuponumuzu kaldırırken beklenmedik bir ses çıkardı.

"Hadi ödülümüzü alalım," diyor gülümseyerek. "Sonra da ikiye katlamak için bir sonraki bahsi seçeceğiz."

Onu takip ederek başka bir bahis yapacağımız standı giderken, sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum. Sonucun garanti olmadığını biliyorum, ama ne olursa olsun, bugün şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

Ve şu ana kadar her şey yolunda gidiyor.

Umarım şansımız devam eder.

Anzır kazandığımız parayı toplar ve bahis gişesine geri döner, bir sonraki yarış için seçeneklere bakar. Neredeyse aynı anda aynı yarattığı işaret ederiz ve o sırtarak gülümser, bu da beni o kadar geniş bir gülümsemeye boğar ki, yüzüm çatlayacakmış gibi hissedirim. Anzır'ın bu kadar çok gülümsediğini hiç görmemiştim ve bu hızla en sevdiğim manzaralardan biri haline geliyor. Sanki bunun sorumlusu benmişim gibi hissediyorum, sanki o ve ben birlikte bir macera yaşıyoruz ve bu onu uzun zamandır olmadığı kadar mutlu ediyor.

"Hadi," diyor Anzır, yeni bahis kuponlarımızı elinde tutarak. "Gidelim. Sanırım sen benim uğurumsun."

"Belki de sen benim uğurumdur," diye gülümseyerek karşılık veriyorum ve tribünlere geri dönüyoruz.

Bu sefer seçtiğimiz, güneşte parıldayan kalın kürkü olan zengin kestane kahverengi bir hayvan ve bizim yerimize, parmaklığın yanına o kadar yakın ki, benim gibi heterokromi olduğunu hemen fark ediyorum.

Bir gözü mavi, diğeri yeşil.

Anzır'ın bakışları benim baktığım yönü takip ediyor ve bana döndüğünde, dolgun dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

"Ben de onu seçerken fark ettim," diyor, sesi alçak ve derin. Sesi, cildimde elektrik çarpması gibi hissettiriyor, göğsüm sıkışırken doğrudan kalbime ulaşıyor.

Benimkine benzeyen gözleri olan bir hayvan seçmiş olması gerçekten çok romantik, ama bunu yüksek sesle söyleyebileceğimi sanmıyorum. En azından, söylememem gerektiğine eminim. Bunun yerine, ona gülümserim ve dikkatimi yaklaşan yarışa geri verirken, geniş ve güçlü vücuduna biraz daha yaklaşıyorum.

Hayvanlar koşuya başladığında, parmaklıklara sıkıca tutunuyorum. Yastıklı ayakları ve koklayan burunları ile koşu pistinde gürültüyle koşuyorlar, itişip kakışıyorlar, zıplıyorlar ve tüylü vücutlarına ya da kedi gibi yüzlerine hiç uymayan garip sesler çıkarıyorlar.

Ama tuhaf görünümlerine ve çıkardıkları sert seslere rağmen, garip bir şekilde sevimliler.

Bir kez daha, ikinci viraja girerken, bizim seçtiğimiz at önde. Bu sefer, Anzir bile tezahürata katılıyor, ancak kalabalığın diğerlerinden daha sessiz bir şekilde. Her ikimiz de, kestane rengi yaratık önde bitiş çizgisini geçene kadar tezahürat yapmaya devam ediyoruz ve günün ikinci galibiyetini elde ediyoruz.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," diyor Anzir memnun bir ses tonuyla, kazandığımız parayı güvenli bir yere saklayarak.

"Ne?" diye soruyorum, heyecan dalgası içimi kaplarken.

"Kendi gemimizi almak için ilk adımı attık. Artık pistten ayrılıp, daha fazla para kazanabileceğimiz bir tesise giriş ücreti ödeyebiliriz. Orada bahisler daha yüksek, ama herkes giremez."

"Anladım. Evdeki kumarhane gibi." Parmaklarım heyecandan titrerken, parmak uçlarımda sallanıyorum. "Gidelim!"

Anzir bana gülümsüyor, elini sahiplenircesine sırtıma koyarak kalabalığın içinden geçmeme yardım ediyor.

Alacakaranlık çökmeye başlarken tribünlerden çıkıp, kumarhaneye benzeyen binaların bulunduğu caddelere doğru ilerliyoruz. Yürürken Anzir'e biraz daha yaklaşıyorum, sırtımdaki elinin artık farklı hissettirmesinden keyif alıyorum. Bunu daha önce de yapmıştı, ama o zamanlar elini sert ve biraz mesafeli tutuyordu, sanki kendini tutuyormuş gibi. Ama artık öyle değil.

Ona bakıp bir şey söylemek üzereydim, ama yüzündeki ifadeyi görünce durdum.

Kaşları çatılmış, gözleri kısılmış. Eğer bir kurt olsaydı, kulakları da dikilmiş olurdu. Uyanık bir avcı gibi görünüyor ve bu manzara kalbimi sızlatıyor.

Arkamızdan gelen küçük bir ses dikkatimi çekiyor ve tam o anda Anzir hızla dönüyor.

Gözlerimle onun hareketini takip ediyorum ve bunu yaparken gölgelerde bir şey görüyorum. Bizi takip eden bir uzaylı var — uzun boylu, böcek benzeri bir yaratık, onu pistteki tribünde birkaç sıra önümüzde gördüğümü hatırlıyorum. Uzaylının taktığı kalın işlemeli atkıyı tanıyorum ve ne olduğunu anlamam sadece bir saniye sürüyor.

Bizim kazandığımızı gördü ve bizi takip edip kazandıklarımızı alacağını düşündü.

Anzir, rıhtımda gördüğüm aynı ölümcül zarafetle hareket ediyor, böcek uzaylı ileri atılırken uzun hançerini çekiyor, ağzı tıklıyor.

"Dikkat et!" diye bağıriyorum, ama Anzir'in uyarıya ihtiyacı yok.

Diğer uzaylının saldırısından kaçır, dönerek yaratığa doğru atılır ve onu keser. Takipçimiz yana doğru bir feint yapar, ama Anzir bu hareketi önceden tahmin eder ve bıçağıyla uzaylının ön kolunu yakalar. Sonra avantajını kullanır ve acı içinde tıslayan böcek benzeri uzaylıyı yakalar.

Anzir tüm momentumunu kullanarak dönüp uzaylıyı yakındaki bir duvara fırlatır. Böcek yaratığın kafası taşa çarpıp sönük bir ses çıkarır ve yaratık yere yığılır.

"Gidelim. Çabuk."

Diğer uzaylıyı orada bırakarak, Anzir nazikçe dirseğini tutar ve beni ileri doğru yönlendirir, bizi kavga sahnesinden uzaklaştırır.

Onu takip ediyorum, az önce hissettiğim mutluluk yerini korkuya bırakmış durumda. Burada, neredeyse açık alanda saldırıya uğrayacağımızı beklemiyordum ve Anzir'in yüzümdeki ifadeyi görebildiğini biliyorum. Tüylerim diken diken olmuş ve üşüyorum, gözlerim yeni tehditler arayarak sağa sola bakınıyor. Bu saldırı, birinin esiri olarak kaçırılabilceğimi veya satılabilceğimi hatırlattı bana.

Ama Anzir var, diye kendime hatırlatıyorum. *Beni güvende tutacağına güveniyorum.* Panik atak geçirmemi engelleyen tek şey bu.

Sokağın sonuna gelir gelmez Anzir kolunu bana doluyor ve sanki o da benim kadar endişeliymiş gibi beni kendine çekiyor.

"O bir Reskin değildi," diyorum, sesim gergin bir fısıltı. "Değil mi?"

"Hayır, değildi," diye onaylıyor Anzir. "Reskins sözlerine çok değer verirler . Hile yapmayı veya başkasının kazandıklarını çalmayı asla hoş görmezler. Ama bu gezegende böyle ahlak kuralları olmayan uzaylılar var."

"O yüzden dikkatli olmalıyız, özellikle de büyük kazanmaya başlarsak."

"Evet." Başını sallır ve sesinin karanlık tonu, gece havasının sıcaklığına rağmen beni titretir. "Çünkü daha yüksek bahisli oyunlara başladığımızda, işler daha da tehlikeli hale gelecek."

Anzır

Seçtiğim mekanın giriş ücreti için şimdiye kadar kazandığımız tüm parayı harcamamız gerekiyor ve burası bölgedeki en seçkin kumarhanelerden biri bile değil, ancak daha önce gittiğim hiçbir yerden kesinlikle çok daha iyi.

Maya ve ben bu iş için pek uygun giyinmiş değiliz, ama elimdeki jetonlar her şeyi anlatıyor ve kapıda duran kibirli görünümlü uzaylı bizi geri çevirmek için gerçek bir nedeni yok, ama bunu yapmak istediğini anlayabiliyorum.

Artık daha yüksek bahisli oyunlarda kumar oynayabileceğiz, ancak giriş ücreti çok yüksek olduğu için *bahis yapacak* paramız kalmamasına tehlikeli bir şekilde yaklaştık. Yine de kendimi Maya'nın düşüneceği gibi düşünmeye zorluyorum — olumlu bir şekilde, sanki başarı şansımız yüksekmiş gibi.

Koşullar ve sokaklardaki saldırıya rağmen, sadece burada olduğu için heyecanlanmış görünüyor.

Mekan çok güzel, beyaz ve altın rengi dekorasyona sahip, damarlı taş zeminli, kalın perdeler ve tavandan sarkan mücevherli ışıklar var. Her yerde minderli koltuklar ve içki tepsileriyle dolaşan güzel uzaylı kadınlar var.

Hiç bu kadar kendimi yabancı hissetmemiştim.

Oyunların veya kumarın ne anlamı olduğunu hiç anlamadım. Pratik değil, riskli ve zor kazanılan jetonların anlamsız bir israfı. Bana her zaman anlamsız gelmiştir, ama ben bu ortamda kendimi yabancı hissederken, Maya tamamen kendi ortamında gibi görünüyor. Kızarmış yanaklarıyla etrafına bakınıyor ve Las Vegas denen yerde gittiği kumarhaneye ne kadar benzediğini heyecanla anlatıyor.

"Sen burayı çok iyi tanıdığın için oraya gidemememiz ne yazık," diyorum kısa bir kahkaha atarak ve Maya bana parlak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Az önce gözlerinde gördüğüm korku kaybolmuş, bu da onun ne kadar dirençli olduğunu bir kez daha kanıtlıyor.

"Size evimi gösterebilmek için her şeyi verirdim," diyor, ana kattan oyun masalarına doğru ilerlerken sesi hafif ve neşeli. "Her şey mükemmel değil, ama

bazı şeyler gerçekten çok güzel." "Görmeyi çok isterim," diyorum ona ve konuşurken, bunu gerçekten

bunu içtenlikle söylediğimi fark ediyorum.

Evi, özellikle geri dönmek isteyeceği bir yer olmayabilir, ama ben, böylesine inanılmaz ve eşsiz bir kadını yaratan gezegeni görebilmeyi gerçekten çok isterim. Kaçırılmadan önce bile hayatının zor olduğu açık, ama bu, onun hayata olan hevesini asla azaltmadı. Böyle bir insanı yetiştirebilecek bir yeri görmek isterim.

Kart oyunlarının oynandığı masalara doğru ilerliyoruz ve ben birini seçip Maya'nın arkasına oturuyorum. Neyse ki bu oyunu daha önce oynamıştım — sık sık değil, ama en azından kurallarını ve nasıl oynandığını bilecek kadar.

En azından temel bilgileri biliyorum. Strateji uzmanı olmaktan çok uzağım. Ne yazık ki, benim asıl ihtiyacım olan şey bu.

Ama Maya beni bir kez daha şaşırtıyor. Bu oyunun kurallarını benim kadar iyi bilmiyor olabilir, ama insanları okumakta açıkça çok başarılı —hatta uzaylıları bile. Diğer oyuncuları dikkatle izliyor ve kimin blöf yaptığını, kimin gerçekten iyi kartlara sahip olduğunu analiz etmek için hızlıca bir strateji geliştiriyor.

Onun sinyallerini çabucak anlıyorum, blöf yapanları işaret etmek için saçımı okşadığını, gerçekten iyi eli olan oyuncuyu belirtmek için kulak kepçemi okşadığını öğreniyorum.

Eğer önümdeki göreve bu kadar odaklanmamış olsaydım, onun narin dokunuşları onu boş bir odaya sürükleyip ona sahip olmak istememe yetecekti. Olduğu gibi, onun dokunuşuyla cildim ısınır, parmaklarını üzerimde gezdirdiğinde ensemdeki tüyler diken diken olur.

Ama kendimi oyuna odaklanmaya zorluyorum, Maya'nın ipuçlarını takip ediyorum ve onun başkalarının ifadelerini çok iyi yorumlayabildiği kısa sürede anlaşıyor.

Bu oyundaki stratejim en iyi ihtimalle vasat, ama onun yardımı sayesinde ilk turu kazanıyorum, ki bu beni çok şaşırtıyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum, yüzümde yazılı olan gururu görmesine izin veriyorum. Ondan inanılmaz derecede etkileniyorum ve ona hiç olmadığı kadar çekici buluyorum.

Aynı zamanda, içimde tanıdık bir koruma dürtüsü yeniden alevlenir. Oyuna odaklanmam gerek, ama aynı zamanda çevremizi de gözetliyorum, onun tehlikede olmadığından emin olmak için. Bu kadar lüks görünen bir mekanda bile hoş olmayan tipler olabileceğini çok iyi biliyorum ve onun güvenliğini sağlamak için her zamankinden daha fazla sorumluluk hissediyorum.

Gelecekte aramızda ne olursa olsun, onu yatağıma götürdüm ve en azından şimdilik onu benim olarak ilan ettim. Buna ek olarak

duygusal bir katman daha var, ona bakan her gözde içimde kabaran neredeyse ilkel bir his.

O benim.

Bu düşünce kafamda defalarca dönüp duruyor ve ona uzanıp onu kendime çekmek istiyorum.

Ama yapmamız gereken bir iş var ve o iş öncelikli.

Oyundaki başarımızın büyük bir kısmını ona borçluyum. Takım çalışmamız kusursuz, özellikle de bizim gibi birbirine uzak başlayan iki kişi için. Ama artık kendimi açtığım için, Maya'nın genç, neşeli bir Terran kadından çok daha fazlası olduğunu fark ettim.

Akıllı, zeki ve cesur, masadaki diğerlerini okuyup bana aktarma yeteneği sayesinde sadece ilk oyunu değil, birkaç oyunu da kazanıyorum. Jetonlarım hızla artıyor ve oyun sona ermeye başladığında, oyunu denetleyen uzun boylu, şık giyimli uzaylılardan biri, dudaklarını sıkı sıkı kapatarak gülümsüyor.

Adrenalinim yükselir ve kavgaya hazır olarak kaskatı kesilirim.

İlk korkum, onun Maya'nın masayı okuduğunu ve kazanmama yardım ettiğini fark ettiği ve bir tartışma çıkacağıdır. Reskinlerin bu stratejiyi nasıl göreceğini çok iyi biliyorum ve ince uzaylı yaklaşırken durumumuzu daha da kötüleştirdiğimden ani ve keskin bir korku duyuyorum.

"Efendim, Ravat'taki becerileriniz etkileyici." Uzaylının sesi tiz ve ince, ama ifadesi çok ciddi. Kalbim yine güm güm atıyor, kaslarım gerginlikle kasılır, ama sonra gülümsemesi genişliyor.

"Sizi arkadaki bir oyuna davet etmek istiyoruz," diye devam ediyor.

Sözlerinin tam olarak anlamını kavramam bir saniye sürer ve anladığımda omuzlarım gevşer.

Bizi dışarı atmayacak ya da güvenliği çağırmayacak. Aksine, bu mümkün olan en iyi sonuç. Arka oda, en yüksek bahislerin, en ciddi oyunların oynandığı yerdir.

Küçük bir gemi alabilecek kadar jeton kazanma şansımızın en yüksek olduğu yer orası.

Ve Maya'nın yardımını sayesinde, içeri girmek için bir bilet aldık.

Maya

ANZIR bana hızlıca bir bakış attıktan sonra uzun boylu uzaylıya geri döndü.

"Elbette," diyor. "O oyuna katılmaktan memnuniyet duyarım."

Midem heyecandan kıpır kıpır. Buranın nasıl işlediğini tam olarak bilmiyorum, ama kumarın bazı yönleri oldukça evrensel görünüyor, bu yüzden en ciddi kumarın ana salonun ihtişamından ve lüksünden uzak, arka tarafta oynandığını tahmin edebiliyorum.

Tam da bizim olmamız gereken yer orası.

Adrenalin vücudumda dolaşüyor, o kadar çok ki sanki vızıldıyormuşum gibi hissediyorum. Arkaya girme şansı heyecan verici, ancak bunun yeni zorluklar getireceğini biliyorum.

Ama ne olursa olsun, bunu Anzir ile birlikte yapıyorum, bu da sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oluyor. Bir takım olduğumuzu hissediyorum, uzayın derinliklerinde bir Bonnie ve Clyde gibi, ve bu şimdiye kadar yaşadığım en heyecan verici şeylerden biri. Her zaman iyi maceraları sevmişimdir ve tehlikelerine rağmen, bu en büyük macera.

Bizi birbirimize yaklaştırdı ve bunu kaybetmek istemiyorum. Bir parçam, ikimiz birlikte sonsuza kadar evreni keşfetmeye devam edebilmeyi diliyor. Ama aramızdaki bu şeyin *Oasis'e* dönüş yolculuğumuzdan daha uzun süreceği konusunda hiçbir işaret görmedim.

Özellikle de ruh işareti olmadan.

"Lütfen beni takip edin," diyor uzaylı konsiyerj.

Anzir'in yanına sıkıca yapışarak, uzun boylu, zayıf uzaylıyı takip ederek arka odaya giriyoruz. Tam beklediğim gibi, konsiyerj'in bizi götürdüğü oda, kumarhanenin geri kalanından çok daha sade, basit masalar ve çok az dekorasyonla donatılmış. Buraya davet edilenlerin gösterişli süslemelerle ilgilenmedikleri açık. Buraya oynamak ve kazanmak için gelmişler.

"Şimdiye kadar iyi gidiyoruz," diye fısıldadı Anzir, eğilip dudaklarını kulağıma değdirdi. "Yardımanın paha biçilemezdi, bugün bu kadar başarılı olmamızın sebebi bu. Ama artık işler zorlaşacak. Buradaki insanlar o kadar bariz ipuçları vermeyecekler ve biz daha dikkatli izleneceğiz. Buradaki herkes ana kattakilerden çok daha iyi kumarbazlar.

Ana salondakilerden çok daha iyi kumarbazlar. Akıllı ve çok dikkatli olmalıyız."

"Öyle olacağım. Söz veriyorum."

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve Anzir hızla eğilip dudaklarıma yaklaşıyor. Kısa bir öpücük, ama ardındaki duygu çok açık.

Elini yanağıma koydu, çenemi yukarı kaldırdı, dudakları benimkilere sıkı ve tutkulu bir şekilde yapıştı. Dillerimiz dans ederken kalbim kabardı, içimde şiddetli ve ateşli duygular yükseldi. Ona olan bağlılığım gün geçtikçe giderek artıyordu ve bunu açıkça ortaya koymak, ona bu kadar yakın olmak, başımı döndüren bir duyguydu.

Birlikte yaptıklarımızı sakladığını düşünmüyordum - *aslında* saklayacak kimse yoktu - ama herkesin önünde beni böyle öpmesi, beni herkese ilan etmesi, her şeyi çok daha gerçek hissettiriyor.

Sanki o *benim*, ben de onunmuşum gibi hissettiriyor. Bu duygunun çok derinleşmesinden korkuyorum, çünkü bunun kalıcı olup olmayacağını ya da bunun sadece geçici bir macera olup olmadığını bilmiyorum. Belki de yaşlandığımda, hayatımda gerçekten ne yapmam gerektiğini öğrendikten sonra, bir uzaylı savaşıyla yaşadığım tutkulu bir ilişki olarak geriye bakacağım bir şey olur.

Ama şu anda, doğru olan *bu*. Ve evrende şu anda bulunduğum yerden başka hiçbir yerde olmak istemiyorum.

Anzir uzaklaştığında, sanki onun dokunuşunu kaybetmek bir şekilde canımı yakıyormuş gibi keskin bir acı hissediyorum. Ama kendimi odaklanmaya zorluyorum, oyun yüzümü takınıp buraya gelme amacımıza dikkatimi veriyorum.

Bir masaya oturup Ravat oyunlarından birine katılıyoruz. Bu sefer oyuncu sayısı daha az, çoğu Reskin, ama masanın etrafında birkaç garip uzaylı türü de fark ediyorum — muhtemelen yarış pistindekiler gibi kumar oynayan turistler, ama daha ciddi olanlar.

Çoğu, özellikle Reskinler, iyi giyimli ve bakımlı, ama bir adam göze çarpıyor.

Dikkatimi çeken Reskin, Anzir kadar uzun ve neredeyse onun kadar iri yapılı, ayak bileklerinde kıvrılmış düz kahverengi pantolon ve açık yakalı, kolları kıvrılmış krem rengi bir gömlek giyiyor. Sessiz renkler ve sade giysiler, kumar oynayarak biriktirdikleri serveti göstermek için giyinmiş diğer uzaylıların arasında özellikle dikkat çekiyor ve onu bir an izleyerek anlamaya çalışıyorum.

Diğer oyuncular kadar zengin olmadığı için mi böyle giyinmiş? Yoksa bu masadaki en zengin kişi o mu?

Yanındaki uzaylı eğilip alçak sesle bir şey söylüyor ve ben bir isim gibi gelen bir kelime duyuyorum. Dolmo.

"Herkes hazırsa, başlayalım," diyor masa krupiyesi, kartları ustaca bir hareketle masaya serpiştiriyor.

Karşımızdaki oyuncu açılış bahsini yapar ve ben ciddi bir ifade takınmak için zorlanırım. Bahis inanılmaz derecede yüksektir, Anzir ve benim kazandığımız neredeyse tüm parayı kapsar, ama tüm bunların ne kadar çabuk bitebileceği konusundaki endişemi bastırırım. Bu oyun diğerlerinden daha fazla konsantrasyon gerektirecek ve bu noktada hata yapma lüksümüz yok.

Ne yazık ki, Anzir'in haklı olduğunu çabucak anlıyorum. Bu oyuncular, ana salondakilerden çok daha zor okunuyor.

Özellikle Dolmo agresif ve iyi oynuyor, yüzü tamamen ifadesiz, kartlara odaklanmış durumda. Buraya kazanmak için geldiği ve başka hiçbir şeyle ilgilenmediği açık. Odada dolaşan iki tane güzel uzaylı hizmetçi kız var ve uzaylı erkeklerin çoğu onların varlığından açıkça keyif alıyor. Takdir mırıldanmaları duyuluyor ve bazıları kartlarını izlemeye devam ederken kadınlara dokunmaya çalışıyor.

Bunu yapan erkekleri fark ediyorum ve Anzir onların tarafına baktığında kulağına dokunuyorum. Onları doğru okuyorsam, ellerindeki kartlardan o kadar eminler ki, onlara içki getiren güzel kızlar tarafından dikkatlerinin dağılmasına izin verebiliyorlar.

Ancak Dolmo'yu hiç anlayamıyorum. Servis yapan kızlara pek bakmıyor ve benim anlayabileceğim herhangi bir ipucu da vermiyor. Kartlarını rahatça tutuyor, bu da iyi bir eli olduğu anlamına gelebilir, ancak odak noktasını değiştirmeden kartlarını izliyor, bu da çektiği elden endişeli olduğu anlamına gelebilir. Masadaki pota hızlıca para ekliyor, blöf mü yapıyor yoksa gerçekten bu kadar emin mi, bilemiyorum. Ara sıra masadaki sohbete katılıyor, ama bu da ya kendine güveninden ya da diğerlerinin dikkatini dağıtmak için olabilir.

"Yeni bir gemi almak istediğini duydum, Dolmo," yanındaki yeşil pullu uzaylı, bir sonraki bahis turu başlarken pota birkaç jeton atarak rahat bir şekilde diyor. "Eskisi pek iyi durumda değil mi?"

"İyi," diyor Dolmo kısa bir cevapla ve kendi jetonlarını ekliyor. "Ama bir alıcı bulduğumda yenisini almak istiyorum."

Anzir, tıpkı benim gibi, bu sözlere kulak kesildi, ancak ikimiz de bunu gizlemeye özen gösterdik. Dolmo'ya ne kadar ilgilendiğimizi belli etmek akıllıca olmazdı, ayrıca onun fiyatının ne olacağını da henüz bilmiyorduk. Bu masada bile kazanabileceğimizden daha fazla olabilir.

Ama yine de, bir gemiye ihtiyacımız var ve tam da burada, tam da buna sahip biri var.

Oyun devam ederken kalbim güm güm atıyor ve dikkatimi vermek için elimden geleni yapıyorum. Anzir kendini iyi savunuyor, ama bu geceki başarısı sadece takım çalışmamız sayesinde oldu. Bana ihtiyacı olduğunu kabul ederek söylediği o sözleri hatırlayınca içimi bir mutluluk kaplıyor.

Bu görevin değerli bir parçası olduğumu.

Bir sonraki bahis turu başladığında, birlikte burada bulunan iki boynuzlu uzaylıya dikkatimi veriyorum. Oyunu etkilemeye çalışıyor gibi görünmüyorlar, ancak birinin kartlarına her baktığında ağzının seğirdiğini fark ediyorum, sanki gördüklerinden rahatsız olmuş gibi. Öte yandan, arkadaşı neredeyse sıkılmış gibi görünüyor, sanki kazanacağından eminmiş gibi.

Anzir'e ağzı seğiren adama göz kulak olmasını işaret ediyorum. Uzaylı, bahis havuzuna müstehcen bir miktar para koyuyor, ama ben ikna olmuyorum. Paraları koyarken parmakları jeton yığınının üzerinde oyalanıyor, sanki bu kadar çalgınca bahis yapması gerektiğinden tam olarak emin değilmiş gibi.

Anzir, parmaklarımı saçlarında gezdirirken başını sallar, stratejisini ayarlar ve boynuzlu uzaylının bahsini görür.

"Bu elin sonunda lütfen kartlarınızı gösterin," diye duyurur krupiye bir dakika sonra.

Masaya bakıyorum, kalbim hızla atıyor. Bu oyunun son eli değil, ama sona yaklaşıyor ve bahisler çok yüksek. Anzir, Dolmo veya boynuzlu uzaylılardan daha kendine güvenen olanın kazanacağından eminim... ama kartlar açıldığında, ağzı seğiren uzaylı bu elin galibi oluyor.

Midem düğümlenir, elim Anzir'in boynunun arkasında gerilir, saçına veya kulağına her dokunduğumda garip görünmemesi için orada durmaktadır. O eli yanlış okuduğum için beni suçlamayacağını biliyorum, ama yine de bizi hayal kırıklığına uğrattığım için suçlu hissediyorum.

Bu oyunda çok şey söz konusu. Bu parayı kaybedersek, yeniden toparlanıp gemi için ihtiyacımız olan parayı kazanmak daha da zor olacak. Baskı çok büyük ve Anzir'in de aynı şeyi hissettiğini biliyorum.

Bu kadar yol geldik.

Şimdi kaybedemeyiz.

Ama şimdi oyunumdan çıktım. Bir sonraki elde, Dolmo'nun yanında oturan Reskinlerden birinin blöf yaptığından eminim, ama masadaki en iyi kartlar onda çıkıyor. O elin galibi ilan edildiğinde midem ağırlaşıyor ve kurşun gibi hissediyorum, zorlukla yutkunuyorum.

Lanet olsun. Anzir'i hayal kırıklığına uğratamam.

Büyük Zivonian savaşçısı, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi, güven verici bir şekilde elime dokunuyor. Kalbim göğsümde çarpıyor ve poker suratımı bozmamak ve kaybedeceğimizden ne kadar korktuğumu belli etmemek için elimden gelen tek şey bu.

Kendi görevimi yerine getiremeyeceğimden korkuyorum.

"Son el, kazanan hepsini alır," diye duyurur krupiye ve ben, kendimi ele verebilecek küçük hareketlerden kaçınmaya zorlarım. Nefes almam, nefesimi tutmam, dişlerimi sıkmam. Kendimi gevşek, sakın ve duygusuz tutarım — en azından dıştan.

Los Angeles'ta rol oynamak zorunda kaldığım tüm o zamanlar, fotoğraf çekimi için yönetmenin istediği ifadeyi tam olarak verebilmek için yüz hatlarımı kontrol etmeyi öğrenmiştim, şimdi bu beceri yine işime yarıyor.

O zaman yapabildim, şimdi de yapabilirim.

Masayı tarayarak etrafındaki her uzaylıyı not alıyorum. Anzir de kartlarını yayarken gizlice etrafına bakınıyor ve ben de her birine karşı hissettiklerime göre onun saçını veya kulağını okşuyorum.

Bizi izleyenlere, sanki sevgilimi teselli ediyormuşum ya da belki de işimi yapıyormuşum gibi görünür, tabii biri benim ona ait olduğumu düşünürse. Bu uzaylıların çoğunun iyi olduğu bir şey varsa, o da bir kadının birine ait olduğunu varsaymaktır, ki bu şu anda bizim lehimize çalışıyor.

Kimse, *benim* gibi güzel bir Terran kadının Anzir'e masayı okumasında yardım edebileceğini bir an bile düşünmemiş gibi görünüyor.

Dolmo, hala iyi okuyamadığım tek kişi, ama kendime bunun için endişelenmemem gerektiğini söylüyorum. Bence iyi bir eli var, ama önceki bahis turlarında olduğu kadar pota çok fazla para atmaması, onun görüldüğü kadar kendinden emin olmadığını düşündürüyor.

Anzir kalan jetonlarımızın çoğunu pota atıyor — hepsini değil, ama yeterince — ve son el başladığında nefesim kesiliyor.

İyi gidiyoruz diye düşünüyorum, ama bunu kesin olarak bilmek imkansız. Her bahis yapıldığında endişem bir kademe daha artıyor ve

kanımdaki aşırı adrenalin beni biraz mide bulandırıyor.

Lütfen, lütfen, lütfen. Hadi.

Sonunda, son oyun biter. Krupiye kısa bir baş sallamayla işaret ederken, neredeyse nefes almıyorum.

"Ellerinizi gösterin," diye masadaki herkese talimat veriyor ve oyuncular tek tek kartlarını açıyorlar.

Etrafa bakıyorum, bakışlarım kartlardan oyuncuların yüzlerine geçiyor. Oyunu, sadece kartlara bakarak ne olduğunu anlayacak kadar iyi bilmiyorum, ama ifadelerinden ne olduğunu anlayabiliyorum.

Yeşil pullu uzaylı dişlerini göstererek küfrediyor ve boynuzlu uzaylılar hayal kırıklığını gösteren gürültülü sesler çıkarıyor. Sonra herkes Anzir'e bakıyor, krupiye ona doğru başını sallıyor ve birdenbire anlıyorum.

Başardık.

Kazandık.

Zar zor. Kartlara tekrar baktığımda, oyunun kuralları hakkında öğrendiklerime dayanarak, Dolmo'nun elinin Anzir'inkini neredeyse yendiğini fark ettim. Ama "neredeyse" önemli değil.

Kazandık.

Anzir jetonları toplarken, kendimi coşkulu bir sevinçten alıkoymak için elimden gelen tek şey bu. Artık bir gemi için yeterli paramız olabilir. Henüz yeterli olmasa bile, yolun yarısını geçtik.

Oasis'e, Darcy'ye, Anzir'in halkına bir adım daha yaklaştık.

Oyun sona eriyor, kaybedenler isteksizce masadan kalkıp ya geceyi burada geçirmek ya da başka bir oyunda şanslarını denemek için ayrılıyorlar. Dolmo da ayağa kalkıyor ve Anzir ona doğru başını sallayarak bana bakıyor.

"Bahsettiği gemiyi satın almayı düşünelim," diyor sessizce.

"Tamam. Evet, bu iyi bir fikir gibi görünüyor."

Uzun boylu, mor tenli uzaylıya doğru dönüyor ve ben onu takip ederken kalbim göğsümde çarpıyor.

Dolmo, ona yaklaşırken bize bir bakış atar ve yüzünde bir anlık bir sinirlilik belirir. Bu ifade hemen kaybolur ve yerine zoraki da olsa hoş bir gülümseme gelir.

"Tebrikler," diyor biraz sert bir şekilde, dikkatini Anzir'e vererek. "İyi oynadınız."

"Teşekkürler. Sen de öyle," diye ekler Anzir, başını eğerek. "Az önce, satmayı düşündüğün bir gemin olduğunu duymadan edemedik. Eğer bu doğruysa, ilgilenebiliriz."

Konuşurken yüzünde rahat ve sakin bir ifade var, sanki Dolmo'nun gemiyi satmak isteyip istememesi bizim için hiç önemli değilmiş gibi. Dolmo'nun bizim ne kadar çaresiz durumda olduğumuzu anlamasını engellemeye çalıştığını biliyorum, bu da mantıklı. Kurnaz Reskin, sattığı şeye birinin çaresizce ihtiyaç duyduğunu bilse fiyatı yükseltecek türden birine benziyor.

"Evet. Satmak istediğim bir gemim var."

Dolmo gözlerini kısarak ikimizi de süzer. Bir an için, kabul edeceğini ve geminin bizim olacağını düşünürüm. Ya da en azından fiyatını söyleyeceğini.

Sonra yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılır, dikleşir ve koyu renkli gözleri parlar.

"Ama onu satmak istemiyorum," diye devam etti. "Gemimi istiyorsanız, sizinle bahse girerim."

Anzır

Mor tenli adam bahis önerdiğinde, anında alarma geçtim ve midem düğümlendi.

Tabii ki bu, gemiyi satın almak kadar kolay olamazdı.

Dolmo tam anlamıyla bir Reskin ve her fırsatı kumar oynamak için kullanır. Gemiye basitçe jetonlarla takas etmek yeterince ilginç değil.

Ben ise, Maya ve benim yolumuza devam edebilmemiz için basit bir ticari işlem yapmayı tercih ederim. Ne yazık ki, bu, geldiğimiz dünyanın kültüründen çok uzak.

"Bahis ne olacak?" diye soruyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak onu dikkatle izliyorum.

Bu fikre tamamen karşı olduğumu düşünmesini ve gücenmesini istemiyorum, ama aynı zamanda çok istekli görünmek de istemiyorum. Bu durumda bahis çok daha yüksek olabilir.

Dolmo sırtıyor, geniş yüz hatları beklentiyle parlıyor. Başka bir bahis düşüncesi onu heyecanlandırdığı açık.

"Şehrin Seeva bölgesinde bir dövüş ringim var." Dolmo, sanki benim yapımı ve görünüşümü belirtmek istercesine bir eliyle beni işaret ediyor. "Sen

açıkça bir tür savaşçısın. Dövüş sanatlarında yetenekli olmalısın. Seninle dövüşmesini çok istediğim bir dövüşçüm var." Hala başka bir bahis yapma fikri

beni heyecanlandırmasa da, biraz rahatlıyorum.

En azından kavga etmek, şans oyunlarından daha iyi olduğum bir şey, bu yüzden başarı şansımız daha yüksek olacak. Yine de, bu durumu tamamen önlemek

isterim.

Ancak bu bir seçenek gibi görünmüyor.

Dolmo omuz silkiyor. "Kazanırsan gemiyi alırsın. Kaybedersen..." Gülümsüyor. "Bu gecenin tüm kazancını ben alırım."

Maya yanımda irkilir ve ben de düşünerek tereddüt ederim.

Elimizde bir gemi satın alabilecek kadar jeton var. Ama gerçek şu ki, bu şekilde bir işlem yapacak olan sadece Dolmo değil. Bu gezegende bize gemiyi doğrudan satacak birini bulmak zor olacak. Çoğu Reskin, kumar oynamak için her fırsatı değerlendirir ve gemiyi kimden almaya çalışırsak çalışalım, muhtemelen bunun için bahis oynamak zorunda kalacağız.

Bu da diğerk bahisler kadar iyi bir bahis. Belki daha da iyi, çünkü en azından dövüşçü olarak becerilerimi kullanmama izin veriyor.

"Tamam. Bahsini kabul ediyorum," diyorum Dolmo'ya, elimi uzatarak. "Ne zaman ve nerede olacağını söyle."

Dolmo, yüzünde memnun bir ifadeyle avucunu avucuma vurur. "Yarın, öğleden sonra. Arenam, şehrin uzak tarafında, Seeva Bölgesi'nde, pazarın hemen ilerisinde. Kaçırman imkansız."

Maya yanımda kaskatı kesilir, keskin bir nefes alır, ama artık çok geç. Anlaştık ve ayrıca bunun en iyi şansımız olduğuna eminim. En azından dövüşte, şansa veya başkalarının ipuçlarına güvenmeden kazanma şansım var.

Bahis yapıldıktan sonra Maya ve ben kumarhaneden ayrılıp hanımıza geri dönüyoruz. Saat çok geç ve neyse ki sokaklar boş, hala açık olan birkaç mekanın ışıkları sokak taşlarına yansıyor. Maya yanımda yürüyor, yüzünde endişeli bir ifade var.

"Yarın dövüşmen gerçekten iyi bir fikir mi?" diye soruyor, hanımıza doğru yürürken burnunu kırıstırıyor. "Seni kiminle dövüştüreceklerini veya dövüşün kurallarının ne olacağını bilemeyiz. Çok riskli olabilir."

"Gerçekten başka seçeneğimiz yok," diyorum ona.

O iç geçirir. "Son günlerde bu benim sloganım haline geldi sanki. İtiraf etmeliyim ki, yeni bir tane olması beni heyecanlandırıyor."

Göğsümde bir kahkaha titriyor. "Katılıyorum. Ama yine de bugün iyi iş çıkardık. Arka odadaki o oyuna davet edilmeseydik, Dolmo'nun satılık bir gemisi olduğunu duymazdık ve son elinde onu yenerek ilgisini çekmezdim."

"Doğru. Eminim ki, gemisi için seninle bahis yapmak istemesinin bir nedeni de, bu gece kaybettiği paranın bir kısmını geri kazanmayı ummasıdır."

Çevremizi gözetleyerek başımı sallıyorum. "Katılıyorum."

"Şimdi onun geri almamasını sağlamalıyız." Buna gülümserim. "Aynen öyle."

Birkaç dakika sonra han'a varırız ve önce onun merdivenleri çıkmasına izin veririm, içeri girdikten sonra odamızın kapısını dikkatlice kilitlerim.

Kapı kilitlenir kilitlenmez Maya'ya uzanır, onu kollarıma alıp bir elimle saçlarını düzeltirken gözlerine bakarım.

Vreck, bu gözlere sonsuza kadar bakabilirim.

Birisi mavi, diğeri yeşil olan gözlerine baktığımda, evimi görüyorum. Yapraklı ormanları, sakın gölleri ve eskiden hissettiğim huzuru görüyorum — çok uzun zamandır hissetmediğim huzuru. Onu kollarımda tuttuğumda, mücadele ettiğim pek çok şey sessizleşiyor.

Onu yanımda tutmak istiyorum, ama bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyorum.

Ruh izi ortaya çıkmadı ve çıkıp çıkmayacağını da bilmiyorum.

Versyx'te de görünmedi ve bu bana içimde kırık bir şey olduğunu, beni herhangi bir eş için uygun olmayan bir şey olduğunu söylüyor - ister bir zamanlar sevdiğim kadın olsun, ister şu anda aşık olduğum kadın. Ne kadar onurlu, adil, iyi ve layık olmaya çalışsam da, üstesinden gelemediğim bir şey.

Hepimiz bu hayattaki kaderimizi kabul etmek zorundayız. Belki de benim kaderim, işaretin ortaya çıkmamasıdır.

Belki de ne kadar istesem de aşk ya da aileye layık değilimdir.

"Yarın savaşmanın en iyi seçenek olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama yine de hoşuma gitmiyor," diye fısıldadı Maya. "Başka bir çözüm bulmaya çalışabiliriz..."

"Hayır." Kafamı kararlı bir şekilde sallayarak, ellerimle onun kollarını okşuyorum. "Seni korumaya ve kız kardeşine geri götürmeye yemin ettim. Bunu söylerken ciddiydim ve hala ciddiyim. Ne pahasına olursa olsun."

Sözlerimi dinlerken gözleri hafifçe buğulanır ve ben onun yanağına dokunurum, parmaklarımın sert uçlarının altında cildinin ne kadar yumuşak olduğunu, kollarımda ne kadar narin olduğunu hissedirim.

Koruyacağım, güvende tutacağım.

Benim. Şimdilik.

"Seni kız kardeşinle yeniden bir araya getirmek istiyorum," diye fısıldadım, "ama sadece onurum bunu gerektirdiği için değil. Bunu yapmak istiyorum çünkü sen ait olduğun yere, evine dönmeyi hak ediyorsun. Sana ihtiyacın olan her şeyi vermek istiyorum. Mutlu olmanı istiyorum."

Sözler aramızda havada asılı kalıyor, net ve samimi, ve yüzünde bir gülümseme yayılıyor, gözlerinde güven parlıyor. Ve bunun arkasında başka bir şey var, içimi arzu ile titreten bir sıcaklık.

Elimle yüzünü kavradım, eğilip onu sert ve derin bir şekilde öptüm. Onu kendime çekince bana karşı eriyen hissi, vücudumda başka bir arzunun dalgasını yarattı. Her şeyin tadını çıkarıyordum — yumuşak, uysal dokunuşunu,

ağzının ağzıma eğilme şekli, tadı ve ellerimin altında esnek vücudunun hissi.

Dudaklarım dudaklarına değdiği anda sertleşiyorum ve hiç düşünmeden onu yatağa doğru itiyorum. Onu nefes almaktan daha çok istiyorum, vücudumun her santimi onun içine girmek için yanıyor ve onu kaldırıyorum, dudaklarım bir an bile onunkilerden ayrılmadan onu yatağa yatırıyorum.

"Evet, Anzir. Lütfen."

Nefes nefese ve arzulu bir şekilde bana doğru eğildi ve kendini bana tamamen teslim edışı, benden daha fazlasını istememe neden oldu.

Ona yapmak istediğim o kadar çok şey var ki, ama şu anda en çok ihtiyacım olan şey onun içinde olmak. Onun beni sıkıca kavradığını hissetmeye, onun sıkı, ıslak sıcaklığının mükemmelliğini hissetmeye ihtiyacım var.

Onun içine girdiğimde inledim, ona girmeden önce kıyafetlerimizi çıkarmaktan başka bir şey yapamadım, en dibine kadar girdim ve gözlerine bakarak kendimi orada tuttum.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyorum. "Sen gördüğüm en güzel şeysin."

Hareket etmemek, ona hızlı ve sert bir şekilde girmeye başlamak için çaba sarf ediyorum.

ikimiz için de çok yakın olduğunu bildiğim o mutluluğu kovalamamak için çaba sarf ediyorum. Ama bunu hatırlamak istiyorum, onu hatırlamak istiyorum, mümkün olduğunca uzun süre. Her şeyi hafızama kazımak istiyorum.

"Siktir beni," Maya nefes nefese inliyor. "Beni mutlu et, Anzir. Bunu özledim. Tanrım, seni her zaman istiyorum."

"Ben de," diye inlerim.

Söylemek istediğim ama söyleyemediğim başka şeyler de var. Henüz değil, belki de hiç.

Ama onu tekrar öpüp içinde hareket etmeye başladığımda, umarım bunları hissedebilir. Ben sözlerimi yüksek sesle söylemeden, benim için ne kadar değerli olduğunu anlar.

Şimdilik bu kadarı yeterli olmalı.

Ertesi gün, Maya ve ben kasabadan geçerek Dolmo'nun dövüş ringine doğru yol alıyoruz. Gerginliği ve sinirliliği hissedilir derecede ve yürürken onu sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum. Beni dövüşürken gördü, neler yapabileceğimi biliyor

neler yapabileceğimi biliyor. Benim için endişelenmesini istemiyorum. Ama aynı zamanda, onun endişesinde içimi ısıtan bir şey var.

Uzun zamandır kimse beni bu kadar önemsememişti. Varlığımın gerçekten önemli olduğu birinin olması nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

Dolmo'nun dediği gibi, halkayı bulmak zor olmadı. Yürürken bana geniş bir gülümsemeyle selam verdi, Maya'yı neredeyse hiç fark etmedi, bu da beni sinirlendirdi. Yine de bunu görmezden gelmeye zorladım kendimi — bu dövüşü kazanırsam, başka hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı. *Oasis'e doğru* yola çıkacak ve tüm bunları geride bırakabilecektik.

Yani, Maya'yı kollarımda tuttuğum zamanlar hariç her şeyi. O anıları saklamaya niyetliyim.

"Maç birkaç dakika içinde başlayacak," diyor Dolmo, dün yüzünde olan aynı memnun gülümsemeyle. "Benim dövüşçüm Kivkola neredeyse hazır."

Başımı sallıyorum ve o arkasını döner dönmez Maya'ya uzanıp onu sert ve hızlı bir öpücüğe çekiyorum. O hemen bana karşı yumuşuyor, dudakları açılıyor ve bir arzu dalgası içimi kaplıyor, doğrudan sikime doğru. Onu bırakmak istemiyorum, ama yapılması gereken bir dövüş ve kazanılması gereken bir gemi var.

Öpüşmek ve daha fazlası için daha sonra zaman olacak.

Gömleğimi çıkarıp düzgünce katlayıp düzelttiğimde, yüzünde arzusun izlerini görüyorum. Üzerimde sadece kahverengi pantolonum ve botlarım var, ikiz kılıçlarım belime bağlı. Bir elini göğsüme bastırıp parmak uçlarına yükselerek beni tekrar öpüyor, şiddetle ve sertçe.

"Sana inanıyorum," diye fısıldadı Maya. "Bunu başarabilirsin."

Göğsüm sıkışıyor, onu içime çekerken ellerim kılıçlarımın kabzalarını sıkıca kavırıyor.

Kazanacağım. Bizi eve götüreceğim.

Odak noktamı ufuktaki dövüşe daraltarak ringe adım atıyorum, Maya'yı ringin kenarında bırakarak merkeze doğru yürüyorum. Ringin bir tarafındaki kapılar açılmadan ve Dolmo'nun dövüşçüsü dışarı çıkmadan önce birkaç saniye sessizlik ve durgunluk oluyor.

Aramızda bir mesafe olmasına rağmen, Maya'nın keskin nefes alışı kulaklarıma ulaşır ve onun yüzünü göremediğim için mutluyum.

Ring'e adım atan uzaylı devasa boylu, benden bile uzun, neredeyse grotesk derecede büyük görünen kalın, şişkin kaslara sahip. Boynu kısa ve tıknaz, kafası, en üstte bağlanmış uzun kırmızı bir tutam saç dışında traşlı

ve kalın gri dudaklarının altından iki uzun, kıvrımlı siyah diş çıkıyor. Üzerinde tozlu bir peştamal dışında hiçbir şey giymiyor ve neredeyse kendisi kadar uzun, bıçağı kafamdan daha büyük bir balta taşıyor.

Dolmo'nun neden bu dövüşçüyle bir maç yapmamı istediğini şimdi anlıyorum. Ayrıca, dövüşün kuralları konusunda daha net olmalıyım.

Örneğin, benimle daha eşit boyda biriyle eşleşmesini ısrarla talep etmeliydim.

Yine de, ringde daha küçük olanın kendine göre avantajları var. Daha önce benden daha büyük yetenekli rakiplerle dövüştüm ve galip geldim, bunu tekrar yapabileceğime eminim. Özellikle de bahisler bu kadar yüksekken.

"Hazır..." Dolmo bir kolunu kaldırıp indirdiğinde sesi ringde yankılanıyor. "Dövüşün!"

Dövüşün başlangıç sinyali verilirken, kızıl saçlı uzaylı ve ben birbirimizin etrafında dolaşarak, rakibimizi ölçüp biçerken yavaşça hareket ediyoruz.

Daha iri uzaylının zayıf noktalarının nerede olduğunu görmek zor, ama onları bulmaya kararlıyım. Her dövüşçünün en az bir zayıf noktası vardır ve onu bulup kullanmak gerekir. Bu uzaylıyı anlamak diğerlerinden daha zor olabilir, ama imkansız değil.

Kivkola yüksek sesle homurdanır, baltasının sapını avucuna vurur ve gözlerini bana diker. Bu bana bir anlık güven verir, çünkü blöf gibi gelir — beni onun gerçekte olduğundan daha tehlikeli olduğuna inandırmak için bir yol.

Ama ilk hamlesi ve baltasını sallamasıyla, bunun zor bir mücadele olacağını anlıyorum.

Kivkola'yı arenanın kumunda tekrar daireler çizerek, kılıçlarımı sıkıca kavradım. Onun silahı daha uzun menzilli, ama savunmasını aşabilirsem, bu benim avantajıma olacak, çünkü çok kısa mesafeden vuramayacak. Benim silahlarım ise yakın mesafede daha etkilidir.

Sadece o yıkıcı baltayı geçmek gerekiyor.

Dişli uzaylı bir kez daha savuruyor, ama ıskalıyor, ağırlığı baltayı bana vurabileceği mesafeden uzağa taşıyor. Hızla onun savunmasının içine dalıyorum, etrafında dönerek uyluklarına vuruyorum. Kivkola'nın derisi kalın ve pürüzlü, bu da bana karşı bir başka avantajı. Bıçaklarım derisinden sekip eti kesiyor, ama kanatacak kadar derin değil.

Büyük noktalara - uyluklar, omuzlar, karın - vurmanın bu dövüşü kazanmam için yeterli olmayacağı açıktır.

Kivkola da benim stratejimi çabucak anlar ve savunmasını sıkılaştırır. Bir sonraki saldırısı bana isabet etmez, büyük bıçak kolumu ıskalar ve kuma saplanır, ama bıçağı bir yana savurduğunda, ağır kabzası kalçama tam isabet eder ve beni yana doğru savurur. Ayakta kalmak için çabalıyorum. Bu kavgada yere düşersem, *mahvolurum*. Şansım, ayaklarımın üzerinde kalabilmeme ve daha yüksek hızım sayesinde dişli uzaylıdan bir adım önde olmama bağlı.

Ama dengemi yeniden kazanmaya çalışırken, diz eklemimdeki kaslar sertleşir ve tüm ağırlığımı garip bir şekilde eklemimin üzerine binerken eklemim çökmek üzere olur.

Dişlerimi sıkıyorum, boğazımda sıcak ve yoğun bir hayal kırıklığı yükseliyor.

Bıçak tutacak yaşa geldiğimden beri, yetenekli bir dövüşçü ve güçlü bir savaşçı oldum. Becerilerimin her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyulduğu bir anda böyle tereddüt etmek dayanılmaz. Kabul edilemez.

Ama dişli uzaylı, zayıflığımı hemen fark etti. Büyüklüğüne rağmen, sadece kaba kuvvetle savaşmıyor. Zeki ve yetenekli bir savaşçı olduğu da açık. Sertliğime rağmen, tekrar savunmasını aşmaya kararlı olarak ileri atıldım. Ve bunu başardım, ama zar zor. Bir darbe indirdim, sonra bir tane daha, kalın etini keserek onu daha da yavaşlattım, ama tamamen durduramadım.

Yeterince uzun süre devam edersem, onu yıpratmam mümkün olabilir. Kum, benim kanımdan ziyade onun kanıyla lekelenmeye başlıyor.

Güzel.

Dizimdeki acıyı görmezden gelerek, avantajımı kullanmak için ilerliyorum. Ama diğer uzaylı da kendi stratejisini bulmuş ve şimdi o da ilerliyor, dengemi bozmak için bana tekrar tekrar vuruyor. Her seferinde, ağırlığımın kötü dizime binmesini sağlayacak bir yöne zorluyor ve her adımda sertlik ve acı artıyor.

Öfke beni dolduruyor, şiddetli bir kararlılıkla karışık.

Bu dövüşün sonucu ölüm değil, sadece kim düşerse ve ilk ayağa kalkamazsa o kaybeder. Ama yine de, kaybetmek ölümüm nedeniyle Maya'yı tamamen terk etmek anlamına gelmese de, yine de her şeyi kaybetmek anlamına gelir.

Ve eğer çok ağır yaralanırsam, onu korumak ve sonraki adımlarımızı belirlemek için uygun durumda olmayacağım.

Bu düşünce beni daha sert savaşmaya teşvik ediyor. İleri atılıyorum, diğer uzaylıya bir dizi darbe indiriyorum, baltasını savuşturup çakıl taşlı etine birkaç sert darbe daha indiriyorum, biri o kadar derine giriyor ki kan fışkırıyor ve onu geriye doğru sendeletiyor.

Ama bu yeterli değil.

Son derin darbemin ardından homurdanır, öfkeyle bana saldırırken ağır bir nefes alır ve baltasını savurur. Bıçak kısmı bana çarpmaz, ama düz kısmı ve sapı çarpar ve beni yana doğru toza savurur.

Ağır bir şekilde yere düşerim, tüm nefesim kesilir. Dizimden gelen acı kalçama ve sırtıma kadar yayılır, neredeyse başım döner. Kendimi kaldırmaya çalışırım, ama diğer uzaylı çoktan üzerime atlamıştır ve baltasının sapıyla bana tekrar sertçe vurur.

Kan akıtmaması için minnettarım, ama ağır demir ve ahşabın kemiğe doğrudan çarpması da neredeyse aynı derecede kötü. Sanki acı vücudumdaki her sinire yayılıyor ve parmaklarım bıçaklarımın saplarını tam olarak kavrayamayacak kadar titriyor.

Kaybettim.

Diğer uzaylı baltasını başının üzerine kaldırıp zaferini kükreyerek ilan ederken, ben kumların üzerine çöküyorum. Kendimi zorlayarak ayağa kalksam bile, artık kazanma şansım yok. Ve daha da ağır yaralanırsam, onu koruyamayacak kadar zayıf düşersem, Maya daha da büyük tehlikeye girer. Maçı izlemek için toplanan seyirciler alkışlar, ben de yavaşça kendimi kaldırıp ayağa kalkarken düşürdüğüm kılıçları alıyorum. Kenardan Maya'nın yüzüne bir bakış atıyorum, solgun ve korkmuş, kalbim sıkışır.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Onu şimdi Oasis'e nasıl geri götüreceğim?

Rix'en ve diğer çöpçüleri terk etmenin en güvenli seçenek olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi yanılmış mıyım diye düşünmeden edemiyorum. Reskia'nın eve dönmemiz için bir gemi bulabileceğimiz yer olacağına dair tam anlamıyla kumar oynadım ve kaybettim.

Her şeyi.

"Anzir!" Maya, ringden çıkıp yanına dönerken adımı haykırıyor.

"Yaralandın mı? Düştüğün şekilden, sandım ki..."

Yüzü hiç bu kadar solgun görünmemiştii, Kruul gemisinde öleceğimizi sandığımız zamankinden bile daha solgundu. Bana dokunmak için elini uzattı, elleri çıplak göğsümü okşadı ve parmaklarının tenime dokunmasının verdiği zevk, bir an için hem başarısızlığımın derinliğini hem de bacağımdaki keskin acıyı unutmamı sağladı.

Ama tam olarak değil. Çünkü onun dokunuşu, ona karşı ne hissedersen hissedeyim, izimin benim için ortaya çıkmadığını ve asla çıkmayacağını hatırlatıyor.

Bugün gibi günler yüzünden. Çünkü ne kadar denersem deneyeyim, Versyx veya Maya gibi bir kadının gerçekten ihtiyaç duyduğu savaşçı olamıyorum.

Kader, onların neyi hak ettiklerini benden daha iyi bilir.

"Duyduğum gibi, sen nadir bulunan bir savaşçısın!" Dolmo bize yaklaşırken bağırıyor, yüzünde dişleri görünen bir gülümseme var. "Ama sonunda benim dövüşçüm seni yendi, değil mi? Bugün ikiniz arasında oldukça büyük bir bahis yaptım."

Kazançlarını almak için elini uzatırken olağanüstü memnun görünüyor, neden olmasın ki?

Elimizdeki her şeyi aldı ve gemisini başka birine satmak için elinde tutacak. Dolmo bugün açık ara kazanan taraf oldu.

Maya bana bakıyor ve ben başımı sallıyorum. Tartışmanın bir anlamı yok. Bahsi biz yaptık ve ben kaybettim. Bu kayıp nedeniyle yaşadığımız zorluklar Dolmo'nun sorunu değil.

Yüzündeki az miktardaki kan da çekilirken, ona tutması için verdiğim jeton torbasını alır ve Dolmo'ya uzatır, dudakları ince bir çizgi halinde birbirine bastırılmıştır. Durumun ciddiyetini benim kadar iyi bildiğini inkar edemez. Artık bu geceden sonra kalacak yer ve yemek için bile paramız yok, gemiyi bırakın.

Ama sonra, Dolmo jetonları cebine koyup işini bitirerek ayrılmak üzereyken, Maya elini uzatır.

"Bekle!" diye seslenir, yüzünde gergin bir ifadeyle. "Başka bir bahis yapmak istiyorum."

"Maya..." Uyarıcı bir şekilde başımı salladım, ama o beni görmezden geldi.

Dolmo, yeni bir bahis olasılığıyla gözleri parlayarak ona doğru dönüyor. Onun için bu, daha da iyiye gidebilecek güzel bir gün.

"Ne öneriyorsun, güzelim?" diye sorar, ona gülümseyerek yumuşak ve zengin bir ses tonuyla. "Bahis yapmak için jetonun kalmadı. Biliyorum. Hepsi burada, bende."

"Jetonlar evrende değerli olan tek şey değil. Bahis yapmak için başka bir şeyimiz daha var." Maya çenesini kaldırır ve cesurca onun bakışlarına karşılık verir. "Kendimi bahis yapacağım. Yarın Anzır'e bir şans daha verirsen, ben senin gemine karşı. Bir Terran kadını çok değerlidir, bence."

Onun sözleri kafamda henüz yer edinemedi, soğuk ve kemiklerimi donduran bir dehşet beni sardı. Yarınki dövüşü kazanıp kazanamayacağımı bilmenin imkânı yok, özellikle de Dolmo'nun ahırında bugün dövüştüğüm gibi ya da daha büyük savaşçılar varsa.

Maya, birçok kişi için değerli bir "varlık" olarak görüldüğü konusunda haklı, ama kaybetmem durumunda ne olacağını düşünmek bile midemi bulandırıyor. Darcy'ye kız kardeşini eve getireceğime dair verdiğim sözü tutamayacağım ve Maya'ya onu koruyacağıma dair verdiğim sözü tutamayacağım, üstelik onu kurtarmaya çalışırken onun ölümüne neden olma riskini de alacağım. Eğer adil bir bahis sonucu kaçırılmışsa, onu geri çalmak bu gezegende affedilemez bir suç olur.

Dolmo'nun gülümsemesi daha da genişliyor, onun zevki benim dehşetim kadar açık.

"Ne güzel bir bahis," diyor hoş bir sesle. "Haklısın canım, sen çok değerli olursun. Aslında gemiden daha değerli. Evet, kabul ediyorum. Cesur savaşçın yarın tekrar dövüşebilir ve kazanırsa, sana gemimi seve seve veririm. Ama yine kaybederse..."

"Seninle gideceğim. Anlıyorum." Maya en ufak bir tereddüt bile göstermez. "Yarın burada olacağız."

"O zaman anlaştık."

Dolmo'ya hayır, gitmeyeceğiz demek istiyorum. Maya'nın köle olarak satılmasına neden olabilecek bir bahis için savaşmayacağım. Ama başka çarem yok. Şimdi reddetmek Maya'yı kurtarmaz, ikimizi daha da büyük bir tehlikeye atar. Bahsi yerine getirmemek Reskia'da en ağır suçlardan biridir.

İçimde öfke kaynıyor, ama bunu göstermemek için kendimi zorluyorum. Bunun yerine, Dolmo'ya sertçe başımı sallayıp Maya'nın dirseğini tutuyorum ve onu ringden uzaklaştırıp sokağa doğru yönlendirerek konaklama yerimize geri dönüyoruz.

Yürürken tek kelime etmiyorum, o kadar hızlı yürüyorum ki Maya benim her adıma iki adım atmak zorunda kalıyor. Gerginliğimi fark edip etmediğini bilmiyorum, ama neredeyse titriyorum, geri dönene kadar sessiz kalmak için elimden geleni yapıyorum.

Dizim zonklıyor, ama yaralanmanın ciddi olmadığını anlayabiliyorum. Hala yürüyebiliyorum ve bu gece dinlenirsem, yarın iyi dövüşebileceğim.

Ama önemli olan bu değil. Bugün kaybettim ve bir sonraki maçımı kazanacağımın garantisi yok. Maya her zamankinden daha fazla tehlike altında ve bunun bir kısmı da kendi hatası.

Yukarı çıkıp hanın odamıza geri döndüğümüz anda, kapıyı sıkıca kapatıp kilitledim ve bir anda ona döndüm. Yüzümdeki ifadeye irkildi, ama bu beni durdurmadı. Ona sertçe baktım, kalbim göğsümde savaş davulu gibi çarpıyordu.

"Ne *halt* ediyordun sen?"

Maya

ANINDA, Anzir bana karşı yumuşak ve nazik davranmaktan, öfkeli ve sert davranmaya başladı, Kruul gemisinde birlikte mahsur kaldığımız ilk günlerde tanıdığım katı ve sinirli adama dönüştü.

"Nasıl kendini böyle tehlikeye atarsın?" diye sorar, kehribar rengi gözleri alev alev yanarken bana bakar, yüzünün her çizgisinde öfke belirgindir. "Seni güvende tutmak, *Oasis'e* ve kız kardeşine geri götürmek için elimden geleni yapıyorum, ama sen bu kadar pervasız, bu kadar aptalca bir şey yapıyorsun..."

Midem düğümlenir. Bana kızacağını hissetmişim, bu yüzden tepkisi beni tamamen şaşırtmaz.

Ama yaptığımdan pişman değilim.

Dolmo'ya son paralarımızı verdiğimde, ruhumda bir şeylerin öldüğünü hissettim, çünkü artık hiçbir şeyimiz kalmamıştı. Bu geceden sonra, kalacak yerimiz ve paramız olmayacaktı, hiçbir şeyimiz kalmadan sıfırdan başlayacaktık. Kumar oynayacak paramız olmadan böyle bir gezegende seçeneklerimizin ne olacağını tam olarak bilmiyorum, ama tahmin edebiliyorum.

Anzir, para kazanmak için bedenimi kullanmama asla izin vermezdi, bu yüzden ilk tahminim, onun yeraltı dövüş ringlerinde, bugün gördüğümünden çok daha kirli taktiklerin kullanıldığı bir yerde son bulacağı yönünde.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ve Anzir'e başka bir şans vermek için kendimi bahis konusu yapmak, aklıma gelen ilk ve en iyi fikirdi.

Onun yüzünden kendimi kötü hissetmesine de izin vermeyeceğim.

"Bak," diyorum ona sakın bir sesle, parlak kehribar rengi gözlerine bakarak. "Hayatımda her zaman en akıllıca seçimleri yapmadığımı biliyorum. Bir sürü hata yaptım, düşüncesizce davrandım ve her şeyi iyice düşünmedim. Dünyadaki tüm hayatım boyunca, bakılması gereken kişi bendim ve Darcy her zaman sorumlu abla rolünü üstlendi. Ama şimdi sana söylüyorum Anzir, bu sefer durum farklı."

"O zaman ne?" Kaslı göğsünü kollarını kavuşturarak, bana sert bir bakış atarken ağır ağır nefes alıyor. "Çünkü tek gördüğüm, seni benim kurtaramayacağım bir duruma sokacak başka bir pervasız, aptalca karar! Yarın kaybedersem Dolmo'nun seni almasını engelleyemem. Sana yardım edebileceğim tek

sana yardım edebileceğim tek yol, seni geri almak için para kazanmak ve o zamana kadar..." Anzir ellerini sıkar, çenesini gerer. "O zamana kadar, evrenin herhangi bir yerinde olabilirsin. Söylesene, bu nasıl aptalca ve pervasızca değil?"

Derin bir nefes alıyorum, tereddüt etmeden.

"Ne yaptığımı biliyorum," diyorum ona, sesimi güçlü ve dengeli tutarak. "Sana inanıyorum ve yarın kazanabileceğini biliyorum. Yapabileceğini *biliyorum*. Ama bizi bu durumdan kurtarmak için her şeyi sana bırakmayacağım. Kendimi bahis olarak sunmam gerekse bile, burada mahsur kalmamıza izin vermeyeceğim."

"Vreck, Maya..." Anzir dişlerini sıkar, ama ben onu ikna etmesine izin vermeden devam ederim.

"Sen bizi *Oasis*'e geri götürmek için üzerine düşeni yapıyorsun. Ben de ."

"Senin görevin güvende kalmak, böylece ben de görevimi yapabileyim! Sence ben senin için endişelenirsem, riskler her zamankinden daha yüksekse savaşılabirim..." Anzir şu anda bana çok yakın, göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyor, vücudunun ısısı bana yayılıyor. Onun kokusunu alabiliyorum, topraksı ve terli, adrenalinim yükseliyor, kavga ve ona olan arzum birleşiyor, ben de ona doğru eğiliyorum. Ellerim yanlarımda yumruklanmış , çenem Anzir'in yaydığı aynı kararlı öfkeyle gergin. "Ben bu ekibin bir parçasıyım!" Ona sertçe bakıyorum, çenem sertçe yukarı doğru kalkmış . "Sen benim için kendini riske atabiliyorsan, ben de senin için kendimi riske atabilirim!"

Anzir bana bakıyor, göğsü inip kalkıyor ve bir an için ikimiz de konuşmuyoruz, sözler aramızdaki havada ağır ağır asılı kalıyor.

Başka bir şey söylemek için nefes almaya hazırlanırken, dudaklarım açılır açılmaz, aniden bana uzanır. Kehribar rengi gözleri ateş gibi yanarken, beni kollarına alır ve dudakları benim dudaklarıma çarpar.

Vücudum şoktan titrer, ama tepki vermem sadece yarım saniye sürer, kollarımı ona dolayarak öpücüğüne karşılık veririm. Kalbim kavgamızdan dolayı hala hızlı ve sert atıyor, adrenalin damarlarımdan akıyor ve birdenbire ikimizin de hissettiği tüm öfkenin, birbirimizi *önemsediğimiz* için olduğunu anlıyorum.

Ben Anzir'i önemsiyorum, o da beni önemsiyor.

İkimiz de birbirimizi korumak istiyoruz, ikimiz de birbirimizi güvende tutmak için çaresiziz.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum öpüşmelerin arasında, kollarımı ona dolayarak ve ona yaslanarak. "Özür dilerim, Anzir. Kavga etmek istemiyorum. Eğer bu mümkünse..."

Birlikte geçireceğimiz son gece.

Bunu söylemiyorum. Kendimi bu kelimeleri söylemeye zorlayamıyorum, düşünemiyorum bile. Zaten bunun doğru olabileceğine inanmayı reddediyorum. Anzir'e ona inandığımı söylediğimde, bunu içtenlikle söyledim. Bahse girdiğim için, Anzir'in kazanabileceğini biliyorum.

Ama yarın her şeyin ters gidebileceğini düşünmeme izin vermememe rağmen, sanki yılların öpücüklerini dudaklarımızın çarpışmasına sığdırmaya çalışır gibi, onu ateşli bir aciliyetle öpüyorum.

Aramızda elektriksel bir şey vızıldıyor gibi ve Anzir'in elleri her yerde, vücudumu okşuyor, göğüslerimi ve kalçalarımı okşuyor ve beni kendisine daha sıkı çekiyor. Beni kollarında kaldırdığında, bacaklarımı hemen ona doluyorum, göğsümü göğsüne bastırıyorum, o da beni sertleşen penisine doğru çekiyor.

İkimiz de hala giyinik, ama penisinin şişkinliği klitorisime mükemmel bir sürtünme yaratıyor ve ağzına inlememe neden oluyor.

"Anzir," diye fısıldıyorum çaresizce, parmaklarımı sırtındaki sert kaslara gömüyorum. "Sana ihtiyacım var. Sana çok ihtiyacım var. Lütfen, istiyorum..."

"Biliyorum," diye homurdanarak cevap verdi, bir elini sırtıma koyarken diğer eliyle kalçamı kavradı. "Biliyorum. Vreck, Maya. Tek istediğim, hayatımın geri kalanını senin içinde geçirmek."

Bu şu anda kulağa oldukça mükemmel geliyor, özellikle de hayatımızın geri kalanını bu küçük odada, birbirimizin vücutlarına sarılmış olarak geçirirsek, kimse onu benden alamaz. Yarın onun tekrar dövüşmesini izlemek zorunda kalmazdım, ona olan güvenime rağmen hissedeceğimi bildiğim kaçınılmaz korkuyla yüzleşmek zorunda kalmazdım.

İkimiz de güvende ve mutlu olabilirdik.

Bütün.

Birlikte.

Bu gerçekleşmeyecek bir fantezi. İstesek de istemesek de yarının geleceğini biliyorum. Ama bu gece, şu anda, bu inanılmaz, muhteşem yabancı adamda ve bana hissettirdiği her şeyde kendimi kaybetmek istiyorum.

"Yatak," diye fısıldıyorum, ağzımı onunkinden çekip dudaklarımı kaslı boynuna doğru kaydırıyorum. Derisindeki terin tadını alabiliyorum,

erkeksi kokusunu alıyorum ve dişlerimi nabız noktasına sürüp omzunu nazikçe ısıyorum.

Anzir inleyerek beni vücuduna daha sıkı çekiyor ve dönüp yatağa doğru büyük adımlarla yürüyor. Beni yatağa yatırıyor ve peşimden geliyor, iri vücudu benimkinin üzerinde duruyor. Bacaklarım hemen açılıyor ve onu vücudumun kucağına davet ediyorum. Kalçaları bacaklarımın arasına yerleşirken, onun tam da buraya ait olduğunu hissediyorum.

Hiçbir şey bunun kadar mükemmel hissettirmeyecek.

"Keşke bütün gece seni taparcasına sevebilseydim," diye mırıldanıyor, uzanıp gömleğimin eteğini tutup başımdan çıkarıyor. Gömleği atarken meme uçlarım sertleşiyor ve o da avucuyla göğüslerimden birini kavrayıp, başparmağıyla hassas tomurcuğumu okşuyor.

"Biraz dinlenmen lazım," diye fısıldıyorum, bunu söylediğim için kendimden nefret etsem de. Ama bu doğru. Yarın ringde yaralanmasına izin vermeyeceğim, çünkü bütün gece beni sismek için uyanık kaldı, şu anda kulağa ne kadar cazip gelse de.

Anzir boğazından hoşnutsuz bir ses çıkarır ve ben onun dokunuşuna doğru eğilirim, serbest elini tutup diğer göğsüme getiririm, o da bacaklarımın arasına diz çöker.

"Ama dövüşünden sonra, gezegenden ayrılıp *Oasis'e* doğru yola çıktığımızda," diye fısıldıyorum, ona bakarak, "o zaman sözünü tutmanı istiyorum, bayım. Bütün gece. Sen ve ben. Yataktan hiç çıkmayacağız."

Burun delikleri genişler, göz bebekleri büyür ve elleri göğüslerimde biraz daha sertleşir, sahiplenici bir şekilde sıkar. "Bilmiyorum. Seni yatakta olmayan birçok şekilde almak istiyorum."

Aklım milyonlarca müstehcen görüntüyle doluyor ve ellerimi uzatıp omuzlarını tutup onu sıcak, dağınık bir öpücüğe çekiyorum. Dili benimkine kayıyor, dudaklarımız senkronize hareket ediyor, yumuşakça nefes alıp verirken birbirimizi o kadar derin öpüyoruz ki sanki içinde boğulacakmışım gibi hissediyorum.

Dudaklarını benimkilerden ayırmadan pantolonumu açıp çıkarır, parmağını am dudaklarımın arasında gezdirir, sanki onun için hazır mıyım diye bakıyormuş gibi.

"Çok ıslak," diyor boğuk bir sesle, parmağını içime sokup hafifçe kıvrıyor, beni altında kıvrandırıyor.

"Senin için," diye inlerim. "Bana bunu sen yapıyorsun. Tanrım, Anzir, lütfen..." "Vreck."

Bir eliyle gömleğini çıkarırken, diğer eliyle hala içime girip çıkarken, bakışlarında yeni bir yoğunluk belirir. Uzun bir süre, yatakta çıplak ve titreyerek bana bakar, sonra homurdanır ve parmağını sıkışan içimden çıkarır.

Pantolonunu çıkarır, botlarıyla birlikte tekmeler, sonra üzerime eğilir, penisi girişime dokunur. Uçundan sızan ıslaklığı hissedebiliyorum, zaten içimden sızan tahrikle karışıyor ve bacaklarımı beline dolayarak onu kendime çekmeye çalışıyorum.

Ama Anzir hareket etmek istemediğinde, lanet bir dağ ya da tuğla duvar gibidir ve bütün gece beni sikemeyeceğini bildiği için, bu seferki seferi önemli kılmaya kararlı olduğu açıktır.

Gözlerimi tutarak, acı verici bir yavaşlıkla içime giriyor ve beni doldururken her bir gerilmeyi hissetmemi sağlıyor. İç duvarlarım onu sıkıştırıyor ve penisinin üzerindeki çıkıntılardan kaynaklanan sürtünmeyi daha da yoğun hale getiriyor.

Bir elini başımın yanında sabitleyen Anzir, diğer elini ağızma getiriyor ve parmak ucuyla alt dudağımı okşuyor. Bu parmak az önce içimdeydi, fark ediyorum ve bu düşünce beni inlemeye zorluyor.

Ağızım hafifçe açılır ve Anzir'in gözleri ateş gibi yanarken parmak ucunu dudaklarımın arasına kaydırır ve kendimi tatmamı sağlar. Dilimin ucunu parmağının etrafında döndürürüm ve o inler, kalçaları ileri doğru sarsılır ve içimde en derin noktaya ulaşır.

Uzun bir süre öyle kalıyoruz, iki insanın olabileceği kadar samimi bir şekilde birbirimize bağlı, bakışlarımız kilitli, ağır ağır nefes alıyoruz.

Onun inanılmaz güzel gözlerine bakarken göğsümün içinde bir şey şişer, bu sadece içimi kaplayan tahrik ya da onun beni sikmesini hissetme ihtiyacından çok daha öte bir şeydir.

"Anzir..."

Parmağı ağızımdan çıkarken onun adını fısıldarım. Sesim kısık ve başka kelime bulamıyorum ama o ne demek istediğimi anlıyor gibi görünüyor.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor, büyük eliyle çenemi kavırıyor. "Biliyorum, suvi'm."

Sanki hiç bakışlarını benden ayırmak istemiyormuş gibi bana bakmaya devam ederken, dışarı çıkıp tekrar içeri giriyor. Vücudum onun altında sallanıyor ve ben ellerimi kaslı kollarından yukarı kaydırıp omuzlarını kavrarken, o beni derin ve uzun vuruşlarla sikiyor.

Onun büyüklüğünün, çıkıntılı penisinin kalınlığının, sıkı ve tonlu kalça kaslarının, geniş omuzlarının ve beni üzerinde tutarken kullandığı devasa kollarının farkına hiç bu kadar varmamıştım.

O çok güçlü. İnanılmaz derecede güçlü. Tanıdığım en yetenekli, en erkeksi, en inanılmaz adam.

Yarın kazanabilir. Biliyorum, kazanabilir.

Kazanmak zorunda.

Çünkü onu kaybetme düşüncesine dayanamıyorum.

Bu düşünce dudaklarımdan yumuşak, hüznünlü bir inilti çıkarır ve ben onun omuzlarını çekerim, başını eğip beni öperken vücudumu onun vücuduyla örtmesini isterim. Dudaklarımız dağınık, aç bir çarpışmada birleşir ve o, itişlerinin hızı artmaya başlarken ağzıma övgü dolu sözler fısıldar.

Bunu uzatmak için ne kadar uğraşsa da, bunun mümkün olmadığını biliyorum. Birbirimize çok ihtiyacımız var ve bu çok iyi hissettiriyor. Bu adam bana dokunduğunda vücudumun tepki vermediği tek bir an bile olmadı, sinirlerim derimin altında canlanıyor ve omurgamda karıncalanma hissi yaratıyor.

Ama şimdi her zamankinden daha fazla, dokunuşu beni ateşe veriyor.

"Bana çok yakışıyorsun," diye inliyor, parmaklarını saçlarımdan arasına geçirip başımın arkasını avuçlarken, dudakları benimkilerin üzerine eğiliyor. "Bu kadar küçük, narin bir şey, ama yine de beni tamamen içine alıyorsun. Çok sıkısin. Çok iyi geliyor."

"Öyle. Tanrım, öyle," diye inleyerek, onu sıkıca sarıyorum. "Durma, Anzir. Lütfen, durma!"

O sertçe homurdanıyor, kalçaları benimkilere çarpıyor, hareketleri daha da vahşileşiyor, sanki kendini kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçmiş gibi.

İyi.

Şu anda onun kontrolüne ihtiyacım yok. *Buna* ihtiyacım var. Kendini bana kaptırmasına, beni ne kadar istediğini hissetmeme izin vermesine ihtiyacım var. En azından şimdilik ikimizin de hala bütün ve hayatta olduğumuzu hatırlatmasına ihtiyacım var.

"Yaklaştım," diye dişlerini sıkarak birkaç saniye sonra söyler. "Tanrım, hazır değilim. Ama yapamıyorum... Vreck, yapamıyorum..."

Penisi içimde şişiyor, sıcak, sert ve talepkar, ve orgazmın ilk dalgaları vücudumda bir barajın kırılması gibi patladığında titriyorum. Klitorisim zonklıyor, bacaklarım belini sıkıca kavrarken amım onu sıkıca sıkıyor ve Anzir sert bir çığlık atıyor.

Son bir kez daha ileri doğru hamle yapar ve kendini olabildiğince derine gömerken, boşalması beni sıcak dalgalarla doldurur. Yüzümü omzuna gömerek hafifçe hıçkırırım, zevk içimde doruğa ulaşır ve sonunda azalmaya başlar.

İkimiz de nefes nefeseyiz ve ikimizin de ince bir ter tabakasıyla kaplı olduğumuzu fark ediyorum. Anzir'in cildi koyu yeşile dönmüş, bu da onun yoğun duygularının bir göstergesi, ve ben yavaşça normal bronz rengine dönerken ona öpücükler yağıdırıyorum. Birkaç kalp atışı sonra içimden çıkıyor ve hafifçe yumuşamış penisi dışarı çıkarken iç duvarlarım boşluğa sıkışıyor. Onunla dolu olma hissini, yakınlık hissini şimdiden özlüyorum.

Ama o beni bırakmıyor. Yanımdaki yatağa uzanıyor ve beni sıcak, sağlam vücuduna sarıyor. Ona eriyorum, bir elimi gergin karnına koyuyorum ve şu anda bacaklarımın arasındaki yapışkan karışıklığı görmezden geliyorum. Biraz sonra temizlenebilirim, ama şu anda buradan ayrılmayı düşünemiyorum bile.

Anzir beni tutarken, vücudum hala orgazmın etkisiyle titriyor, bakışlarımın onun göğsüne kaymasına engel olamıyorum, ruh izinin bir işaretini arıyorum.

Bunu ummamam gerektiğini biliyorum. Umut *etmek için* bir neden olup olmadığını bile bilmiyorum ama yine de umut ediyorum.

Ona karşı hissettiklerim inkar edilemez, durdurulamaz. Bir zamanlar soğuk ve buz gibi bir adam olduğumu düşündüğüm bu adam, bana farklı bir yönünü gösterdi: şefkatli, sadık, tutkulu ve cesur bir yönünü. Ve tüm olasılıklara rağmen, kalbime ve ruhuma girmeyi başardı.

Onun için de aynısını yaptığımı gösteren bir kanıt görmek istemeden edemiyorum. Şimdiye kadar yaşadığımız en tutkulu seksin ortasında, ruh izinin göğsünde belirmesini ummaktan kendimi alamıyorum. Her şeye rağmen, ona olan hislerim gibi.

Ama iz yok.

Bronzlaşmış, kaslı göğsünden başka bir şey yok.

Kalbim bir anlık hayal kırıklığı ve acı ile sıkışıyor ve sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi, Anzir çeneme uzanıyor. Parmakları çenemi okşuyor, yüzümü yukarı doğru çeviriyor ve beni tekrar öpüyor, yavaş ve tatlı bir şekilde, dili alt dudağımı okşuyor.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Maya," diye fısıldıyor. "Yemin ederim, uğratmayacağım." "Biliyorum," diye fısıldıyorum, onun öpücüğüne kendimi bırakarak.

Söylenmemiş çok şey var, belirsiz çok şey var, ama şu anda bunları düşünemiyorum. Bunun yerine, aramızdaki bağda, ağzının tatlı tadında ve vücudumun üstündeki vücudunun sıcaklığında kendimi kaybediyorum, korktuğum her şeyi, şimdilik, uzaklara sürüklüyorum.

Yarın ne olacağını bilmiyorum, ama bir şeyi kesin olarak biliyorum.

Ruh izi ortaya çıksın ya da çıkmasin, Anzır tüm kalbimi çaldı. Ve her zaman da öyle olacak.

Anzır

Ertesi sabah uyandığımızda, Maya göğsüme sokulmuş, kollarımın arasında yatarken yumuşak nefesleri tenimi ısıtıyor. O da benim gibi güneşle birlikte yavaşça uyanıyor ve Dolmo'nun dövüş ringine gitmeden önce bu huzurlu anların tadını çıkararak bir süre birlikte yatıyoruz.

"Bugün kazanacağını biliyorum," diye mırıldanıyor, göğsüme öpücükler konduruyor. "Sana inanıyorum."

"Elimden geleni yapacağım," diyorum ona. "Sadece Dolmo'nun bana karşı kimi çıkarırsa çıkarsın, zayıflığımdan yararlanamayacağından emin olmalıyım."

"Senin bir zayıflığın olduğunu sanmıyorum," diyor Maya alaycı bir şekilde ve ben onun tatlı, açık yüzüne bakıyorum.

Sana söylemek istiyorum, ama söylemiyorum. Sen benim zayıflığımsın.

Ama bu tamamen doğru değil. Çünkü birçok yönden, o da benim gücümün bir parçası haline geldi.

"Dizimde eski bir sakatlık var," diye açıklıyorum ona, söylemek istediğim diğer tüm şeyleri bir kenara bırakarak. "Dünkü rakibim bunu fark etti ve kendi lehine kullanmayı başardı. Kaybetmemin sebebi bu. Sakatlığım ve dolayısıyla Kivkola, benden üstün geldi."

"Yaran, Kruul'un Zivon'a saldırdığı gece mi oldu?" diye fısıldayarak soruyor Maya ve ben başımı sallıyorum.

"O gece ağır yaralandım. Versyx'in öldüğünü anladıktan sonra da uzun süre savaşımaya devam ettim, onu geri getiremesem bile intikamımı almaya kararlıydım. Diğer savaşçılar beni bulup gemiye geri götürdüklerinde ölümün eşiğindeydim, hayatımı kurtarmak için tam zamanında bir iyileştirme kapsülüne soktular."

"Ama iyileştirme kapsülü her şeyi iyileştiremedi mi?"

"Orada uzun süre kaldım, *Oasis* Zivon'dan kaçtıktan çok sonra bile. Günlerce ölümün eşiğinde olduğumu söylediler, ama sonunda kapsül yaralarımın çoğunu iyileştirdi. Yine de yaralarım o kadar ağırdı ki, tıbbi teknolojimiz bile bazı kalıcı etkilerin kalmasını engelleyemedi. Benim için bu, dizimde ve diğer yerlerde bazı sertlik ve ağrı anlamına geliyordu.

Ciddi şekilde yaralandığım yerler. Özellikle dizim, dün rakibim de bunu iyi kullandı.

Maya kaşlarını çatarak yataktan kalkıp dirseğiyle kendini destekledi.

"Hangi diziniz ağrıyor?" diye sordu ve ben ona bakarak bir anlığına şaşkın bakarım.

"Bu," diyorum sonunda, bir elimle onu işaret ederek.

Yorganı geri çekiyor, bakışları bir an göğsümde ve hatta daha aşağıda kalıyor, gözlerinde bir anlık bir ısı parıldıyor, sonra kendini toparlayıp dizime dokunmak için elini uzatıyor.

"Buraya mı?" diye sorar.

Parmakları eklem çevresindeki kası bastırır, dün sıcak kompres ve biraz germe ile gevşetmek için elimden geleni yapmama rağmen hala sert.

"Ah... evet. Maya, yapmana gerek yok..." İtiraz etmeye başlıyorum, ama o çoktan dizimi masaj yapmaya başlamış, ben uzanıp bacağımı uzatarak ona daha iyi ulaşabilmesi için parmaklarını çevikçe kaslara bastırıyor.

"Biliyorum," diyor, hiç duraksamadan. "Ama bu yardımcı olacaksa, yapmak istiyorum."

Güzel Terran'ı çalışırken izlerken, uzun zamandır hissetmediğim bir duygu içimde yükseliyor. Burada olduğuma, *onun* burada olduğuna inanamıyorum. Bu küstah ve neşeli kadının bu kadar kısa sürede hayatımı tamamen altüst ettiğine inanamıyorum.

Onun geleceğini hiç tahmin etmemiştim. *Oasis'e* döndüğümüzde ikimizin ne yapabileceğini, ne olabileceğini bilmiyorum. Beklediğim gibi, dün gece paylaştıklarımızdan sonra bile, ruh izi bende görünmedi. Hiç görünmeyeceğini sanıyorum. Ama yine de, Maya'nın hayatıma girmesinden memnun olduğum gerçeği değişmiyor.

Ne olursa olsun, bunu ya da birlikte geçirdiğimiz zamanı pişmanlık duymuyorum.

Bir süre daha yatakta uzanıp, Maya'nın çevik ve yetenekli parmaklarıyla diz eklemimdeki kasları ısıtıp yoğurmasına izin verdim. Sonunda durduğunda, onu tekrar kollarıma çekip derin bir öpücük verdim.

"Teşekkür ederim, suvi'm," diye fısıldadım. Bu sevgi ifadesi, Zivonluların genellikle eşlerine kullandıkları bir terimdir, ama Maya'ya söylemek doğru geliyor.

"Tabii ki."

Alnını alnıma dayadı ve bir süre öyle kaldık, sonra ayrıldık. İkimiz de yataktan kalktık, ben duşa girdim, o da kahvaltı için kalan turtalarla ne yapacağımızı düşündü.

Dizim şimdiden daha gevşemiş ve daha az ağrıyor, ama bu geçici iyileşmeye fazla güvenmemenin daha iyi olduğunu biliyorum. Bugünkü dövüşte her an bunun farkında olmam gerekecek, tekrar beni engellememesi için.

Suyu ısıtarken göğsüme bakıyorum ve buharın onu bir şekilde ortaya çıkarabileceğini umarak ruh işaretinin görünmesini yürekten diliyorum. Ama elbette orada yok. Olmayacağını biliyordum, ama yine de canım acıyor. Maya ile ne kadar uzun süre birlikte olursam, onunla bir gelecek hayal etmemek o kadar zorlaşıyor. Ama Versyx ile olduğu gibi, işaret görünmezse o geleceğin nasıl var olabileceğini gerçekten anlayamıyorum.

Duşa girerken bu düşünceleri kafamdan silip, kendimi önümdeki güne odaklanmaya zorluyorum. Artık riskler çok daha büyük, sadece Reskia'da parasız kalmaktan çok daha fazlası. Maya'nın hatırı için odaklanmamı kaybetmemeliyim.

Duş alıp giyinip kahvaltımızı yaptıktan sonra, birlikte hanı terk edip sessizce caddeye çıkıyoruz. İkimiz de konuşmuyoruz, bu sabah aramızdaki sıcaklığı ve söylediğimiz şeyleri hatırlamak istiyoruz, gelecekteki belirsizliği değil.

Dolmo'nun dövüş ringine geri döndüğümüzde, dün olduğundan çok daha kalabalık bir seyirci var. Dünkü dövüşü ve bugünkü bahsi, etkinliği daha da ilgi çekici hale getirmek için kullandığı açık ve seyircilerin de dün aksine dövüşe bahis oynadığını görebiliyorum. Oranların benim lehime olmadığı açık.

Dişlerimi sıkıp, bu manzarayı görünce içimi kaplayan öfke dalgasını geri püskürtüyorum. Tehlikede olan benim hayatım, *Maya'nın* hayatı, ama Dolmo bunu bir oyundan, bir başka bahis gününden ibaretmiş gibi görüyor.

Belki Reskia'da işler böyle yürür, ama ben evreni böyle görmüyorum. Hayatlarımızın bu kadar hafife alınması beni öfkeliyor.

Maya da gergin, ama tatlı bir gülümseme ve yumuşak bir ifadeyle bunu gizlemeye çalışıyor. Parmakları benimkilerle iç içe geçiyor, ringin kenarına geçerken beni sakinleştirmek için elimi sıkıyor ve ben eğilip onu öpüyorum. Bunu göstermeye çalışmıyorum. Daha fazla dikkat çekmek istemiyorum ve bunun bir veda gibi hissettirmesini istemiyorum. Bunun yerine, bugünkü kavgadan sonra her şeyin aynı kalacağını bilseydim öpeceğim gibi onu öpüyorum

her şeyin aynı kalacağını bildiğim gibi öpüyorum onu: hızlı ve şiddetli, ona olan arzumun tüm ateşiyle ama oyalanmadan.

O da aynı tutkuyla beni öper, diğer eli göğsüme, ruh izinin olacağı yere bastırır. Bana ne söylemeye çalıştığını biliyorum ve o söylenmemiş sözlerin sıcaklığı içime yayılır, beni önümdeki zorluklara hazırlar.

Sana inanıyorum. İşaret olsun ya da olmasın.

Versyx gibi, Maya için de işaretin önemi olmadığını biliyorum. O, ne olursa olsun bana elinden gelen her şeyi verdi. Şimdi benim de onun için elimden gelen her şeyi yapma zamanı.

Ama arenaya adım attığımda, kalbim sıkışıyor. Karşı taraftaki kapı açılmaya başlıyor ve diğer tarafta üç savaşçı bekliyor —hepsi farklı türden uzaylılar. Biri uzun antenleri ve keskin kısıkaçları olan böcek benzeri, ikincisi dün dövüştüğüm uzaylıya çok benziyor, ama balta yerine sopa kullanıyor, üçüncüsü ise benim gibi uzun boylu, boynuzlu, koyu mavi tenli ve benimkine benzer çift bıçaklı bir uzaylı.

"Bu da ne?" Yanımda durup dövüşün başlangıcını duyurmayı bekleyen Dolmo'ya homurdanıyorum. "Üç rakip mi? Ben biriyle dövüşmeyi kabul etmiştim."

"Hayır, kabul etmedin."

Dolmo bana geniş, memnun bir gülümsemeyle dönüyor. O sırtışı yüzünden silip atmak istiyorum, ama bu sorunu çözmez. Sadece daha da kötüleştirir.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

Gülümsemesi genişliyor. "Hatırladığım kadarıyla dövüşmeyi kabul etmiştin. Ama rakiplerine bir sınırlama yoktu. Güzel *arkadaşının* yaptığı bahis açıktı: benim gemimi kazanmak için dövüşmek için ikinci bir şans ya da kaybın bedeli olarak onu. Başka bir şart yoktu."

Ona öfkeyle bakıyorum. Sözleri sinir bozucu, ama haklı. Dolmo, türünün onur sınırını aşmış olabilir, ama bahsimizin sınırları dışında bir şey yapmadı. Teknik olarak bu izin verilen ve yasal bir şey, çünkü hiçbir sözünden dönmüyor. Sadece Maya'nın yaptığı bahsin en katı yorumuna bağlı kalıyor.

Ve bu bana başka seçenek bırakmıyor. Onun üç savaşçısıyla savaşmak ya da bahsi kaybetmek zorundayım.

Vazgeçersem, Maya Dolmo'ya ait olacak.

Kaybedersem, Maya Dolmo'ya ait olacak.

Tek umudum kazanmak.

"Bekle, *ne?* Dalga geçiyorsun herhalde," Maya, ringin kenarında durduğu kısa mesafeden tıslar ve ben de onun da olan biteni fark ettiğini anlarım.

Dolmo'nun yüzü kararır, dudakları incilir ve gözlerini bana diker. "Güzel arkadaşın bahsin yanlışlıkla yapıldığını mı ima ediyor? Yoksa pes etmek mi istiyor?" Gülümser, ama bu sefer gülümsemesi eskisi kadar neşeli değildir. "Belki de kendisi için değil, senin için endişeleniyordur. Bu çok tatlı, ama seni uyarmalıyım..."

"Hayır." Onu keserek başımı salladım. "Durum öyle değil. Sadece şaşırmış, hepsi bu."

"Ödeme yapan seyircilerin duyabileceği bir yerde karakterimi karalamasına izin veremem. Onlar benim adil bir satıcı olduğuma güveniyorlar ve bunu bozacak küstah bir Terran'a ihtiyacım yok."

"Ben hallederim," diyorum ona aniden. "Sadece onunla konuşmama izin ver." "Maç başlamak üzere."

"Bana birkaç dakika ver," diye ters bir şekilde cevap verip, o başka bir şey söylemeden topuklarımı döndürdüm. Bıçaklarım uyluklarıma çarparak hızla ringin kenarına ve Maya'ya doğru yürüdüm.

"Aman Tanrım, Anzir," diye fısıldadı dehşetle, ona yeterince yaklaşıp onu duyabilecek hale geldiğimde, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Çok üzgünüm, böyle olacağını düşünmemiştim." Dudaklarını sıkıştırdı, gözlerinde öfke parladı. "Bunu yapamaz, değil mi? Bu çok şüpheli..."

"Kültürünün onurunun sınırlarını test ediyor, bu kesin. Ama açıkça yalan söylemedi ya da bizi aldatmadı, yani evet, yapabilir." Elimi çeneme sürterek, kapıda bekleyen sabırsız Dolmo ve dövüşçülerine bakıyorum.

Bu maç dünkü maçıdan daha zor olacak ve kaybedecek çok daha fazla şey var. Güvenim sarsıldı, ama kararlılığım sarsılmadı.

Maya dün kendi görevini yerine getirmeye kararlıydı ve ben de şimdi aynı şekilde hissediyorum. Kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım, geri adım atmayacağım. Dolmo bu işten paçayı kurtaramayacak, ama bahsimizi geri almaya çalışmak ya da kaçmak çözüm değil.

Savaşmam gerek.

"Bunu yapabilirim," diyorum Maya'ya kararlı bir şekilde. "Bizim gözümüzde bu onun için onursuz bir davranıştı, ama önemli olan bu gezegendeki kurallar ve biz onlara uymak zorundayız. Burada kal. Sen kendi görevini yaptın, şimdi ben de benimkini yapayım."

"Tamam." Yutkunur, uyumsuz gözleri genişler. "Lütfen kendine dikkat et."

"Olacağım." Elimi uzatıp parmak uçlarımla yüzüne dokunuyorum. "Sen farkına bile varmadan geri döneceğim."

Sonra, hızlı ve sert bir öpücükle onu orada bırakıp Dolmo'nun beklediği yere geri döndüm.

"Bu *lanet* şeyi bitirelim," diyorum ona keskin bir sesle, kılıçlarımı kınından çıkarırken.

"İyi." Bir kez başını sallar, mor teni güneş ışığında parlar, sonra kollarını kaldırır. "Hazır..." Kollarını aşağı doğru sallar. "Savaş!"

Onun işaretiyle, üç savaşçı kapıdan dışarı fırlar ve etrafımızdaki kalabalık çığına döner.

Odaklanmamı daraltarak, seyircileri kafamdan çıkarırım. Bahisleri, çılgınlıkları, alayları... Hiçbiri önemli değil. Önemli olan, şansın açıkça aleyhimde olduğu, kaybetmem için her şeyin ayarlandığı bir dövüşü kazanmak.

Sadece hayatta kalmak yetmez. Kaybedersem, Maya'nın peşine düşüp onu geri almanın bir yolunu bulmalıyım. Yaralı ve sokaklarda kalırsam, iyileşecek bir yerim, barınacak bir yerim ve yiyeceğim bir şeyim olmazsa bunu yapamam.

Sağlam kalmam *gerekiyor*, daha da önemlisi, kazanmam *gerekiyor*.

Böcek benzeri uzaylı, savunmamı aşmaya çalışan ilk varlık. Keskin, pürüzlü kısıkaçlarıyla bana saldırırken tıkırdayıp cıvıldıyor. Dün olduğu kadar dizimin ağrımadığını fark ederek bir yana atlıyorum. Maya'nın bakımı oldukça yardımcı oldu. Dizim daha esnek, daha az sert ve ağrısız hissediyor, ancak yine de üzerine fazla yük bindirmemeye dikkat ediyorum.

Yaralanmam o kadar da kötü olmayabilir, ama bu savaşta geçen seferkinden daha fazla adamla karşı karşıyayım. Böcek benzeri uzaylının ısırma pençelerinden uzak durmayı başarırım, ama dev uzaylının sopasının darbesinden zar zor kaçarım ve mavi tenli uzaylı, neredeyse siyah gözlerini kısarak bana odaklanmış bir şekilde ilerliyor. Onun varlığı, Dolmo'nun bir şakası gibi geliyor. Benimle aynı silahları kullanıyor ve neredeyse benim tarzımda savaşıyor — o kadar ki, diğer ikisinden ayrılıp birbirimize vururken, sanki ikizimle savaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Mavi tenli uzaylı, güneşte parıldayan çift kılıcıyla sertçe saldırıyor, ama benden daha az yetenekli. O gösteriş için savaşıyor, işlevsellik için değil, ben ise mümkün olduğunca az enerji harcayarak verimli bir şekilde avlanmak ve öldürmek için eğitilmiş bir savaşçıyım.

Kendini öne atarken, kılıçlarını indirirken sert bir çılglık atıyor, ben de onları kenara savurmayı başarıyorum. Hızlı bir adımla

yüzüne yumruklarımı indiriyorum. Darbeleri geniş bir alana yayılıyor, yaralı parmaklarından bıçaklar fırlarken soluk mavi dudaklarından acı dolu bir çığlık çıkıyor ve ben de dizimi sertçe kaldırıp karnına vuruyorum.

Acıdan öne doğru eğilirken öksürür ve ben yumruğumu çenesine doğru savururum. Mavi tenli uzaylıyı kuma düşürürken dişleri ve kanı etrafa saçılır.

Nefes nefese, ağrıyan yumruklarım hala bıçaklarımı sıkıca tutarken, bana doğru ilerleyen diğer ikisine dönüyorum. Rakibim sadece bir uzaylı olsaydı, şimdiye kadar adil bir şekilde kazanmış olurum. Ama az önce çok fazla enerji harcadım ve hala savaşmam gereken iki yeni rakibim var.

Koca uzaylı sopasını sallayarak, bana doğru büyük adımlarla yaklaşırken gülüyor.

"İyi gösteriydi," diyor kalın dudaklarıyla, ağır aksanlı bir sesle. "Ama artık işin bitti, Zivonian."

Böcek benzeri uzaylı arkamda dönüyor, kıskaçları çılgınca tıklarken, devasa uzaylı bana saldırırken aynı anda üzerime atılıyor. Kendimi yana atacak, kumda yuvarlanacak ve iyi bacağımanın üzerine ağırlığımı vererek kısa bir mesafe öteye çıkacak kadar zamanım var, sonra tekrar üzerime geliyorlar. Devasa uzaylı, sopasını ileri geri sallarken pis dişlerini gösteriyor, açık bir tehdit.

Geri çekilebilirim, ama gidebileceğim mesafe sınırlı. Dizimdeki ağrı yeniden başlıyor ve güçten düşüyorum. Belki bir tanesini daha yenebilirim, ama ikisi birlikte hareket ederse, durumum pek iyi görünmüyor.

Birden fazla rakiple savaşıp kazandığımdan bu yana uzun yıllar geçti ve o da savaştaydı, hesaplanmış bir gösteri dövüşü değildi. Sopalı devasa uzaylı ile böcek benzeri yaratığın güçlerini birleştirdikleri ve kimin kazanan darbeyi vuracağını onuruna sahip olacağını oraya vardıklarında kararlaştıracakları açıktı.

Maya'ya bakıyorum, kalbim göğsümde hızla atıyor. *Onu hayal kırıklığına uğrattım.*

Ama bakışlarımız buluştuğunda, yüzünde korku yok, şüphe yok. Ringin kenarına ölümcül bir tutuşla tutunuyor, ama gözlerinde güven ve umut var. Bana inanıyor. Sözümü tutacağıma güvendiği için kendini tehlikeye attı.

Kararlılık dalgası içimi kaplar ve iki uzaylı bana doğru ilerlerken nefes alıp kendimi toplarım.

Hayır. Başarısız olmayacağım. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

O benim eşim olsun ya da olmasın, işaret benim için ortaya çıksın ya da çıkmasın, bir şeyi kesin olarak biliyorum.

Onu çok önemsiyorum. Onu *seviyorum*. Hayatımda isteyeceğim tek şey o, ne kadar uzun ya da kısa olursa olsun.

Gerekirse onu korumak için lrm.

Böcek benzeri uzaylılar yaklaşırken cıvıldıyor, iri uzaylı ise gözlerinde kan dökme arzusu ile bana sinsi sinsi bakıyor. Ama umurumda değil.

Bir yemin ettim ve bu yemini *kesinlikle* tutacağım.

Bir ığlık atarak ileri atılıyorum ve yeni bir şevkle kendimi savaşın içine atıyorum.

Maya

Dolmo'ya pençelerim gibi tırnaklarımı göstererek saldırmamak için kendimi zor tutuyorum. Eğer ringin diğer tarafındaki lüks koltuğunda, dövüşü izleyip benim ulaşamayacağım bir yerde olmasaydı, muhtemelen saldırdım. Bahsi kaybettiğim için günün sonunda ona ait olacaktım, ama yalancı suratına tükürmek için buna neredeyse değerdi.

Teknik olarak yalan söylemedi, ama teknik ayrıntılar umurumda değil. Yaptığı şey haksızlık ve o da bunun farkında. Bunu yaptı çünkü iyi bir gösteri oluyor ve kazanmak istiyor.

Tüm paramız, ben ve gemisini elinde tutmak mı?

Bu çok büyük bir kâr ve hem Anzir hem de ben onun bunu elde etmemesini sağlamak için kararlıyız.

Yine de, büyük Zivonian dövüşünü izlerken korku midemi asit gibi yakıyor. Mavi tenli uzaylıyı yere serip, ellerinden bıçaklarını alıp, kanı kuma sıçrayarak onu bayılttığında, damarlarımda kısa bir rahatlama ve adrenalin patlaması yaşıyorum, ama diğer iki uzaylı ona yaklaşp, kazanmak için açıkça niyetlerini belli ederek ona doğru ilerlerken, bu his anında kayboluyor.

Anzir kendini bir tarafa atar, saldırılarını kaçmak için kumda kayar, ancak onlar saldırılarını iki katına çıkarır ve kalbim o kadar hızlı atar ki, tüm vücudumun çarpmanın etkisiyle titrediğini hissedirim.

Ama Anzir bana dönüp baktığında, yüzü gergin ve sert, içimde bir şey çözülür. Onu tanıdığımdan beri, beni hep korumuş, hep bana göz kulak olmuştur.

Ve şu anda şansımız ne olursa olsun, ona güveniyorum.

Anzir dövüşe geri döner, her kasını gerginleştirir ve çenesini sıkar, iki uzaylının saldırısına hazırlanır, bıçakları güneşte parlar. Bana bir daha bakmaz, ama daha da sert dövüşüyor gibi görünür, cildi koyu, koyu yeşile döner.

Her iki kılıcıyla sopayı savuşturur, devasa uzaylı her sopayı salladığında onu geriye doğru iter ve böcek benzeri uzaylının saldırılarından kaçır. Böcek benzeri uzaylı, Anzir'in bacağına bir darbe indirir, ardından bir tane daha, kısıkaçları derin kesikler açar ve kumun üzerine kan sıçratır.

Anzir acı içinde inliyor, bu ses göğsümü sıkıştırıyor ve nefes alamıyormuşum gibi hissederek ringin kenarını daha da sıkı tutuyorum. Sopalı devasa uzaylı, Anzir'in geriye doğru sendelemesini fırsat bilip tekrar sopasını sallıyor ve bu sefer Anzir engelleyemiyor. Sopası Anzir'in kaburgalarına isabet ediyor ve onu geriye doğru uçurup kumların üzerine serpiştiriyor.

"Hayır!" diye bağırırım, ama sesim kalabalığın uğultusu içinde kaybolur. Böcek ve sopalı uzaylı, Anzir ayağa kalkmaya çalışırken ona doğru ilerler ve ben yanık gözyaşlarımı geri çekerek, boğazımı tıkayan korkuyla nefes almakta zorlanırım.

Onu öldürecekler, bunu biliyorum ve burada durup izleyemem.

Ama başka ne yapabileceğimi bilmiyorum. Ringde hiçbir işe yaramam. Sadece kendimi öldürürüm ve Dolmo'ya ulaşana kadar Anzir çoktan ölmüş olur.

Ve sonra, iki uzaylı yavaşlar.

İlk başta ne yaptıklarını göremiyorum, ama sonra hareketlerinden, aralarında tartıştıklarını anlıyorum — son darbeyi kimin vuracağı konusunda tartışıyorlar. Bundan önce bir takım oluşturmuşlar ve Anzir'i birlikte alt etmeye karar vermişler, ama kazanan sadece biri olabilir. Ve zaferi kimin alacağına karar veremiyorlar.

Bu anlık dikkat dağınıklığı, Anzir'e ayağa kalkmak için yeterli zamanı veriyor.

Onu geliyor görürler, ama yeterince hızlı değil. Önce cıvıldaayan böcek benzeri yaratığa saldırır ve kıskaçlarından birini keser. Kılıcı eklemi keser ve ıstakoz benzeri kıskaç havaya uçar, böcek benzeri yaratık yüksek tiz bir acı çığlığı atar, bu ses beni irkiltti ve kulaklarımı kapatmama neden oldu. Diğer kıskaçıyla Anzir'e saldırır, ama o saldırıyı atlatır ve ikinci kıskaçını tendon benzeri bir iplikten sarkana kadar keser.

Böcek geri çekilir, öfkeyle çığlık atar ve kumların üzerine siyah kan damlaları düşer.

Aynı anda, sopalı devasa uzaylı fırsatı görür ve Anzir'e saldırır. Ama Anzir hazırdır. Öne doğru atılır, bıçakları uzaylının çakıl taşlı derisiyle kaplı, giydiği peştamalin üstünde çıplak kalan karnına doğru yönelir.

Anzir alçaldı, çömeldi ve bıçakları yukarı doğru savurdu. Bıçaklar, diğer uzaylının sert ve kalın derisine rağmen birkaç santim derine gömüldü ve Anzir bıçakları zıt yönlerde çekerek deriyi yanlara doğru yırttı. Bu sırada kendi dilinde anlaşılmasa da bir şeyler bağırdı.

Acı içinde inleyen dev uzaylı geriye doğru sendeler, ama önce sopasıyla son bir darbe indirir. Anzir'in yan tarafına vurur ve onu arenanın benim tarafıma doğru uçurur. Bir saniye sonra, dev uzaylı bir filin düşmesi gibi gürültüyle yere yığılır, kolları ve bacakları açılır ve hareketsiz kalır, karnından arenanın zeminine kan akar.

Bir an için kalabalık sessizleşir. Kalbim göğsümde çarpıyor, parmaklarım arena duvarının kenarını o kadar sıkı kavlıyor ki artık hissedemiyorum.

Kimse kalkmazsa ne olur?

Ama Anzir kalkar.

Yavaşça, acı içinde, bıçakları hala ellerinde sıkıca tutarak ayağa kalkmaya çalışıyor.

Koyu renkli saçları dağınıktır, cildi terle kaplıdır, bacağı kanamaktadır — iç uyluk ve arterine çok yakın bir kesik, rahat hissetmesini engellemektedir. Ama ayaktadır, her ne kadar zorlukla da olsa.

Kılıçlarını Dolmo'ya doğru kaldırır, kalabalık onun zaferini haykırırken başını kaldırır.

O küçük hareket bile şu anda onun için neredeyse çok fazla ve sendeliyor, dizleri neredeyse çöküyor. Bir anda, ringin kenarına tırmanıyorum, üzerinden atlıyorum ve ona doğru koşarken kumda kayıyorum. Anzir başını bana çeviriyor, yüzünde küçük bir gülümseme var. Ben kolumu beline dolarken, Dolmo tribünden inerken, yüzünde gergin ve soğuk bir ifadeyle onu destekliyorum.

Reskin'in kızgın olduğu açık. Maçı kendi lehine çevirmeye çalıştığı düşünülse, bu da şaşırtıcı değil.

Bizi böyle sikmeye çalıştığın için siktir git.

Soğuk bakışlarına karşılık veriyorum, Anzir'e tutunarak ona karşı duruyor ve bu gezegende var olan her türlü yasanın, Anzir'in zayıf durumundan yararlanmasını veya onu tekrar dövüşmeye zorlamasını engellemesini diliyorum.

"Umarım yaraların buna değmiştir," diyor Dolmo soğuk bir sesle, kibirli bakışları Anzir'in kanayan, morarmış vücudunu tarıyor. "Ama sanırım sen kazandın."

Anzir, ayakları titriyor olsa da, ona neredeyse küstahça sırtıyor. "Maya'yı yanımda tutmak için, tüm bu yaralar ve daha fazlası buna değer."

Onu şok ve şaşkınlıkla izlerken nefesim kesildi. Bu tür bir tavır Anzir'den çok bana yakışır. Onun hiç kimseye

böyle bir tavır sergilediğini ya da neredeyse bir yabancıya bu kadar duygu gösterdiğini görmedim.

Dolmo da şaşırmış görünüyor. Hoşnutsuz bir ses çıkarır, sonra bize onu takip etmemizi işaret eder.

"Ödülünüzü göstereceğim," diyor kısaca, sanki o da bizim kadar bu konuşmanın bitmesini istiyormuş gibi. "Sonra beni rahat bırakabilirsiniz."

Gladyatör barakalarından geçiyoruz, Anzir bana yaslanarak Dolmo'nun hızlı adımlarına yetişmeye çalışıyoruz, ama Dolmo yaralı Zivonyalı için adımlarını hiç yavaşlatmıyor. Yürürken, üzerinde savaşçıların erzakları gibi görünen çeşitli eşyalarla dolu bir araba ve bir kutu bandaj, dikiş ipliği ve parlak mavi sıvıyla dolu birkaç şırınga görüyorum.

Dolmo'ya bakıyorum, ama o bizi kasıtlı olarak görmezden geliyor ve bizi hangarına götürüyor. Şu anda bizden birkaç adım önde, bu yüzden başını çevirmeden bizi göremeyeceğini düşünüyorum. Arabayı geçerken hızla uzanıp şırıngalardan birini alıp cebime atıyorum.

Önümüzde Dolmo hiç hızını kesmiyor, bu yüzden fark etmediğini düşünüyorum. Anzir'in fark ettiğinden bile emin değilim, çünkü o çoğunlukla ayakta kalmaya odaklanmış görünüyor.

Dolmo bizi doğrudan hangara götürür, orada küçük, şık bir gemi beklemektedir.

"İşte buradayız," diyor ve gemiyi işaret ediyor. "Ödülün. Ona iyi davran, oldukça hızlıdır. Öyle olması da gerekiyor," diye ekliyor ve Anzir'e tekrar keskin bir bakış atıyor. "Neredeyse tüm yollarımı kanla kapladın."

Anzir bana doğru sallanıyor ve ben onu daha sıkı tutuyorum. Dolmo'ya söylemek istediğim pek çok şey var ve onun hayalarını dizime tanıtmak isterdim. Ama şu anda önemli olan tek şey, her geçen dakika bana daha fazla yaslanan Zivonian savaşçısına bakmak.

"Teşekkürler," diyorum Dolmo'ya omzumun üzerinden, Anzir'i gemiye doğru iterek. "Onu mahvetmemeye çalışacağız."

Mor uzaylının ağzı hafifçe açılır, ama ben çoktan Anzir'i geminin kapağına doğru götürmeye başlamışımdır. Dolmo, karanlık bakışlarıyla öfkeyle arkamızdan bakar, ama onun bu konuda hiçbir şey yapmayacağını biliyorum. O, Anzir'in kazanmasına kızmış, pisliğin teki ve son derece şaibeli bir adam, ama Reskin kuralını çiğneyip Zivonian savaşçısının zaferinden sonra Anzir'in ödülünü reddetmeyecek. Her saniyesinden nefret etse bile sözünü tutacak.

Anzir, gemiye tırmanırken bana daha da fazla yaslanmaya başladı, ayakta zor duruyordu. Ne kadar zayıf olduğu belliydi ve bu beni daha da öfkeliendirdi, çünkü Dolmo'nun son sözleri, Anzir'in zaferinin tadını çıkarmak yerine yaralarından öleceğini umduğu yönündeydi.

Ama onun bu durumdan sağ salım çıkmasını sağlayacağım.

"Bana yardım et... kokpite..." Anzir, sopanın vurduğu kaburgalarını sarsmamaya çalışırken öksürerek söylüyor. "Başka bir şey olmadan bu lanet gezegenden gitmeliyiz."

"Bekle." Dolmo'yu artık görmek zorunda kalmamak için kapıyı kapatmak için düğmeye basıyorum, sonra Anzir'i duvara doğru çekip onu duvara yaslıyorum. "Bir saniye burada kal."

"Hayır. Bayılmadan önce buradan çıkmamız lazım. Bekleyemeyiz." Anzir, çektiği acıyı yenmeye çalışırken dişlerini sıkıyor, ama ben çoktan cebimden çaldığım şıngayı çıkarıyorum.

"Bak." Ona şıngayı gösterdim, mavi sıvı loş ışıktaki hafifçe parıldıyordu. "Bu yardımcı olur, sanırım. Savaşçılar için dolu bir arabada buldum ve sanırım yaraları iyileştirmek için kullanılıyor."

Şıngaya bakıyor, sonra gözlerini bana çeviriyor, gözleri büyülüyor. "Maya, ne yaptın sen?"

"Yapmam gerekeni yaptım," diyorum savunmacı bir tavırla, iğnenin kapağını açarak. "Dolmo *bizi* kazıkladıktan sonra, ya da kazıklamaya çalıştıktan sonra, ondan çalınmayı hak etti. Bunun pek onurlu bir şey olmadığını biliyorum, ama belirli bir onur kuralına uysa da, Dolmo gerçekten onurlu olmaktan çok uzaktı, bunu sen de biliyorsun." Gözlerimi kısarak dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Ayrıca, umurumda da değil. Seninle ilgilenmek için her şeyi yaparım, hırsızlık da dahil. Özellikle de senin bunu yapmayacağını bildiğim için."

Onun beni azarlayacağını düşünürken, Anzir başını sallayarak yüzünde sıcak bir ifade belirir. Bronz halkalı kehribar rengi gözleri benimkilerle buluşur, yumuşak ve adını koymaya korktuğum bir duygu doludur.

Sonra bana uzanır, dengede kalmaya çalışırken ellerini belime koyar ve beni beceriksizce kendine doğru çeker. Ben de dengemi biraz kaybederim, o bir eliyle yüzümü kavrarken, parmakları saçlarıma kayarken, beni sert ve şiddetli bir şekilde öper.

Bir an için, acısını ve yaralarını unutmuş gibi görünüyor, dilini ağzıma kaydırıyor ve beni içine çekiyor, ben de aynısını yapıyorum.

Henüz *Oasis'e* dönmedik, hatta tamamen tehlikeden kurtulmuş da değiliz, ama uzun zamandır hiç olmadığımız kadar ona yaklaştık. Kendi gemimiz var ve bir şansımız var.

İhtiyacımız olan tek şey bu.

İsteksizce öpücükten çekiliyorum, dudaklarımı bir kez daha Anzir'in dudaklarına değdirip geri çekiliyorum ve şırıngayı kaldırıyorum.

"Haklı mıydım?" diye soruyorum. "Sana yardımcı olacak mı?"

"Yardımcı olacak." Başını sallar, yüzü öncekinden biraz daha solgun. "Bunu bana enjekte etmeni istiyorum. Yaralı bacağıma. Kasın içine. İyileşme sürecini hızlandıracak ve kan kaybını telafi edecek."

"Tamam."

Bir saniye bile kaybetmeden çömeliyorum, elimi yaralanmamış uyluğuna dayayarak iğneyi kasın derinliklerine batırıp şırıngayı sıkıyorum. Anzir dişlerini sıkıyor ama ses çıkarmıyor.

"İşe yarıyor mu?" Şırınganın tamamını bacağına boşalttıktan sonra ayağa kalkıp onu endişeyle izledim. Anzir'in yüzü gevşemeye başlayana ve bacağındaki kanama yavaşlayarak gözlerindeki acı biraz azalana kadar kalbim göğsümde sıkışıp kaldı.

"Öyle," diye cevaplar sonunda, çenesi gevşer. Derin bir nefes alır, sonra duvardan uzaklaşır. "Şimdi kokpite gitmeme yardım eder misin? Dolmo ne halt yediğimizi merak etmeden buradan gitmeliyiz. Eğer gemiye gelip o şırıngayı bulursa..."

İki kez söylemesine gerek yok. Anzir'e kaptan koltuğuna oturmasına yardım ediyorum, yardımcı pilot koltuğuna kayıyor ve o kontrolleri çalıştırmaya başlarken kemerimi takıyorum.

Kruul gemisinden hala travma geçiren küçük bir parçam, geminin çalışmayacağından ya da çalışıp sonra duracağından korkuyor, ama gemi Anzir onu kalkış için rıhtıma doğru yönlendirirken bir kedi yavrusu gibi mırıldanarak hayat buluyor.

Anzir gaz pedalına basarken bana bir bakış attı ve gemi yükselmeye başladı.

"Sıkı tutun," diyor, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle. Umutla, hatta heyecanla ve her şeyden önce rahatlamayla dolu. "Eve gidiyoruz."

Anzir gemiyi ileri doğru sürerken, ben koltuğumun kenarlarına tutunup, Reskia'nın atmosferine girip gezegenden uzaklaşırken hız artarken, nefesimi tutuyorum. Gezegen uzaklaşıp kaybolana ve biz uzaya doğru hızla ilerleyip *Oasis'e doğru* yol alana kadar kalbim boğazımda kalıyor.

Bir yuva.

Darcy.

Özlediğim her şey. Ve yeni bir gelecek.

Anzir'in dahil olabileceği ya da

olmayabileceği bir gelecek.

Gemi dengelendiği ve hedefimize doğru ilerlemeye başladığı anda, Anzir'in elleri kumandalardan gevşiyor. İlk bindiğimiz zamankinden çok daha iyi görünüyor, bu da verdiğim şifalı iğnenin etkisini sürdürdüğünü gösteriyor.

Kemerimi çözüp, yaralı tarafına dikkat ederek kucağına oturuyorum.

"Orada harika bir iş çıkardın," diyorum, boynunun arkasını okşayarak. "Seninle gurur duyuyorum. Bizi kurtardın."

"Sen de öyle." Anzir bana gülümser, ancak hala acı çektiği bellidir. "Dolmo ile o bahsi yaparken çok cesurdun, ilk başta sana kızmış olsam da. Benim yaptığım gibi, bizim için kendini tehlikeye attın. Ve sonunda bu risk karşılığını verdi."

"Biz iyi bir takımız." Ona gülümserim, parmaklarımı onun koyu saçlarında gezdiririm.

"Kesinlikle öyleyiz." Anzir'in sesi yumuşadı ve benim hareketlerimi taklit ederek saçlarımı yüzümden geriye doğru çekip çenemi okşadı. "Orada, ringde bir şey fark ettim Maya. Sana baktığımda fark ettim ki..."

Sözünü keser ve ben onun gözlerine bakarım, kalbim birdenbire bambaşka bir nedenden dolayı göğsümde çarpmaya başlar.

"Ne?" diye fısıldarım, nefes alamıyormuşum gibi hissederek. "Ne fark ettin?"

Anzir biraz dikleşti, başparmaklarıyla elmacık kemiklerimi okşarken gözlerimin içine derinlemesine baktı.

"Seni seviyorum, Maya. Ruh izi olsun ya da olmasın, seni hayal edebileceğimden çok daha fazla seviyorum. Ruhunu, ateşini, cesaretini ve iyimserliğini seviyorum. Ve asla gerçekleşmeyebilecek bir şeyi bekleyerek hayatımı askıya almak istemiyorum. Seninle birlikte *Oasis'e* dönmek istiyorum. Senin benim olmanı istiyorum."

Gözlerimden yaşlar boşanır ve göğsüm, kalbim patlayacakmış gibi hissedene kadar şişer.

"Ben de seni seviyorum," boğazım düğümlenirken fısıldıyorum, gözyaşları yanaklarımdan süzölmeye başlıyor. "O ringde seni kaybedeceğimi sandım,

Sana bunu söyleme fırsatım olmayacağını düşündüm. Seni seviyorum. Han'da bunu biliyordum, ama söyleyemedim."

"Artık söyleyebilirsin." Dudaklarıma gülümsüyor ve beni tekrar öpüyor, parmaklarını saçlarımin arasına geçiriyor. "Buraya gelene kadar devam etmemizi sağlamak için yaptığın her şey için sana minnettarım."

"Tanrım, ben de." Alnımı alnına yaslayıp dudaklarımla tekrar buluşturuyorum, önce sert ve şiddetli, sonra daha yumuşak. Ciğerlerimi hava ile doldurup, elimi yüzünde, köprücük kemiğinde, göğsünün üst kısmındaki yaralanmamış bölgede gezdirirken onu içime çekiyorum. "Beni tanımadığın halde bile beni korumak için nasıl mücadele ettiğin için sana çok minnettarım. Seni çok seviyorum."

"Seni seviyorum, suvi'm."

Bunu tekrar tekrar söyleyebilirim. Ve öyle de yapıyorum, uzayın derinlikleri gemimizin yanından geçerken, Anzir ile birlikte kaptan koltuğunda otururken.

Tekrar tekrar.

Anzır

Ertesi sabah Maya ile yatakta uyandım, vücudum morluklar ve ağrılarla doluydu, ama temizdim ve kanamam da durmuştu.

Kokpitte onu ateşli öpücüklerle yalayıp yuttuktan sonra, geminin koordinatlarımıza doğru istikrarlı bir şekilde ilerlediğinden emin oldum ve sonra Maya'nın yardımıyla duşa girdim. Beni temizlememe yardım etti — narin elleri bazı yerlerde diğerlerine göre biraz daha uzun süre kaldı — ve sonra beni yatağa götürdü, orada yaralanmamın daha az olduğu tarafıma dikkatlice kıvrıldı ve ikimiz de uykuya dalana kadar saçlarımı okşadı.

Her şeyden sonra, sadece savaştan sağ kurtulmakla kalmayıp, aşık olduğum cesur ve yetenekli kadının yanında yatakta uzanabildiğim için sonsuz minnettarım ve hayretler içindeyim.

Maya uyurken ona hayranlıkla bakıyorum. Güzelliğinden içsel gücüne ve aradaki her şeye kadar onunla ilgili her şeyi seviyorum.

Tanrılara, kaderimizde oynadıkları rol için teşekkür ediyorum. Bu göreve gitmeyi teklif ettiğim için şanslıyım, diye düşünüyorum, yavaşça uyanırken hareketlerini izlerken. Onunla tanıştığım için şanslıyım, onunla bu mutluluğu bulduğum için daha da şanslıyım.

Maya gözlerini açar ve bana doğru döner, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirir. Dün Dolmo'dan çaldığı iğne, ben uyurken yaralarımı iyileştirmede çok yardımcı oldu ve ona uzanıp kendime doğru çekiyorum.

"Günaydın, suvi'm," diye mırıldanarak onu öpüyorum, dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. Sabahları bile tadı tatlı, teni benimkine değince ısınır ve o bana doğru eğilip öpüşürken yumuşak bir inilti çıkarınca penisim sertleşir.

"Günaydın. Lanet olsun, yanında uyanabildiğim için çok mutluyum," diye fısıldadı Maya, parmakları göğsümü okşarken. "Bir daha bunu yapamayacağımdan korkuyordum."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Onu sırt üstü çevirip, yüzünden açık kahverengi bir saç telini çekiyorum. "Ve yakında *Oasis'e* geri döneceğiz. *Evimize.*"

Son kelimeyi vurgulu bir şekilde söylüyorum, onun da buranın evi olduğunu hissetmesini istiyorum. Benimle birlikte, eğer beni kabul ederse.

En çok istediğim şeye sahip olmak için çok uzun süre bekledim. Bir kez kaybettim ve ikinci bir şans verildi. Asla gerçekleşmeyebilecek bir şeyi bekleyerek bu şansı boşa harcamayacağım.

Ona olan arzum içimde çılgınca dolaşıyor ve Maya'nın ifadesi aniden değişmeden önce alt dudağını ısırarak üzerim. Parmakları göğsümde dolaşıyor, ağız hafifçe açılıyor ve bana bakarken gözleri büyülüyor.

Gözlerinde parıltıyan gözyaşları, mavi ve yeşil rengini parlaklaştırıyor ve endişe midemi burkuyor.

"Maya? Ne oldu?"

Cevap vermiyor. Sanki şok olmuş gibi, neredeyse sessizliğe gömülmüş gibi görünüyor. Yaralarını kontrol etmek için ellerimi üzerinde gezdirmeye başlamak üzerim, ama sonra yüzündeki ifadenin acı değil, sevinç olduğunu fark ediyorum.

Onun bakışlarını takip ederek parmaklarının durduğu yere bakıyorum ve nefesim kesiliyor.

Göğsümde, bir salkım gibi yayılan, ruh izinin koyu şekli var.

Sanki hep orada olmuş gibi, cildime mükemmel bir şekilde uyuyor, oysa birkaç dakika önce ortaya çıkmış olmalı.

Bir an için, gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum, buna inanamıyorum

.

Bir serap, bir halüsinasyon, o enjeksiyondaki ilacın etkisi olmalı

...

Ama olamaz, çünkü Maya da görüyor. O önce gördü. Gerçek.

Ve sonunda, benim için de ortaya çıktı.

Bizim için.

Kalbim göğsümde kabarıyor, arzu ve mutluluk beni duyguların seliyle doldururken, eğilip dudaklarını tekrar dudaklarımla yakalıyorum.

Onu defalarca öpüyorum, dudaklarım dudaklarına bastırıyor ve dilim onun tenini tatmak için dışarı çıkıyor. O da her seferinde bana karşılık veriyor, küçük, narin elleriyle yüzümü kavrayarak ağlıyor ve gülüyor.

"Eşim," diye hırıltıyla söylüyorum. "Sen benim eşimsin."

"Öyleyim." Başını sallıyor, ben onun gözlerine bakmak için biraz geri çekilirken bana bakar. "Ben senin eşimim, Anzır. Ve seni çok seviyorum."

Onun bu iki cümleyi arka arkaya söylemesi göğsümü duygularla doldurur ve alnımı alnına dayayarak bir anlığına gözlerimi kapatırım.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldarım. "Her zaman seveceğim."

Gözlerim hala kapalı olsa da, bana doğru yayılan gülümsemesinin sıcaklığını neredeyse hissedebiliyorum ve o, tırnaklarını boynumun arkasına doğru sürükleyerek, beni titretmeye yetecek kadar derimi kazıyor, sonra parmaklarını saçlarıma daldırıyor. Çenesini yukarı kaldırıyor, dudaklarıma bir öpücük konduruyor, konuşurken nefesi ağzıma hafifçe esiyor.

"O zaman beni sevdiğin gibi sık beni, Anzır. Sevgilini siktiğin gibi sık beni "

Gözlerim birden açılır, damarlarım cehennem gibi ısınır. Nabzım, sanki arenada o savaşı yeniden yaşamışım gibi hızla atar ve derin nefes alırken burun deliklerim genişler.

Ağırlığımı kaydırarak, bir elimle bacaklarını açtım ve sonra uyluklarının arasına yerleştim, parmaklarımı yumuşak kıvrımlarında gezdirerek benim için hazır olduğundan emin oldum. Bazen onun küçük vücudunun benim sikimi alabilmesine hayret ediyorum ve ona zarar vermek istemiyorum, ama *şimdi* onun içinde olmalıyım.

"Evet..."

Maya bu kelimeyi inleyerek söylerken göz kapakları düşer, kalçaları dokunuşuma doğru kıvrılır ve onun ne kadar ıslak olduğunu fark etmek sikimi neredeyse acı verecek kadar zonklatır. Sikimi avuçlayarak, ıslak girişine ucunu sürüyorum ve sonra içeri giriyorum, beni saran hissin ne kadar iyi olduğunu düşünerek inliyorum.

Ben tamamen içine girdiğimde inliyor, sonra aniden dönüp yataktaki pozisyonlarımızı değiştirdiğimde nefes nefese kalıyor. Ellerini göğsüme dayayarak bana bacaklarını açıyor, sikim hala onun ıslak sıcaklığının içinde gömülü.

"Mmm," diye mırıldanıyor, alt dudağını ısırarak biraz yükseliyor ve sonra tekrar benim sikimin üzerine çöküyor. "Bu manzarayı seviyorum."

"Ben de."

Onun küçük göğüslerini avuçlamak için uzandığımda, sözlerim düşük bir homurtuya dönüşür, göğüslerini sıkıp yumuşak etlerini yoğururum, sonra meme uçlarını hafifçe çekerim. Başı geriye düşer ve ciddiyetle benim sikimde yukarı aşağı hareket etmeye başlar, hareket ederken yumuşak saçları omuzlarına dökülür.

"Yıkıcı bir tanrıça gibi görünüyorsun," diye inlerim. "Zevkini al, eşim. Senin boşaldığını görmek istiyorum. Sikimde boşaldığını hissetmek istiyorum."

"Sen öyle diyorsan..." Kalçalarını salladı. "Böyle şeyler..." Nefesi hızlandı, yanakları kızardı. "Boşalmamamı zorlaştırıyorsun."

"O zaman direnme," diye homurdanırım, ellerimi beline indirip onu kaldırıp indirmek için, kendi kalçalarımı da onun kalçalarına doğru kaldırıyorum. "Benim için kendini bırak. *Vreck*."

Maya'nın ağzı açılır, ama kelimeler yerine, sadece boğuk bir çığlık çıkar. Hareket etmeyi bıraktığında iç duvarları benim etrafımda kasılır, kolları gevşeyince vücudu benimkine yaslanır. Dişlerimi sıkarım, o zevk dalgalarını sürerken içime boşalmamak için elimden geleni yaparım, bu kadar iyi hissettirdiği için testislerim gerilir.

Nihayet doruğun ardından gevşemeye başladığında, dudaklarını göğsüme bastırır, ruh izinin her çizgisini ve kıvrımını öper.

Bu manzara beni neredeyse mahvediyor ve onu izlerken derin bir nefes alıyorum. Ağzının benim üzerimde olması her zaman inanılmaz bir his, ama ruh izinin şimdi bulunduğu o küçük deri parçasında, dudaklarının ardında ateş izleri bıraktığına yemin edebilirim.

"Henüz bitirmedim," diye mırıldanıyorum, o da başını eğip gözlerime bakıyor. "Daha fazlasını istiyorum, suvi'm. Çok daha fazlasını. Senin tekrar boşaldığını hissetmek istiyorum."

Gülümsüyor, o kadar kızarmış ve mutlu görünüyor ki göğsüm ağrıyor. "Bence bu ayarlanabilir."

Yavaşça, tekrar üzerimde binmeye başlar, kalçalarını hareket ettirerek benim penisimde yukarı aşağı kayar. Ellerim onun vücudunda dolaşır, belinin ve kalçalarının kıvrımları üzerinde kayar, sonra da poposunun kıvrımlarına kayar.

Parmağımı kalçalarının arasına kaydırıp arkadaki küçük deliğe bastırdığımda Maya donar, gözleri fal taşı gibi açılır. Bakışlarımı yüzünde tutarak parmağımı içeri kaydırırım, tepkisini ölçmek için onu izlerim.

Göz bebekleri büyür, derin bir nefes alırken göğsü yükselir. "Bir gün, güzel eşim," derim sert bir sesle, "seni burada da sahiplenmek istiyorum. Seni ilk kez ben mi alacağım?"

"Evet," diye fısıldayarak tekrar hareket etmeye başladı. Biraz üzerime bastırarak parmağımı daha derine itti ve ben de onun sessizce istediği şeyi ona verdim.

Bundan hoşlandığını anlayabiliyorum ve bu düşünce içimde vahşi bir sahiplenme duygusu uyandırıyor. İkimiz de birbirimizden önce başka deneyimler yaşamıştık, ama ben onun sahip olacağı tek eşiyim, tıpkı onun da benim ruhumun gerçek eşi olacağı tek kadın olması gibi. Ve onu istediğim her şekilde sahiplendiğimde, bunun onun ilk seferi olacağını bilmek hoşuma gidiyor.

Bu düşünce beni ölçülemeyecek kadar tahrik ediyor ve o benim sikimde yukarı aşağı zıplamaya başlarken, onun zevkini ne kadar ileriye götürebileceğimi görmek için arka deliğiyle oynamaya devam ediyorum. Benim sikime her saplandığında küçük göğüsleri sallanıyor ve avuç içleri göğsüme yaslanırken alt dudağı dişlerinin arasında sıkıca sıkışıyor.

Beni sıkıca sarıyor, boşalmak üzereyken yaptığı gibi sıkılaşıyor...

Ama sonra duruyor.

Kaşlarım çatılır, ama ben konuşmadan, fısıldar: "Bir gün beklemek istemiyorum, Anzir. Hemen şimdi istiyorum. Sadece parmaklarını kıcımda istemiyorum, sikini de hissetmek istiyorum. Beni oradan sikmeni istiyorum."

Sözleri beni neredeyse çıldırtmaya yetiyor ve boş elimle kalçasını kavrarken, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Emin misin?" diye sorarım.

Bana bakar, güzel mavi ve yeşil gözleri arzu ve güvenle parlar. "Oh, tabii ki evet."

Otururum, kolumu ona dolarım, parmağımı arka deliğinden çıkarırım ve onu derin bir şekilde öperim. Ayrıldığımızda, onu zonklayan sikimden kaldırırm ve yanımdaki yatağın üzerine dört ayak üstüne koyarım. Sonra emekleyerek arkasına diz çökerim, ellerimi onun mükemmel kıvrımlı poposunda sahiplenici bir şekilde gezdiririm.

"Yavaş olacağım," diye söz veriyorum. "Sana zarar vermeyeceğim." "Biliyorum."

Cevabı hemen gelir ve onu hazırlarken parmak uçlarımla onun uyarılmasından biraz alıp yolu kayganlaştırırken, kalçalarını biraz geriye doğru iterek daha hızlı olmam için beni teşvik eder.

"Sen benim iradem için çok kötüsün, suvi," diye azarlıyorum, sikim neredeyse öfkeyle zonklarken, onun içine girmek için çaresizce, sırtarak.

"Bu benim için bir onur nişanı," diye karşılık verdi, başını çevirip omzunun üzerinden bana bakarken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Parmağımı onun içine daha derine sokarken göğsümde bir gürültü duyulur, onu germeye başladığımda ikinci parmağımı da eklerim. O bir nefes alır, ama hareketlerimi yavaşlattığımda başını sallar.

"Hayır, devam et. İyi geliyor, sadece... farklı."

Yüzünde şüphe veya korku belirtisi olup olmadığını görmek için yüzüne bakıyorum, ama hiçbir şey görmeyince, parmaklarımı daha derine sokarken düşük sesle cesaretlendirici ve hayranlık dolu sözler mırıldanarak devam ediyorum.

Onun içine parmaklarımı daha derine bastırırken, cesaret ve hayranlık dolu sözler mırıldanıyorum.

Sıkı kas halkasını benim penisime hazırlamak için gevşetmek biraz zaman alıyor, ama sabırlıyım. Onu incitmektense ölmeyi tercih ederim ve Maya'nın bundan zevk aldığından emin olmak istiyorum. Penisim damla damla meni sızdırıyor, o kadar şiddetli atıyor ki patlayacakmışım gibi hissediyorum ve tam onun içine girmeden patlayacağımı düşünürken, Maya bana karşı kıvrılıyor, hafifçe nefes nefese kalıyor.

"Lütfen, Anzir," diye yalvarır. "Siktir, daha fazlasına ihtiyacım var. *Sana* ihtiyacım var... *sana* ihtiyacım var." "Vreck, tatlı eşim," diye homurdanırım.

Parmaklarımı dikkatlice ondan çekiyorum, sikimi onun uyarılmasından daha fazla kaplayarak başını arka deliğine bastırıyorum. Onu hazırlamak için yaptığım onca şeye rağmen, o hala dar ve ikimiz de bu hissi duyunca inliyoruz.

"Kendine dokun," diye hırıltıyla söylüyorum. "Klitorisine dokun. Kendine zevk vermek rahatlamana yardımcı olacak."

Çılgınca başını sallayan Maya, bir elini bacaklarının arasına kaydırır, diğer elini yatakta sabit tutarak parmak uçlarıyla küçük yumruğu daireler çizmeye başlar. Başı öne eğilir, sırtı bana doğru eğilir ve ben yavaşça daha derine girerim.

Tüm vücudum gergin, kaslarım içimde biriken orgazmı engellemeye çalışırken harcanmamış arzuyla gerginleşiyor. Böyle uzun süre dayanamayacağımı biliyordum, ama henüz bitmesini istemiyorum. O çok iyi hissettiriyor.

Sonunda, kalçalarımın onun sırtına bastırdığını, penisimin tamamen onun içine gömüldüğünü hissediyorum. Maya'nın parmakları bacaklarının arasındaki küçük zevk düğmesi üzerinde daha hızlı hareket ediyor ve ben yavaşça geri çekiliyorum, dikkatli vuruşlarla onun içine girip çıkmaya başlıyorum.

"Tanrım," diye inliyor. "Tanrım, tanrım..."

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyorum, titreme beni sararken kalçalarını sıkıca kavırıyorum.

"Evet. Çok iyi. Daha sert, Anzir. Lütfen! Dayanabilirim."

Sesindeki çaresizlik, benim hissettiğim her şeye örtüşüyor ve son kontrolümü de yok ediyor. Onu daha sert bir şekilde becermeye başlıyorum, zevki uzak tutmaya çalışmak yerine, şimdi zevkin zirvesine doğru koşuyorum.

"Benim sevimli, vahşi eşim," diye inledim. "Benim suvi'm. *Benim*."

Maya bir çığlık atar, dudaklarından kelimesiz sesler çıkar. Sonra kaskatı kesilir, sırtı kavislenir ve vücudu altımda çırpınır. Onun

parçalanma hissi beni kendi boşalmama sürükler ve kendimi onun içine boşaltırken penisim onun arka kanalında zonklar.

Her bir damla tohumumu onun içine dökerken, zevkimi ve onun zevkini sürerek itmeye devam ediyorum. Son zonklama nihayet dinince, vücudumu onun üzerine kıvrılıp, omuzlarına ve ensesine ağzım açık öpücükler konduruyorum. Saçları terden nemli ve ben onu bir tarafa çekip, mükemmel tenine daha fazla erişebilmek için yol açıyorum.

O da benim gibi zor nefes alıyor ve ben dikkatlice içinden çıktığımda, o da itiraz eden bir ses çıkarıyor.

Kıkırdayarak, yanındaki yatağa yığılıyorum ve onu kollarımın arasına alıp, tüm vücudunu kucaklıyorum.

"Merak etme," diyorum ona gülümseyerek. "Yakında tekrar hazır olacağım. Sana doyamıyorum."

"Güzel." Memnun ve tatmin olmuş bir şekilde iç geçirir. "Çünkü bu benim ilk deneyimimdi, ama sonuncusu olmasını istemiyorum." Yüzünü yukarı doğru çevirir ve dudaklarına bir öpücük kondurur. "İlkim olduğun için teşekkür ederim," diye fısıldar.

"Birçok şeyde senin ilkin olmak istiyorum." Parmaklarımı saçlarında gezdirip, yüzünden birkaç tutam saçı geriye doğru taradım. "Hayatımın geri kalanını seni mutlu edecek yeni yollar bulmakla geçirmekten daha fazla mutluluk verici bir şey olamaz. Sana zevk verecek yeni yollar. Seni gülümsetecek yeni yollar."

Kollarımın arasına daha da sokulur, yumuşak bir şekilde mırıldanır. "Kulağa hoş geliyor. Artık eş olduğumuza göre, bunu gerçekten yaşayacağız, değil mi? Hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğiz. Sonsuza kadar birlikte olacağız."

Sesindeki mutluluk açıkça belli, ama ben biraz geriye yaslanıp yüzünü görebilmek için, konuşurken gözlerimdeki gerçeği görmesini istiyorum.

"Evet. Sonsuza kadar birlikte olacağız. Ama ruh izi ortaya çıksa da çıkmasa da bunu yaşayacaktık. Ne olursa olsun, tüm günlerimi seninle geçirmek isterdim." Başparmağımla elmacık kemiğini okşayarak, büyüleyici gözlerine bakıyorum. "Ruh izinin sadece zaten var olan duyguların bir göstergesi olduğu, bu duyguları yaratan şey olmadığı hep söylenir. Ve şimdi bunun doğru olduğuna eminim. Çünkü göğsümdeki iz, kalbimde zaten bildiğim şeyin kanıtı."

"Öyle mi?" Maya yumuşak bir sesle sorar, dokunuşuma doğru eğilir.

"Nedir o?" "Sen ve ben birbirimiz için yaratılmışız."

Sözlerim karşısında nefesi kesilir, gözleri duygu dolu bir şekilde parlar.

Ve yüzünde açan gülümseme, tüm evrendeki her şeyden daha güzeldi.

Maya

Anzir içimden nazikçe çıkarken, zevk ve efordan nefes nefese ve bitkin bir ^{haldeyim}. Gözlerimi kapatıp nefesimi düzenlemeye çalışırken, o küçük kulübemizin banyosuna giriyor, tüm vücudum hala zevkten titriyor.

Anzir'in üstümde, içimde, beni her şekilde doldurması kadar iyi hissettiren başka hiçbir şey olmadı. Sanki tek istediği benim vücudumu ezberlemek, beni acı çektiren, yalvartan ve çılgılık attıran her noktayı bulmak, hayal bile edemeyeceğim şekillerde bana zevk vermek gibi. Bu, seksin herhangi biriyle olabileceğini düşündüğümünden çok daha fazlası.

Bunun hiç bitmemesini istiyorum.

Ve şimdi, özellikle ruh izi ortaya çıktığından beri, tüm kalbimle bunun asla bitmemesi gerektiğine inanıyorum.

Yumuşak, sıcak bir bez uyluklarımın içini okşarken sessizce inliyorum. Gözlerimi açtığımda, Anzir yatakta diz çökmüş, beni nazikçe temizlerken, hiçbir erkekten görmeyi hayal bile edemeyeceğim bir hayranlıkla bana bakıyor.

Kesinlikle bir uzaylıdan değil - ve hayal edebileceğim tüm uzaylılar arasında, *kesinlikle* Anzir'den değil.

Bir uzay gemisinde yatakta uzanmış, hayatımın en akıl almaz, en yoğun seksinden sonra, muhteşem, yakışıklı bir uzaylı savaşçının dizlerinin arasında diz çökmüş, bana şefkatle bakması, saçma bir fantezi gibi geliyor. Sanki hayatında gördüğü en değerli, en güzel şey benimmişim gibi bana bakıyor, sanki bir an bile gözlerini benden ayırmak istemiyormuş gibi.

Ama bu gerçek. Hepsi gerçek.

O yanımda uzanırken ona uzanıyorum, sanki onaylamak istercesine göğsündeki ruh izine dokunuyorum, hala orada olduğunu kendime hatırlatmak istiyorum. Neredeyse hayranlıkla ona bakıyorum, parmak uçlarımla çizgileri takip ediyorum, mutluluktan başım dönüyor.

"Bunun benim başıma geleceğini hiç düşünmemiştim," diyor Anzir, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. "Versyx ile olmadı ve neden olmadığını anlayamıyordum. İçimde derin bir kusur olmalı ya da kaderin başka planları vardı diye düşünüyordum. Özellikle seninle de olmadığında, bunun asla olmayacağından emindim.

asla olmayacağından emindim. İmkansız görünüyordu ve ben de kendimi buna razı oldum. Bu düşünceye kendimi kapattım, çünkü asla sahip olamayacağıma inandığım şeyi düşünmek çok acı vericiydi."

Nefes aldı, kehribar rengi gözleri parıldarken çenemin çizgisini okşadı.

"Ama yanılmıştım ve yanıldığım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Sen Kalbimi erittin, Maya. Donmuş, kapanmış, geçmişte kilitli kalmıştım. Ama sen?

Sen benim geleceksin. Sen benim temiz havam, özlediğim ve eksikliğini hissettiğim her şeysin. Sen her zaman ihtiyacım olan şey oldun, ben bunu fark etmeden önce bile. Ben de böyle bir şey bulabileceğimi hiç düşünmemiştim, itiraf ediyorum, onun dokunuşuna yaslanarak. Ve dürüst olmak gerekirse, seninle ilk tanıştığımında bunun olacağını hiç beklemiyordum. Kruul gemisinde birlikte mahsur kaldığımızda, hayatımın en kötü şansı olduğunu düşünmüştüm. Yani, beni kurtardığın için minnettardım, ama yine de..." Küçük Kruul gemisindeki ilk günleri hatırlayarak gülüyorum. "Kırgın, yakışıklı bir uzaylıyla bozuk bir düşman gemisinde mahsur kalmıştım ve kaderimin uzayda bir şey bizi öldürmezse sıkıntıdan ölürüz."

"Ah, ama sen beni yakışıklı bulmuştun," diyor Anzir, ağzı seğirerek, ben de şakacı bir şekilde göğsüne itiyorum.

"Evet, öyle düşündüm," diyorum, dudaklarım gülümsemeye kıvrılıyor. "Ve şimdi, o zamanlar farkında olmasam da, belki de bu şimdiye kadarki en büyük şansımdı diye düşünüyorum. Ya da belki de kaderdi."

Parmaklarımla izi tekrar okşuyorum, bunun anlamını düşünürken kalbimin daha hızlı attığını hissediyorum.

"Belki kader ikimizin de bu itkiye ihtiyacı olduğunu biliyordu," diye mırıldanıyorum. "Eğer birlikte mahsur kalmasaydık, birbirimize aşık olmak için yeterince şans vermeyebilirdik. Ben senin çok kapalı olduğunu düşünürdüm, sen de benim çok pervasız ve naif olduğumu düşünürdün ve belki de birbirimizle hiç konuşmazdık. Bizi bir araya getirecek bir şeye ihtiyacımız vardı."

Elimi göğsündeki izine bastırıyorum, vücudunun sıcaklığının avucuma sızmasına izin veriyorum. "Belki kader, bu ortaya çıkmadan önce kendi başımıza aşık olmak için zamana ihtiyacımız olduğunu biliyordu. Birbirimizi seçmek ve sonunda bunun kanıtını görmek için."

Anzir keskin bir nefes alır, elini saçlarıma kaydırır ve beni kollarına çekip öper. Bacaklarımı beline dolarım, dudaklarına gülerek, mutluluktan başım dönüyor ve nefesim kesiliyor. Ağzı benimkine çok iyi geliyor.

sıcak, sert ve hayal edebileceğim tüm arzu ve sevgiyle dolu. Elleri vücudumu okşarken, benim ellerim de onun vücudunu keşfederken, penisi uyluğuma çarparak atıyor ve ben ona gömülüyorum, kendimi sonsuza kadar onda kaybetmek istiyorum.

Bunu bulabileceğime asla inanmazdım. Ne dünyada, ne de burada yıldızların arasında.

Dünya'da özleyeceğim pek bir şey yok, ama uzayda, hiç beklemediğim bir adamda hayatımın aşkını buldum. Kaçırılmadan önceki hayatımdaki gibi hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, ama sorun değil. Tüm kalbimle, her şeyin *daha iyi* olacağına inanıyorum.

Dünya'dan ışık yılları uzaklıkta, hayal bile edemeyeceğim şeyler buldum ve isteyebileceğim her şeye kavuştum.

Anzır

Oasis'in olması gerektiğini bildiğimiz koordinatlara ulaşmak için birkaç gün yol kat etmemiz ^{gerekıyor}, ama Maya ve ben birlikte mahsur kaldığımızdan beri ilk kez, bu umurumda bile değil.

Başka bir şey olmadan önce gemiye dönüp halkıma katılmak ve Maya'yı kız kardeşiyle buluşturmak istiyorum. Ama korku dolu aciliyet duygusu yok oldu, yerine savaşmak ya da plan yapmak zorunda olmadan, telaşsız ve kesintisiz olarak birlikte vakit geçirmenin keyfi geldi.

Gemi iyi tasarlanmış ve mükemmel durumda, bu yüzden onu otomatik pilota alıp yapay zekanın bizi çizilen rotada tutmasını sağlayabilirim ve sadece ara sıra kontrol edebilirim. Kruul gemisini tamir etmeye çalışıp başarısız olduktan sonra bu büyük bir rahatlama oldu ve *The Oasis'in* gizleme cihazı nedeniyle konumunu sadece genel olarak biliyor olsak da, koordinatları ayarlayıp geminin işin çoğunu yapmasına izin verecek kadar fikir sahibi oldum.

Pilotluk yapmak için harcayacağım zamanı, Maya ile yatakta ve yatak dışında geçiriyorum. Onun bulduğu tuhaf oyunların hepsini mutlu bir şekilde oynuyorum ve her konuda konuşuyoruz.

Maya bana "doğruluk mu cesaret mi" adını verdiği bir oyun tanıtır. Bu oyunun Terra'da, özellikle sarhoşken çok popüler olduğunu söyler. Hayatımda nadiren sarhoş oldum, zihinsel yeteneklerimin kontrolünü elinde tutmayı tercih ettim, ancak Maya gemide Dolmo'nun erzakla birlikte bırakmış olduğu bir içki zulası bulur ve bundan sonra onu durdurmak imkansız hale gelir.

"Doğruluk" kısmı oldukça kolay. Eşimden hiçbir sır saklamak istemiyorum ve ondan saklayacak hiçbir şeyim yok, onun da benden saklayacak hiçbir şeyi yok. Ama "cesaret" kısmı, Maya'nın bana yaptırmak için bulduğu nefesimi tutup tek ayak üstünde durmak gibi aptalca küçük şeylerden, ne kadar zor olursa olsun seve seve yapacağım cinsel iyiliklere kadar hızla tırmanıyor.

Oasis'in bulunduğu koordinatlara yaklaşırken, Maya ile baş başa geçirdiğim zamanın sona ermesine neredeyse üzülüyorum, ancak önümüzde daha nice mutlu günler olduğunu biliyorum.

Ve kız kardeşiyle yeniden bir araya gelmekten çok mutlu olacağını biliyorum, bu da büyük ana gemiye ulaşmak için sabırsızlanmamı sağlıyor.

Oasis'e varlığımızı bildiren sinyali gönderdiğimde Maya benimle kokpitteydi ve gözlerimiz buluştu. Sanırım o da benimle aynı şeyi düşünüyordu, çok kısa bir süre önce çok farklı koşullarda farklı bir sinyal gönderdiğimizi hatırlıyordu.

O zamanlar neredeyse yabancıyız. Birbirimizi pek tanımıyordunuz. O zamanlar bile ona karşı hislerim büyüyordu, ama bunun böyle bir sonuca varacağını hayal bile edemezdim.

Hayat arkadaşımı bulduğumu ummaya cesaret edemedim.

Maya benim her şeyim. Eşim, sevgilim, her şeyden çok güvendiğim, güçlü, cesur ve parlak bir iyimser, benim gücüm ve güneş ışığım, hepsi tek bir varlıkta.

O benim ruh eşim ve şimdi bunu gösteren bir işaretim var, tüm evrenin onun benim olduğunu görmesi için bir kanıt.

Oasis'in sinyal göndermesini gergin bir sessizlik içinde bekliyoruz ve birkaç dakika sonra sinyal geldiğinde, Maya elini göğsüne götürüyor, keskin bir nefes veriyor ve gözlerini kısa bir süre kapatıyor.

Gemiye bulmam için yol gösterici işaret ışığı yakıldığında, bana yaklaşır, elini omzuma koyar ve *Oasis*'in gizleme cihazının devre dışı kaldığını, sonunda Maya'ya görünür hale geldiğini izleriz.

"İşte bu," derim ona, gözlerimi ondan ayırmadan, sesimde rahatlama belirir. "Burası evimiz."

"Ev," diye fısıldayarak tekrarlar. "Bir süreliğine buraya varamayacağımızı düşündüm."

"Ben de öyle korkmuştum," diye itiraf ettim. "Ama başardık. Birlikte."

Maya, gemiyi yanaşma limanına yönlendirirken omzumu sıkıyor, ben gemiyi dikkatlice yanaştırıp motorunu kapatırken sessiz kalıyor. Sonra ayağa kalkıp ona uzanıyorum, onu kollarıma alıp öpüyorum.

"Seni savaşçı arkadaşlarımla ve diğer Terranlarla tanıştırmak için sabırsızlanıyorum," diyorum ona. "Ama önce, kız kardeşini bulalım."

Biz gemiden inerken, Zivonlular ve Terran kadınlar çoktan yanaşma alanına akın etmişlerdi. Ryven grubun başında, Siro ve Darcy ise onun hemen yanında duruyorlardı. Darcy, Siro'nun elini sıkıca tutmuş, gözleri umutla parlıyordu. İki kız kardeş birbirlerini gördükleri anda, Maya küçük bir çığlık attı, Darcy ise nefesini tuttu.

Maya koşmaya başlar, doğrudan kız kardeşine doğru koşar ve kendini Darcy'nin kollarına atar. Darcy eşimi sıkıca kucaklarken, iki kadının da yanaklarından gözyaşları akar.

"Seni bir daha göremeyeceğim diye çok korktum," diye fısıldar Darcy. "Başardın. İyisin."

"Evet, iyiyim. İyiden de öteyim." Maya gözyaşları içinde gülümser. "Sana anlatacak çok şeyim var abla."

Geride durup, iki kız kardeşin birbirlerine sarılıp fısıldaşmalarını izlerim. Bunu görmek ve Maya'yı kız kardeşine geri getireceğime dair verdiğim sözü tuttuğumu bilmek bana ölçülemez bir mutluluk verir. Buna ek olarak, güzel ve enerjik Terran'ı eşim olarak, onunla bir gelecek ve önümüzde uzanan bir hayat, hak etmediğim bir hediye gibi geliyor.

Ama hayatımın geri kalanını ona layık olmaya çalışarak geçireceğim.

"Anzir!" Ryven büyük adımlarla ilerleyerek gülümseyerek beni selamladı.

"Kızı geri getirmişsin. Siro endişelenmişti, ama görevi başarabileceğine inandık ve başardın. Geri döndüğüne sevindim." "Bir şey farklı," dedi Nyx, ağız seğirerek. "Sence de

Ne dersin, Rok? Anzir sana farklı geliyor mu?"

Rok, kardeşinin sorusuna ciddiyetle başını sallayarak cevap verdi, ama o da gülümsemeyi zorla bastırıyordu. "Kesinlikle öyle. Daha genç görünüyor. Daha zinde. Vreck, neredeyse *parıldadığını* bile söyleyebilirim. Sence bunun sebebi ne olabilir?"

"Yeter artık, ikiniz de," diye homurdanıyorum, ama ben de sırtıyorum.

Yıllar içinde ne kadar stoik ve katı bir insan olduğumun farkındayım, Maya'nın beni yumuşattığını düşününce bu daha da belirginleşiyor. Diğer savaşçıların eşlerinin kendilerinde yarattığı değişikliklerin bize zarar verebileceğini düşünmüştüm, ama şimdi görüyorum ki şefkatin bir kusuru, aşkın bir zayıflığı yok.

Hatta bizi daha güçlü kılıyor.

Gömleğimin yakasını biraz çekerek, herkesin göğsümdeki ruh izini görmesine izin veriyorum, ilk ortaya çıktığı zamankinden daha da koyu bir şekilde göze çarpıyor. Toplanan Zivonlular arasında düşük bir mırıldanma yükselirken, eşleşmiş erkeklerin birçoğu geniş gülümsemelere boğulurken, içimde mutluluk dalgalanıyor.

Maya benim.

Bu iz olmasa da öyleydi, ama şimdi ortaya çıktığına göre, onu her zaman gururla taşıyacağım.

"Tebrikler kardeşim," diyor Siro, omzuma vurarak. "Vay canına!" Darcy'nin küçük bir çığlığı yakından geliyor ve başımı çevirip başımı çevirip göğsümdeki işarete bakarken ağzı açık kalmış halini görüyorum. "Aman Tanrım, Maya! Gerçekten mi?"

Maya başını sallar, yanakları kızarır ve onu o kadar güzel gösterir ki, tüm vücudum onun için acılar çeker.

"Evet. Gerçekten," diye onaylar. Kız kardeşi şok olmuş bir ifadeyle ona bakarken, o gülümser. "Bunun olacağını hiç beklemiyordum. Anzır bana sen ve Siro'dan bahsettiğinde, kader eşleri fikrini kafamda oturtamamıştım. Ama Anzır'de mükemmel eşimi buldum ve çok mutluyum, Darcy. Aramızdaki ilişki muhteşem. *Her şey.*"

"Anlıyorum." Darcy başını sallar, gözyaşlarını siler ve Maya'yı tekrar sıkıca kucaklar. Ayrılırken Siro'ya bakar. "Bu gerçekten evrendeki en harika şey. Bir uzaylıyla eş olduğumu öğrendiğinde nasıl tepki vereceğin konusunda endişeliydim, ama artık bunun için endişelenmeme gerek yok galiba."

Maya mutlu ve özgür bir sesle güler. "Evet, seni tekrar gördüğümde sana bir sürü soru soracaktım. Eş bağı, nasıl işlediği ve her şey hakkında. Ama sonra... Anzır ve ben birbirimizi daha iyi tanıdık ve ben de kendim anladım."

"Eminim öyledir." Darcy kaşlarını kaldırır ve Maya onun koluna hafifçe vurur.

Onların şakacı sohbetleri beni gülümsetir, Rok, Nyx ve Akos arasındaki rahat arkadaşlığı hatırlatıyor. Maya ve kız kardeşinin yakın olduğunu biliyordum ve Darcy'den bahsederken sesindeki sevgiyi duymuştum, ama bunu böyle görmek, aralarındaki bağı gerçekten anlamamı sağlıyor.

Tam bu düşünceyi düşünürken, Darcy dönüp bana doğru yürüdü ve parmak uçlarına basarak boynuma sarılmak suretiyle beni şaşırttı.

"Kız kardeşimi sağ salim geri getirdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı, sonra beni bırakıp geri çekildi. "Ve ona iyi bakmaya devam etsen iyi olur," diye ekledi sert bir sesle, ama gözleri mutlulukla doluydu. "O senin eşin olabilir, ama o her zaman benim küçük kardeşim olacak. Onu korumam gerek."

Onun koruyucu tavrından rahatsız olmadan ona gülümsüyorum. Darcy ve Maya'nın arasındaki bağı kıskanmam mümkün değil. Maya'nın

hayatında benim kadar ona değer veren başka biri olduğu için mutluyum. Darcy ve benim aramda, eşimin her zaman güvende ve sevgi dolu olacağından eminim.

"Elbette. Her zaman öyle olacak," diyorum Darcy'ye, her kelimedede bu sözün kesinliği hissediliyor. "Onu hayatım pahasına koruyup savunacağım ve tüm varlığımla seveceğim."

Darcy gülümser, Maya'nın bana katılabilmesi için geri çekilir ve cevabımdan memnun olduğunu anlayabilirim. Maya neredeyse kendini kollarıma atar, bana sıkıca sarılır ve çenesini yukarı kaldırır, böylece etrafımızdaki Zivonluların tezahüratları ve erkeklerin ikimizi de alaycı sözleri arasında onu öpebilirim. Onları görmezden gelerek, eşimi olabildiğince derin bir şekilde öpüyorum ve bunu hayatımızın geri kalanında da yapabileceğimizi bilmenin mutluluğunu yaşıyorum.

Hayatımın bu bölümünün daha mükemmel bir sonu olamazdı, ya da birlikte geçireceğimiz geleceğin daha mükemmel bir başlangıcı.

Maya

Oasis'e yerleşmek sandığımdan daha kolay oldu. Anzir ve bana kendi kabinimiz verildi; diğerlerine kabalık etmeden ve görevlerimizi ihmal etmeden mümkün olduğunca çok zaman geçirdiğimiz bir kabin. O diğer savaşçılarla meşgulken, ben Darcy ile vakit geçirip gemideki diğer Terran kadınlarını tanıyorum.

Diğer kadınları ve Zivonluları tanıdıkça, Darcy'nin Kruul'un ona verdiği korkunç görevi, Siro ile olan bağı dışında neden yerine getiremediğini anlıyorum.

Kadınlar tatlı ve misafirperver, çoğu da Zivonlularla birlikte *Oasis'te* olmaktan çok mutlu görünüyor. Zivonlular da onları açıkça kucak açarak karşıladılar.

Los Angeles'ta hiç çok sayıda kadın arkadaşım olmadı. Oradaki atmosfer her zaman son derece rekabetçiydi, herkes aynı küçük iş havuzunda bir yer kapmak için çabalıyor ve kim diğerini geçebilir diye bakıyordu.

Burada ise tamamen farklı bir dinamik var. Kadınlar birbirlerinin arkadaşlığından gerçekten keyif alıyor, Dünya'yı hatırlayan ve Zivonluların anlayamadığı şeylere empati kurabilen başkalarına sahip oldukları için minnettar ve kaderlerinde varsa eşlerini bulacaklarına inanıyorlar.

Bazı kadınlar açıkça çok hamile. Rok'un eşi ve Zivonluların bağ kurduğu ilk kadın olarak tanıtılan Tara, her an doğuracakmış gibi görünüyor. Kate de ondan çok geride değil, Scarlett de öyle.

Karnlarının şişkin ve kabarık olduğunu görmek, daha önce hiç hayal etmediğim şeyler aklıma getiriyor.

Anzir'den bir bebek.

Kendi ailemiz.

İkimiz de bunun için bolca zaman olduğu konusunda hemfikiriz ve Anzir, ben hamile kalmadan önce yeni bir gezegende daha kalıcı bir yuva bulmayı umuyor... ama bu, her fırsatta denemeyi bırakmamıza engel olmuyor.

Diğer kadınlarla birlikte olmadığımız zamanlarda, Darcy ve ben gemiyi keşfederek, koridorlarda yürüyerek ve ikimizin de evimiz olarak adlandırdığımız, daha önce hiç görmediğim bir teknoloji ve doğa karışımı olan bu olağanüstü yeni yerin düzenini öğrenerek vakit geçiriyoruz.

, ikimizin de evimiz olarak adlandırdığımız bu olağanüstü yeni yerin düzenini öğreniyorum. O bana Siro'ya nasıl aşık olduğunu ve aşklarını anlatıyor, ben de ona Anzir ile yaşadığım maceraları, kaçakçıları, Reskia'da geçirdiğimiz zamanı ve Dolmo ile yaptığımız bahisleri anlatıyorum.

"Senin için çok endişelendim," diyor Darcy yürüyüşümüz sırasında başını sallayarak. "Ve karşılaştığın tüm tehlikeleri düşününce, endişelenmekte haklıydım." Omzuma hafifçe vuruyor. "Ama çok cesurdun ve seninle gurur duyuyorum. Anzir sana yardım ettiği kadar sen de ona yardım ettin. İkiniz, ne kadar şaşırtıcı olsa da, harika bir takım gibi görünüyorsunuz." Gülümser. "O eskiden çok ciddi ve katıydı. İkinizin anlaşacağını hiç beklemiyordum."

"Değil mi? Kim tahmin edebilirdi ki?" diye gülüyorum. "İlk tanıştığımızda çok kapalı ve huysuzdu. Ama tüm bunların altında çok daha fazlası var. Birbirimize çok yakışıyoruz, birbirimizi mükemmel şekilde tamamlıyoruz. Ona ihtiyacı olduğunu bilmediği şeyleri veriyorum, o da benim için aynısını yapıyor. Her nasılsa, bazen korkutucu olsa da, her şey olması gerektiği gibi gitti."

Ben konuşmamı bitirirken Anzir köşeyi dönüyor ve koridorda bize doğru büyük adımlarla geliyor.

Yüzündeki sert ifade beni gördüğü anda değişir, daha yumuşak ve sıcak bir ifadeye dönüşür.

Darcy, birbirimizle değiştirdiğimiz bakışları fark edince gülümser ve ne Anzir'in ne de benim özellikle ince davranmadığımızı fark ederim. Muhtemelen birbirimize ergenler gibi hayran hayran bakıyoruz.

"Acaba Siro ve ben de böyle mi görünüyoruz?" diye yüksek sesle düşünür ve Anzir bize doğru ilerlerken benimle dalga geçer.

"Oh, öyle. İnan bana." Bakışlarımı eşimin yüzünden ayırıp ona sırtarak bakıyorum ve o da gülüyor.

"Tanrım, senin de bir eş bulduğuna çok sevindim," diyor bana. "Artık nasıl bir his olduğunu biliyorsun. Siro'ya olan hislerimi açıklamaya çalıştığımda, aklımı kaçırmışım gibi bana bakacağından endişeleniyordum."

"Hayır." Eşime bakarak gülümserim. "Sen aklını kaçırmadın, ben de. Sadece kalplerimizi kaçırdık. Ve bu dünyadaki en güzel duygu."

"Amin," diye mırıldanıyor, tam da Anzir bize ulaşırken.

O yaklaşır yaklaşmaz, kendimi onun kollarına atıyorum ve o da sanki bütün gün beni tekrar kucaklamak için beklemiş gibi kollarıyla beni sarıyor.

"Nasılsın, suvi'm?" diye sorar, sesi alçak ve derindir.

"İyiyim." Avuçlarımı onun geniş göğsüne koyuyorum. "Sadece *Oasis'i* biraz keşfediyorum."

"Dikkatli ol," diye uyarıyor. "Hâlâ bazı mekanik sorunlar var, bu yüzden geminin ana bölümlerinden çok uzaklaşma. Bir an önce yerleşebileceğimiz yeni bir gezegen bulmamız gerekiyor. Ryven giderek daha fazla endişeleniyor."

"Şimdilik güvendesiniz, değil mi?" Darcy kaşlarını çatarak sorar.

"Şimdilik," diye onu sakinleştirir Anzir. "Ama halkımız için yeni bir yuva bulmak en önemli önceliğimiz."

Halkımız. Onun bunu "Terranlar ve Zivonlular" değil, "*biz*" olarak söylemesi içimi ısıtıyor ve mutlu ediyor, daha önce hiç hissetmediğim bir güvenlik duygusu veriyor. Hepimiz burada içtenlikle karşılandık ve Darcy'nin Kruul'un ultimatومunu aşmanın bir yolunu bulmasına ve onunla Siro'nun birbirlerini bulmasına çok sevindim. Bu, hayal ettiğim her şeyin ötesinde, bizim için yepyeni bir dünya açtı.

"Bunu bilmek güzel. Bu arada, sizi iki aşk kuşunu yalnız bırakayım," diyor Darcy gülümseyerek, bana göz kırparak koridordan uzaklaşıyor.

Anzir eğilip beni derin ve uzun bir öpücükle öperken, dilini benimkine dolarken beni duvara yaslar, itiraz etmekte zorlanıyorum. O zaten sertleşmiş durumda ve ben de onu her zamanki gibi arzulayarak alaycı bir şekilde ona doğru eğiliyorum.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye fısıldıyorum dudaklarına ve o sırtarak kalçalarını bana sürtüyor ve beni kendine biraz daha sıkı çekiyor.

"Cesaret," diye homurdanıyor ve kalbim göğsümde hızla atmaya başlıyor.

"Sana meydan okuyorum..." Bir an durup, biraz uzatırım. "Beni arka taraftaki depo odasına götürüp, beni gördüğüne ne kadar mutlu olduğunu göstermeye meydan okuyorum."

Anzir güldü, derin sesi salonda yankılandı. "Bunu bir süredir planlıyordun, değil mi? Sadece doğru zamanı mı bekliyordun?"

"Oh, buna inansan iyi olur," diye fısıldayarak ona uzanır, ağzını benimkine doğru çekerek onu tekrar öpebilmek için.

Sonunda öpüşmeyi bıraktığımızda, gözlerinde şeytani bir parıltı belirir ve kalbim göğsümde atmaya başlar. Onu böyle görmekten çok hoşlanıyorum, daha hafif ve daha

oynak... Gerçi bazen hala en iyi şekilde yoğun olabiliyor.

Anzır elimi tutar ve beni daha önce fark ettiğim depo odasının olduğu koridora doğru götürür. Yapacağımız şeyin heyecanıyla neredeyse titriyorum.

Parmağını kapının yanındaki tuşa bastırır ve kapı açılır, içeri girmemize izin verir. Bu dolapta önemli bir şey yok, sadece gemide bulunan birçok küçük köşe ve depolama alanından biri. Oda küçüktür, üç duvarında raflar vardır ve dördüncü duvarın çoğunu kapı kaplar, kapı arkamızda kapanınca oda daha da küçük hissedilir.

Anzır hiç tereddüt etmeden beni güçlü kollarının arasına çekip dudaklarını dudaklarıma değdirir. Ellerimiz birbirimizin vücudunda dolaşır, o beni geriye doğru iterken ellerimiz birbirini arar ve okşar. Raflara çarptığımda başımı geriye atar, tavandaki loş ışık paneline bakarken dudakları boynumda ateşli bir iz bırakır.

"Bütün gün bunu düşündüm," diye kaba bir sesle mırıldanıyor, gevşek oturan sargı gömleğini kenara çekerek köprücük kemiğini ısıyor.

"Malzeme odasında benimle seks yapmayı mı?" diye alay ediyorum, bacaklarımin arasına sıkıştırdığı bacağına sürtünüyorum.

Derin ve aç bir sesle kıkırdar. "Malzeme odası kısmı değil belki. Ama evet."

Konuşurken, elini bileğimin etrafına dolayarak, elimle onun uyarılmasının kanıtını hissedebilmem için elimi ikimizin arasına indirir. Zaten sertleşmiştir ve pantolonunun üzerinden sıkarken, penisi avucumun altında zonkluyor. Sıcak nefesi tenime çarptıkça, omzumu daha sert ısırarak inler.

"Arkanı dön," diye fısıldadı.

Onun penisini bırakmak istemememe rağmen, bunu yapıyorum, sonra ne olacağını bildiğim için sabırsızlanıyorum.

Ondan uzaklaşmak için döndüm ve Anzır bu sefer büyük elleriyle iki bileğimi de kavradı, belimden eğilirken beni duvara dayalı raf ünitesine tutunmam için yönlendirdi.

"Çok güzelsin."

Avuçlarını kollarımdan omuzlarıma doğru kaydırır, sonra vücudumun yanlarından aşağı indirdi ve pantolonumu kırımın kıvrımlarından aşağı indirdi. Pantolonumu uyluklarımin üst kısmında toplu halde bıraktı, bu yüzden neredeyse

çıplak kalıyorum, ama yarı kamusal bir alanda bu kadar açıkta kalmanın verdiği his kalbimin atışını hızlandırıyor.

Anzir'in saatlerce vücudumu baştan aşağı taparcasına okşadığı, beni nefes nefese bırakıp birkaç kez orgazm ettikten sonra nihayet beni sahiplendiği pek çok an oldu.

Ama şunu söylemeliyim ki, böyle hızlı bir sevişmenin çok seksi bir yanı var. bunun gibi hızlı bir sevişmenin çok seksi bir yanı var.

Anzir'in elleri vücudumdan ayrılırken parmaklarım raflara sıkıca tutunur ve onun kendi pantolonunu çıkardığını gösteren sesleri duyarım. Penisinin başı kıcıma sürünür ve ben buna tepki olarak titrerim, beklenti beni çoktan öldürüyor.

"İstediğin bu mu?" diye sorar sertçe, dizlerini bükerek ve aramızdaki boy farkını telafi etmek için duruşunu genişleterek, penisini kaygan kıvrımlarımın arasında gezdirir. "Seni burada, şu anda almamı mı istiyorsun?"

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımda kanımın akışını duyabiliyorum. "Tanrım, evet, Anzir."

"Bekle."

Sesinde neredeyse bir uyarı var ve karnımda sıvı bir sıcaklık hissedince alt dudağımı ısırıyorum. Beni sert ve hızlı sikmek niyetinde olduğunu anlayabiliyorum - ve bu sadece yakalanmamamız için hızlı olmamız gerektiği için değil. Beni o kadar çok istiyor ki kendini tutamıyor.

Başımı sallıyorum, o iki eliyle kalçalarımı kavrayıp içime girerken kendimi hazırlıyorum. Her zamanki gibi, vücudum onun büyük boyutuna uyum sağlamak için inanılmaz bir gerilme yaşıyor ve penisinin iç duvarlarımda kayan çıkıntıları hissetmek içimden bir inilti koparıyor.

"Vreck."

Anzir, uzun ve derin vuruşlarla içime girip çıkmaya başlarken bu kelimeyi dişleriyle çıkarır. Raf ünitesine sıkıca tutunurum, Anzir içimde en derin noktaya ulaştığında vücudumun çarpmasıyla raflardaki birkaç şeyin tıkırdadığını duyarım.

Yaptığımız şey beni o kadar tahrik ediyor ki, zaten doruğa yaklaşmış durumdayım, tüm vücudum titriyor. Alt dudağımı dişlerimle o kadar sıkı ısırıyorum ki, daha sonra ağrıyacağını hissediyorum, ama şu anda bunu hissedemiyorum bile. Tek hissedebildiğim, eşimin beni sahiplenmesinden kaynaklanan muhteşem bir dolgunluk hissi.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Evet, tam orada. Tam..."

Dışarıdaki koridorda ayak sesleri dikkatimi çektiği için sesim aniden kesiliyor. Anzır donuyor, penisi içimde ve ayak sesleri yaklaşırken parmakları hafifçe kalçalarımın gömülüyor.

İki çift ayak sesi var ve yaklaştıkça sesleri de duyabiliyorum.

Nefesimi tutuyorum, yanaklarım kızarıyor ve omzumun üzerinden Anzır'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Yüzünde, benimkinde de olduğundan emin olduğum aynı şaşkın ifade var, sanki lise tribünlerinin altında öpüşürken yakalanmak üzere olan iki genç gibi.

Ayak sesleri saklandığımız malzeme odasına gittikçe yaklaşırken, ikimiz de uzun bir süre hareketsiz kalıyoruz, sonra ayak sesleri duruyor. Tırnaklarımı ısırarak beklediğim o an, dışarıdaki kişinin panele basıp kapıyı açarak bizi bu kirli tabloda donmuş halde bulacağından eminim.

Ama sonra ayak sesleri koridorda ilerlemeye devam eder, sesler de onlarla birlikte uzaklaşır. Gerçekten gittiklerinden emin olmak için birkaç saniye daha bekleriz ve malzeme odası sessizliğe bürünürken kaslarımın gevşediğini hissedebilirim.

İstemedim, içimden bir kıkırdama patlar. Kalbim deli gibi atıyor ve aynı anda hem başım dönüyor, hem rahatlamış hem de tahrik olmuş hissediyorum.

"Sken, benim suvi," diye küfrediyor Anzır, sonra o da gülüyor. "Ucuz atlattık."

"Ama değdi," diye mırıldanıyorum, sırtımı kamburlaştırıp ona sürtünüyorum.

O tekrar küfür eder, kalçalarımı tutmaya devam eder ve beni daha sert ve daha hızlı becermeye başlıyor. Kafamı çeviriyorum ve o eğilip dağınık bir öpücük veriyor, bir eli karnımın üzerinden aşağı kayıyor ve klitorisimi buluyor.

Birkaç itme, birkaç ateşli öpücük ve yetenekli parmaklarının baskısı yeter de artar bile, ben de kendimi orgazmın doruğuna bırakıyorum, ayak parmaklarım kıvrılıyor. Dudaklarımı Anzır'inkilerden ayırıyorum, omzuna ağlamamı bastırarak ona sıkıca sarılıyorum.

"Tanrım, evet," diye inliyor, içime tekrar tekrar girip çıkıyor ve içimde patlayarak beni boşalmasıyla dolduruyor.

Birkaç kez daha içeri girip çıkarken, onun menisinin bir kısmının dışarı sızdığını hissediyorum, ikimiz de bu yoğun zevkin ardından zor nefes alıyoruz. Üst vücudunu benim üzerime eğiyor, boynuma ve omuzlarıma, ulaşabildiği her yere öpücükler yağdırıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, ona bakabilmek için boynumu biraz uzatıyorum.

Bronz çerçeveli kehribar rengi gözleri parlıyor. "Ne için?"

"Benimle aptalca oyunlar oynadığın için. Bunu yapmaya istekli olduğun için."

"Bu oyunu çok seviyorum," diye gürlledi, sesinde eğlence vardı, bana biraz sürtünürken, yavaşça yumuşayan penisi hala içimdeydi. "Anlamıyor musun?"

Sonra içimden çıkar, ben doğrulurken beni kendine doğru çevirir. Yanağımı avuçlayıp gözlerimin içine bakarken ifadesi daha ciddi hale gelir.

"Seninle ilk tanıştığımda, sevdiğin oyunların aptalca olduğunu düşünmüştüm," diyor bana, sesi alçak. "Ama şimdi onların ne olduğunu anlıyorum: ne olursa olsun hayatta mutluluk bulmanın bir yolu. O gemide birlikte mahsur kalmadan önce, bunu yapmayı, o mutluluğu bulmayı unutmuştum. Sen bana bunu gösterdin ve bunun için sana her zaman minnettar olacağım."

Gözlerim yanıyor, boğazımda beklenmedik bir yumru oluşuyor, duygular beni kaplıyor. Ona öpücük vermek için eğiliyorum, dudaklarım onun dudaklarında kalıyor.

Eskiden Anzir'in evrendeki en huysuz uzaylı olduğunu düşünürdüm, ama o benim hakkımda yanıldığını fark ettiği gibi, ben de onun hakkında ne kadar yanıldığımı anladım. O bundan çok daha fazlası.

Ve o tamamen benim.

Son bir öpücükle geri çekilirken, dudaklarım gülümsemeye başlar.

"Bu oyunu sevdiğine sevindim. Çünkü aklıma gelen daha birçok cesaret oyunu var. Ve hepsini seninle yapmak istiyorum."

Epilog

SAMANTHA

ÇOK GÜRÜLTÜLÜLER.

Yemekhanede tek başıma öğle yemeğimi yerken, benim masamın hemen yanındaki Zivonian savaşçılarının masasına bakarken aklıma gelen ilk düşünce bu. Bugün kantine biraz geç geldim, bu yüzden kadınların çoğu çoktan gitmiş, ama sorun değil.

Onlarla yeterince iyi anlaşıyorum, ama bazen yalnız kalmayı seviyorum. Düşünmek için zaman ayırmayı seviyorum.

O grup bu kadar gürültü yapmasa, bu çok daha kolay olurdu.

Bir şey hakkında şakalaşıyorlar, eski av hikayelerini anlatıyorlar ve yüksek sesle gülüyorlar, ama içlerinden biri diğerleri kadar coşkulu değil. Onu hemen fark ettim, çünkü burada bile beynimin iş kısmını kapatmam imkansız.

Dünya'da, tüm bu uzaylı kaçırma saçmalıkları başlamadan önce, Manhattan'ın en büyük ajanslarından biri olan Verve'de reklam yöneticisiydim. İşimin bir parçası, kampanyalarda kullanmak için çekici, ilginç, karizmatik insanlar aramaktı ve bu gemiye bindiğim ilk günden beri, tüm erkeklerin ve kalan birkaç Zivonian kadının ne kadar aptalca güzel olduğunu görmezden gelmek zor oldu.

Yine de, sessiz olanı diğerlerinden daha da yakışıklı.

Diğerleri gibi uzun ve kaslı, cildi normalde koyu ten renginden açık yeşile veya neredeyse siyah gibi görünen koyu yeşile dönüşüyor. Bunun ötesinde, New York'taki bazı mankenlere mükemmel uyabilecek koyu renkli, dağınık saçları var - muhtemelen onu bir plajda veya biraz engebeli bir yerde poz verdirirdim - ve o kadar çarpıcı gözleri var ki, kamera onu sevecekti. Onlar, şimdiye kadar gördüğüm en parlak aqua mavisi, irisin etrafında maviyi daha da çarpıcı hale getiren altın bir halka var.

"Gözlerini onlardan ayırmak zor, değil mi?"

Neredeyse kalbim yerinden çıkacak gibi oldum ve yan tarafa bakıp Callie'nin yanımdaki bankta oturduğunu görünce küçük, şaşkın bir çılgılık attım. Çilek sarısı saçlı minyon kadın, ben fark etmeden birdenbire ortaya çıkmış gibiydi

benim dikkatim başka yerdeyken ortaya çıkmış gibi görünüyordu ve ben düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, o konuşana kadar onu duymadım bile. Bana her zamanki gibi tatlı ve utangaç bir şekilde gülümsüyor ve ona kızamıyorum.

Zivonian savaşçılarına, özellikle de güzel aqua ve altın rengi gözleri olan savaşçıya bu kadar yoğun bir şekilde baktığım için biraz utanarak kızardım.

"Yok canım," dedim çabucak. "Sadece, burada bile, hala evimde olsaydım şu anda ne iş yapardım diye düşünmekten kendimi alamıyorum."

"Öyle mi?" Callie başını biraz eğerek bana gerçek bir merakla baktı. "Dünya'da reklamcılık yapıyordun, değil mi?"

Başımı salladım ve bakışlarım tekrar oraya kaymaya başladığında erkeklerden gözlerimi ayırdım.

"Evet. İşimin çoğu, reklamlar için görüntüleri veya adayları analiz etmek, ürünü gerçekten satabilecek çarpıcı resimler veya insanlar aramaktı. Bu işte de iyiydi," diye ekliyorum, biraz hüzünle. "Terfi almaya hak kazanmıştım, büyük bir terfi, tam da o sırada..."

Yüzümü buruşturarak, etrafımızdaki gemiyi işaret ettim.

"Kaçırılana kadar," diye tamamladı Callie, sempatik bir şekilde dudaklarını büzerek.

Normalde insanların bana acımalarını sevmem, ama bu durumda o kadar da rahatsız etmiyor, çünkü onun beni anlayabileceğini biliyorum. Bu gemideki tüm insan kadınlar, tıpkı benim gibi eski hayatlarından koparıldılar, ancak bazıları Dünya'yı benden çok daha az özlüyor gibi görünüyor.

"O iş benim tüm hayatımdı," diyorum, geriye dönüp düşündüğümde iç çekerek. "Çıkmadım, hatta sosyal hayatım bile yoktu. Sadece çalıştım, basamakları tırmandım, ajansımda en iyi olmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ve *işe yarıyordu*. Ta ki uzaylı kargosu olana kadar." Boğazımı temizleyip, kendimi geçmişteki anılarımdan sıyrılıyorum. "Her neyse, bu yüzden Zivonluları inceliyordum. Reklamcı tarafım, onları bir kampanyada nasıl kullanabileceğimi düşünmeden edemiyor."

Callie başını sallar, ama gözlerinde şakacı bir şüphe vardır, sanki savaşçılarla dolu masaya bu kadar dikkatle bakmamın *tek* nedeninin bu olduğuna tam olarak inanmıyormuş gibi.

"Oh. Anlıyorum," diyor gülümseyerek. "Peki, o zaman, sana göre kim öne çıkıyor? Reklam kampanyası için kim mükemmel olurdu?"

Hemen, parlak mavi gözlü, dağınık saçlı adama bakmadan edemiyorum. Tam olarak ne olduğunu bilemiyorum, ama onda beni çeken bir şey var, onu diğerlerinden daha çekici kılıyor.

Verve'de geçirdiğin onca yıl boyunca geliştirdiğin sezgi bu, diye düşünüyorum, onu kısaca incelerken. Her şeyi kaybetmeden önce işinde bu kadar iyi olmanı sağlayan şey.

Ama nedense Callie'nin sorusuna cevap vermek istemiyorum. Uzaylı erkeklerden birini diğerlerinden daha çekici bulduğumu yüksek sesle itiraf edemem. Callie'nin benimle dalga geçeceğini düşündüğümünden değil. O bunun için çok tatlı biridir. Ama nedense bunu söylemek çok hassas bir konu gibi geliyor, oysa böyle hissetmem için hiçbir neden yok.

"Hmm. Şimdi düşününce, uzaylıların reklam kampanyası için iyi modeller olacağından emin değilim," diye şaka yapıyorum, masalarından tamamen uzaklaşıp öğle yemeğimin kalanına odaklanıyorum. "Yakışıklı olsun ya da olmasın, muhtemelen insanları çok korkuturlar."

Callie yumuşak bir kahkaha atarak kızıl sarı saçlarını omzunun üzerinden geriye attı.

"Muhtemelen haklısın," diye kabul eder. "İnsanlar garip veya alışılmadık şeyleri kabul etmekte pek iyi değildir. Peki ne tür insanlar aradın? Yani, hangi kampanyalarda çalıştın? Bildiğim bir şey var mı?"

Onun sorularını cevaplama fırsatını kaçırmadan, Zivonlular konusundan uzaklaşabildiğim için minnettar olarak rahatladım. New York'taki penthouse ofisimdeki görkemli günlerimden, başarılarımdan ve Verve'de yaptığım havalı şeylerden bahsetmek mi? Bu, bir daha asla geri dönemeyeceğimi bilmek biraz acı verse de, kabul edebileceğim bir şey. En azından rahat ve tanıdık. Bu *benim*.

Dünya'da, ne istediğimi kesin olarak biliyordum. Kim olduğumu tam olarak biliyordum.

Ama burada, uzayda?

Hiçbir fikrim yok.

[Alien Bodyguard'ın arzuladığı](#) Samantha ve Raza'nın hikayesi, serinin bir sonraki kitabı! Amazon ve Kindle Unlimited'da bulabilirsiniz:

BURADA

Maya ve Anzir'i biraz daha görmek ister misiniz? Mutlu çiftin tatlı ve seksi bonus sahnesini ÜCRETSİZ olarak izlemek için [buraya](#) tıklayın veya bu bağlantıyı

kopyalayıp tarayıcınıza yapıştırın:

<https://BookHip.com/TQTAVNN>

Bu kitabı FB grubumda diğer okuyucularla tartışın:

<https://www.facebook.com/groups/presleyhall/>

En son çıkan kitaplarımdan haberdar olmak için [haber bültenime kaydolun!](#)

Presley Hall'un diğerk kitapları

Kalixian Savaşçıları Serisi'nin Kader Eşleri (bu seri artık tamamlanmıştır)

[Claimed - Kitap 1](#)
[Stolen - Kitap 2](#)
[Rescued - Kitap 3](#)
[Bağlı - Kitap 4](#)
[Kırık - Kitap 5](#)
[Tüketilmiş - Kitap 6](#)
[Hasarlı - Kitap 7](#)
[Cezbedilmiş - Kitap 8](#)
[Eğitilmiş - Kitap 9](#)
[Takip Edilen - Kitap 10](#)
[Possessed - Kitap 11](#)

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Voxeran Kader Eşleri Serisi (bu seri artık tamamlanmıştır)

[Onun Uzaylı Prensi - Kitap 1](#)
[Onun Uzaylı Kurtarıcısı -](#)
[Kitap 2 Onun Uzaylı Canavarı](#)
[- Kitap 3 Onun Uzaylı](#)
[Savaşçısı - Kitap 4 Onun](#)
[Uzaylı Haydutu - Kitap 5](#)
[Onun Uzaylı Koruyucusu -](#)
[Kitap 6 Onun Uzaylı Ası -](#)
[Kitap 7 Onun Uzaylı Düşmanı](#)
[- Kitap 8](#)

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Zivon'un Savaşçı Eşleri

Yabancı Savaşçı Tarafından Esir Alınan - Kitap
1 Yabancı Komutan Tarafından Korunan -
Kitap 2 Yabancı Maverick Tarafından Değer
Verilen - Kitap 3 Uzaylı Gladyatör tarafından
Savunulan - Kitap 4 Uzaylı Haydut tarafından
Baştan Çıkarılan - Kitap 5 Uzaylı Kaptan
tarafından Meydan Okunan - Kitap 6 Uzaylı
Canavar ile Mahsur Kalan - Kitap 7 Uzaylı
Koruma tarafından Arzulanan - Kitap 8 Uzaylı
Çılgın Savaşçı tarafından Arzulanan - Kitap 9

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[1. Maya](#)

[2. Anzir](#)

[3. Maya](#)

[4. Anzir](#)

[5. Maya](#)

[6. Anzir](#)

[7. Maya](#)

[8. Anzir](#)

[9. Maya](#)

[10. Maya](#)

[11. Anzir](#)

[12. Maya](#)

[13. Anzir](#)

[14. Anzir](#)

[15. Maya](#)

[16. Anzir](#)

[17. Maya](#)

[18. Anzir](#)

[19. Maya](#)

[20. Anzir](#)

[21. Maya](#)

[22. Anzir](#)

[23. Maya](#)

[24. Anzir](#)

[25. Maya](#)

[26. Anzir](#)

[27. Maya](#)

[Epilog](#)

[Presley Hall'un diğer eserleri](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

